

● GELECEK EĞİTİMLE GELECEK ●

eğitimin sesi

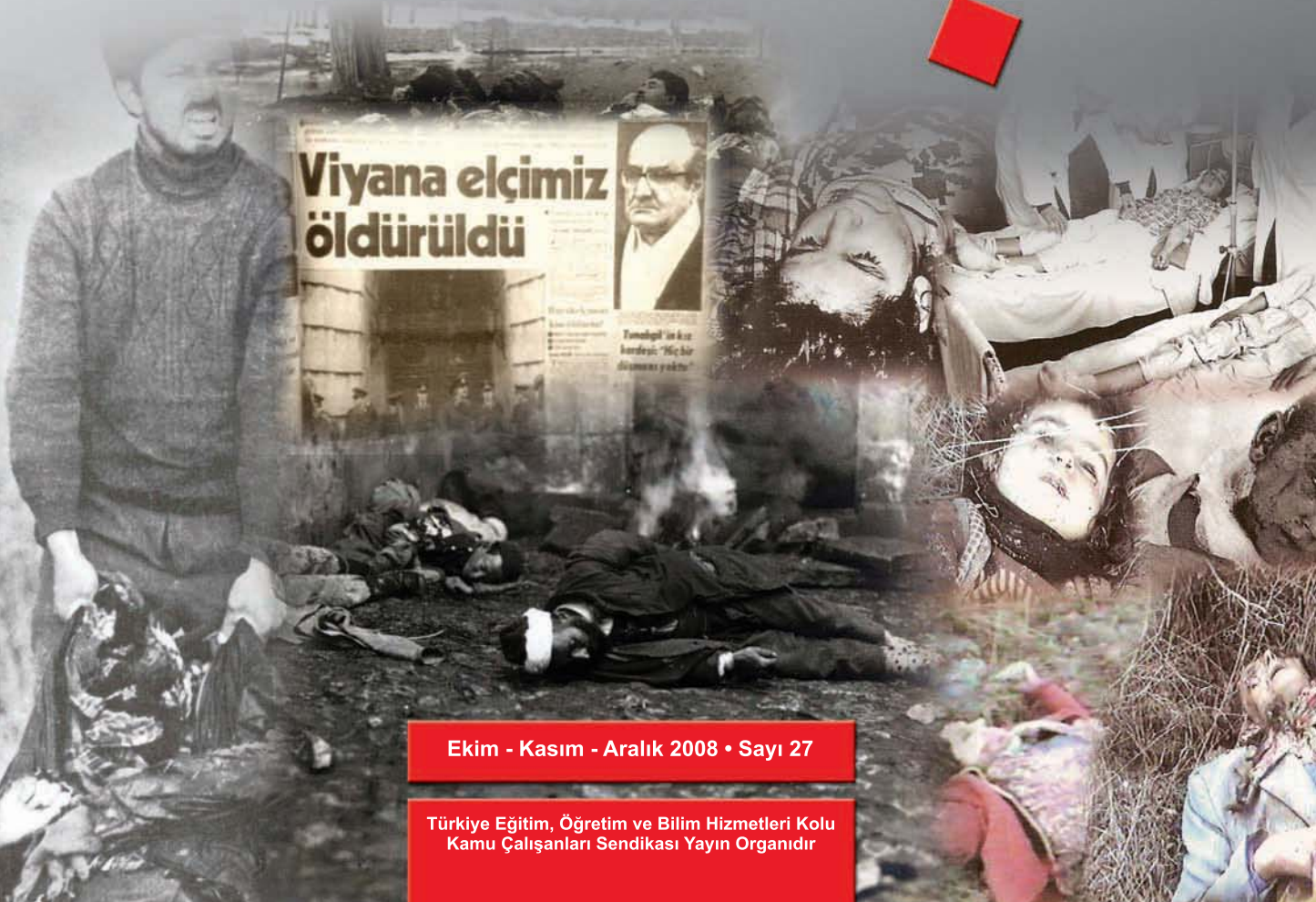
ISSN : 1304 - 4613

**Birinci Dünya Savaşı süresince
500 bini aşkın Müslüman Türk katledildi,**

**Onlarca Türk Diplomatı ASALA terörü
sonucunda şehit edildi,**

**Binlerce Azeri soydaşımız Hocalı'da
soykırıma tabi tutuldu...**

KİM ÖZÜR DİLEYECEK ?

Ekim - Kasım - Aralık 2008 • Sayı 27

Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri Kolu
Kamu Çalışanları Sendikası Yayın Organıdır

TÜRKİYE'NİN SENDİKASI

EĞİTİM ÇALIŞANLARININ GERÇEK TEMSİLCİSİ

SİZ BURADASINIZ...

eğitimin sesi

www.turkegitimsen.org.tr

TÜRK EĞİTİM-SEN

Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri Kolu
Kamu Çalışanları Sendikası
GENEL MERKEZİ
Ekim - Kasım - Aralık

Türkiye Eğitim-Sen Genel Merkezi
adına sahibi
İsmail KONCUK
Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni
Talip GEYLAN
Genel Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

YAYIN KURULU
Yaşar YENİÇERİOĞLU
Seyit Ali KAPLAN
Mustafa KIZIKLI
Cengiz KOCAKAPLAN
Musa AKKAŞ

YÖNETİM YERİ
Bayındır 2 Sokak No:46
Kızılay/ANKARA
Tel: 0312 424 09 60
Faks: 0312 424 09 68

Dergide bulunan yazıların sorumluluğu
yazarlarımıza aittir.

DERGİMİZ ÜCRETSİZDİR
Üç ayda bir yayınlanır

TÜRK EĞİTİM-SEN, TÜRKİYE KAMU-SEN
(Türkiye Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonu)
ÜYESİDİR

Grafik Tasarım ve Baskı

YENİDEN GRUP

Ofis : Büyük Sanayi 1. Cadde Keskinler İş Hanı
No : 80/32-33 İskitler / ANKARA
Tel : 0 312 342 05 45 - 46 - 47 • Fax : 0 312 342 05 48
Matbaa: Büyük Sanayi 1. Cadde No : 105 İskitler / ANKARA
Tel : 0.312 341 20 03 • 341 20 08 Fax : 341 20 02

Basım Tarihi
01.01.2009

içindekiler

<i>Yaşar Kemal Anayasayı İğfal Etmiştir!</i>	2
<i>MEB Çileden Çıkartıyor</i>	5
<i>Hesabını Verecek Olanlar; Asıl Siz Özür Dileyin</i>	7
<i>Mutlu Bir Azınlık Olan Ermeniler</i>	
<i>1. Dünya Savaşında Osmanlı'yı Arkadan Vurdu</i>	8
<i>"Lânet Olsun İçimizdeki Bu Ermeni Sevgisine"</i>	9
<i>Nefretle Kınıyoruz</i>	10
<i>Özür Dileyecekseniz...</i>	11
<i>Türk Dayanışma Konseyi'nden İmza Kampanyasına Tepki</i>	12
<i>Türkiye Saldırgan Bir İhanet İle Karşı Karşıya Bulunmaktadır...</i>	14
<i>Karabulut</i>	15
<i>Türkiye'yi Sokakta Bulmadık</i>	16
<i>Öğretmenlik: Yenilenen Bir Meslek?</i>	18
<i>Bizi Hatırlayan Var mı?</i>	20
<i>Üniversite Bütçesi Hayal Kırıklığıdır</i>	21
<i>Bilişim Teknolojileri Öğretmenlerinin Yaşadıkları ve Milli Eğitim Sistemimizin Plansız Çalışması ve Sonuçları</i>	22
<i>Eğitimdeki En Büyük Problem</i>	24
<i>Davul Dengi Dengine Vurur Balkanlarda</i>	26
<i>Türk Eğitim Sen'den Sözleşmeli Öğretmene Mektup</i>	30
<i>Kadın ve Sendika</i>	32
<i>Geleceğimiz İçin Türkçe!</i>	33
<i>Doğumunun 1000. Yılında Kâşgarlı Mahmud</i>	34
<i>Mehmet Âkif Ve İstiklâl Marşı</i>	38
<i>Çonakiohagep</i> <i>(Çocuklarımızı Nasıl Kitap Okur Hale Getirebiliriz Projesi)</i>	40
<i>Türkiye Kamu-Sen Yüksek İstişare Kurulu (Yik) Toplantısı</i>	45
<i>Türkiye Kamu-Sen'den Başbakan'a Mektup</i>	47

Başlarken...

Talip GEYLAN

talipgeylan@turkegitimsen.org.tr

Çankaya Köşkü, Sayın Abdullah Gül ile birlikte alışık olunmayan yeniliklerle, kamuoyunun şaşkınlıkla izlediği ilklerle tanıştı. Sayın Gül'ün, iş başına geldikten sonra ortaya koyduğu bir takım açılımları da toplumumuzun geniş kesimleri tarafından takdirle karşılandı. Özellikle, vatandaşa dönük olarak, devletin gülen yüzünün yansıtıldığı mizansenler olumlu değişimler olarak kabullenildi. Çünkü, uzun yıllar boyunca "Devlet karizması" adına "Büyüklerin" sert ve asık yüzleri, gülmeyen gözleri ve mesafeli duruşları vatandaşa devlet arasına kalın çizgiler çiziyordu. Bu durum ise devlet vatandaşa ilişkisinde sempatiye yer bırakmıyordu. İşte bundan dolayı Gül'ün hızlı değişimleri sempatiyle karşılandı.

Fakat Sayın Cumhurbaşkanımızın son zamanlardaki bazı değişimleri "Yok artık!" dedirtecesine...

Şöyle ki;

4 Aralık 2008 Tarihinde Sayın Cumhurbaşkanının himayelerinde bir tören düzenleniyor. Törenin mahiyeti ise **2008 Yılı Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödülleri**'nin sahiplerine verilmesi. **Edebiyat dalında da ödüle layık olan kişi Yaşar Kemal.**

YAŞAR KEMAL ANAYASAYI İĞFAL ETMİŞTİR!

Çankaya Köşkü'nde düzenlenen törene, başta Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve eşi Hayrünnisa Gül olmak üzere; Başbakan R. Tayyip Erdoğan, Devlet Bakanı Mehmet Aydın, Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay ile sanat ve siyaset dünyasından kalabalık bir davetli topluluğu katılıyor.

Sayın Gül'ün ödül kazananlara yönelik yaptığı methiye dolu hitabından sonra, sıra ödül sahiplerinin konuşmalarına geliyor. Buraya kadar her şey normal görünüyor. Ancak, Yaşar Kemal konuşmasının bir bölümünde öyle ifadeler dile getiriyor ki; bunlar -Sayın Cumhurbaşkanını ve hazirundaki devletlülere rahatsız olmuş mudur bilinmez ama- konuyu basından takip eden duyarlı vatandaşlarımızı oldukça rencide etti.

Peki bir bakalım, ne demiş büyük edebiyatçımız Yaşar Kemal; "...*Anadolu'da yaşayan her halk kendi ana dilini kullanacak. Kendi ana dilinde eğitim görecektir, kitaplar yazacak, filmler çekecek. Biz çok kültürlü toprak olduğumuzun farkına varacağız, çıkarımızın yasakta değil, özgürlükte olduğunu bilincine varacağız.*"

Kimi okurlarımızın aklına gelebilir ve "Canım Cumhurbaşkanı nereden bilsin Yaşar Kemal'in

böyle konuşacağını. Kendisi ali cenaplık göstererek, dünyaya mal olmuş bir yazarımıza ödül vermek istemiş. Kendisinin bu sonuçta bir kabahati görülmemelidir” kabilinden düşünebilirler. Fakat bu şekilde düşünen arkadaşlarımızın dikkatini çekmek isteriz ki, Yaşar Kemal bu düşüncelerini ilk defa seslendiriyor değil. Kendisinin söylemleri ve iddialarıyla yıllardır kimlerin propagandalarına çanak tuttuğu, özellikle bölücü örgütün savlarına paralel dillendirmelerini ve hatta benzer faaliyetlerini uluslararası düzlemlerde heyecanla yürüttüğünü kamuoyu unutmuş değildir. Tüm bu çalışmalarına rağmen elde edemediği Nobel ödülünü de Orhan Pamuk’a kaptırdığını hatırlıyoruz. Dolayısıyla bu sürecin bilgisine vakıf olanların da tedbirli davranmalarını ve **Devletin Zirvesi’nde “Devletin Hassasiyetleri”ni korumalarını beklemek Türk vatandaşlarının en doğal hakkıdır** diye düşünüyoruz.

Anayasamızın 42. Maddesi, “...Türkçeden başka hiçbir dil, eğitim ve öğretim kurumlarında Türk vatandaşlarına ana dilleri olarak okutulamaz ve öğretilemez.” ifadesiyle kesin bir hüküm ortaya koymuştur. Yine **Anayasamızın 104. Maddesi de Cumhurbaşkanının görev ve yetkilerini belirlemektedir.** Bu maddede de **“Cumhurbaşkanı Devletin başıdır. Bu sıfatla Türkiye Cumhuriyetini ve Türk Milletinin birliğini temsil eder; Anayasanın uygulanmasını, Devlet organlarının düzenli ve uyumlu çalışmasını gözetir.”** Denmektedir.

Yani Sayın Cumhurbaşkanının gözünün içine baka baka, **Anayasayı ihlal ederek, Anadolu’da yaşayan herkesin kendi ana dilinde eğitim göreceğini söyleyen Yaşar Kemal’den rahatsız olmak, Sayın Gül’ün anayasal sorumluluğudur. Çünkü, Sayın Abdullah Gül’ün görevi Anayasanın uygulanmasını gözetmektir.**

Nitekim Sayın Cumhurbaşkanı Gül, 28 Ağustos 2007 tarihinde TBMM kürsüsünde Anayasaya bağlı kalacağına yemin etmiş ve **Anayasanın 103. Maddesinde** yer alan aşağıdaki andı Türk Milleti’nin huzurunda haykırmıştır:

“Cumhurbaşkanı sıfatıyla, Devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini koruyacağıma, Anayasaya, hukukun üstünlüğüne, demokrasiye, Atatürk ilke ve inkılablarına ve laik Cumhuriyet ilkesine bağlı kalacağıma, milletin huzur ve refahı, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerinden

yararlanması ülküsünden ayrılmayacağıma, Türkiye Cumhuriyetinin şan ve şerefini korumak, yüceltmek ve üzerime aldığım görevi tarafsızlıkla yerine getirmek için bütün gücümle çalışacağıma Büyük Türk Milleti ve tarih huzurunda, namusum ve şerefim üzerine andiçerim.”

Bu açıdan baktığımızda 4 Aralık 2008 tarihinde bir kez daha Köşkte bir ilk yaşanmıştır. **Anayasanın amir hükümlerinin ifade ettiği temel kabuller, bir büyük(!) yazar tarafından iğfal edilmiş; fakat kişi, başta Sayın Cumhurbaşkanı olmak üzere hazırında bulunan tüm devlet erkanı tarafından heyecan ve tebessümle alkışlanmıştır.**

İşte değişimin geldiği nokta!

Çankaya Köşkü, Sayın Abdullah Gül ile birlikte alışık olunmayan yeniliklerle, kamuoyunun şaşkınlıkla izlediği ilklerle tanıştı. Sayın Gül’ün, iş başına geldikten sonra ortaya koyduğu bir takım açılımları da toplumumuzun geniş kesimleri tarafından takdirle karşılandı. Özellikle, vatandaşa dönük olarak, devletin gülen yüzünün yansıtıldığı mizansenler olumlu değişimler olarak kabullenildi. Çünkü, uzun yıllar boyunca “Devlet karizması” adına “Büyüklerin” sert ve asık yüzleri, gülmeyen gözleri ve mesafeli duruşları vatandaşa devlet arasına kalın çizgiler çiziyordu. Bu durum ise devlet vatandaş ilişkisinde sempatiye yer bırakmıyordu. İşte bundan dolayı Gül’ün hızlı değişimleri sempatiyle karşılandı.

Fakat Sayın Cumhurbaşkanımızın son zamanlardaki bazı değişimleri “Yok artık!” dedirtecesine...

Şöyle ki;

4 Aralık 2008 Tarihinde Sayın Cumhurbaşkanının himayelerinde bir tören düzenleniyor. Törenin mahiyeti ise **2008 Yılı Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödülleri’nin** sahiplerine verilmesi. **Edebiyat dalında da ödüle layık olan kişi Yaşar Kemal.**

Çankaya Köşkü’nde düzenlenen törene, başta Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve eşi Hayrünnisa Gül olmak üzere; Başbakan R. Tayyip Erdoğan, Devlet Bakanı Mehmet Aydın, Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay ile sanat ve siyaset dünyasından kalabalık bir davetli topluluğu katılıyor.

Sayın Gül’ün ödül kazananlara yönelik yaptığı methiye dolu hitabın sonu, sıra ödül sahiplerinin konuşmalarına geliyor. Buraya kadar her şey normal görünüyor. Ancak, Yaşar Kemal konuşmasının bir

bölümünde öyle ifadeler dile getiriyor ki; bunlar -Sayın Cumhurbaşkanı ve hazirundaki devletlüler rahatsız olmuş mudur bilinmez ama- konuyu basından takip eden duyarlı vatandaşlarımızı oldukça rencide etti.

Peki bir bakalım, ne demiş büyük edebiyatçımız Yaşar Kemal; “...*Anadolu’da yaşayan her halk kendi ana dilini kullanacak. Kendi ana dilinde eğitim görecektir, kitaplar yazacak, filmler çekecek. Biz çok kültürlü toprak olduğumuzun farkına varacağız, çıkarımızın yasakta değil, özgürlükte olduğumu bilincine varacağız.*”

Kimi okurlarımızın aklına gelebilir ve “Canım Cumhurbaşkanı nereden bilsin Yaşar Kemal’in böyle konuşacağını. Kendisi ali cenaplık göstererek, dünyaya mal olmuş bir yazarımıza ödül vermek istemiş. Kendisinin bu sonuçta bir kabahati görülmemelidir” kabilinden düşünebilirler. Fakat bu şekilde düşünen arkadaşlarımızın dikkatini çekmek isteriz ki, Yaşar Kemal bu düşüncelerini ilk defa seslendiriyor değil. Kendisinin söylemleri ve iddialarıyla yıllardır kimlerin propagandalarına çanak tuttuğu, özellikle bölücü örgütün savlarına paralel dillendirmelerini ve hatta benzer faaliyetlerini uluslararası düzlemlerde heyecanla yürüttüğünü kamuoyu unutmuş değildir. Tüm bu çalışmalarına rağmen elde edemediği Nobel ödülünü de Orhan Pamuk’a kaptırdığını hatırlıyoruz. Dolayısıyla bu sürecin bilgisine vakıf olanların da tedbirli davranmalarını ve **Devletin Zirvesi’nde “Devletin Hassasiyetleri”ni korumalarını beklemek Türk vatandaşlarının en doğal hakkıdır** diye düşünüyoruz.

Anayasamızın 42. Maddesi, “...*Türkçeden başka hiçbir dil, eğitim ve öğretim kurumlarında Türk vatandaşlarına ana dilleri olarak okutulamaz ve öğretilemez.*” ifadesiyle kesin bir hüküm ortaya koymuştur. Yine **Anayasamızın 104. Maddesi de Cumhurbaşkanının görev ve yetkilerini belirlemektedir.** Bu maddede de “*Cumhurbaşkanı Devletin başıdır. Bu sıfatla Türkiye Cumhuriyetini ve Türk Milletinin birliğini temsil eder; Anayasanın uygulanmasını, Devlet organlarının düzenli ve uyumlu çalışmasını gözetir.*” Denmektedir.

Yani Sayın Cumhurbaşkanının gözünün içine baka baka, **Anayasayı ihlal ederek, Anadolu’da yaşayan herkesin kendi ana dilinde eğitim göreceğini söyleyen Yaşar Kemal’den rahatsız olmak, Sayın Gül’ün anayasal sorumluluğudur. Çünkü, Sayın Abdullah Gül’ün görevi Anayasanın uygulanmasını gözetmektir.**

Nitekim Sayın Cumhurbaşkanı Gül, 28 Ağustos 2007 tarihinde TBMM kürsüsünde Anayasaya bağlı kalacağına yemin etmiş ve **Anayasanın 103. Maddesinde** yer alan aşağıdaki andı Türk Milleti’nin huzurunda haykırmıştır:

“Cumhurbaşkanı sıfatıyla, Devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini koruyacağıma, Anayasaya, hukukun üstünlüğüne, demokrasiye, Atatürk ilke ve inkılaplarına ve lâik Cumhuriyet ilkesine bağlı kalacağıma, milletin huzur ve refahı, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerinden yararlanmasını ülküsünden ayrılmayacağıma, Türkiye Cumhuriyetinin şan ve şerefini korumak, yüceltmek ve üzerime aldığım görevi tarafsızlıkla yerine getirmek için bütün gücümle çalışacağıma Büyük Türk Milleti ve tarih huzurunda, namusum ve şerefim üzerine andıçerim.”

Bu açıdan baktığımızda 4 Aralık 2008 tarihinde bir kez daha Köşkte bir ilk yaşanmıştır. **Anayasanın amir hükümlerinin ifade ettiği temel kabuller, bir büyük(!) yazar tarafından iğfal edilmiş; fakat kişi, başta Sayın Cumhurbaşkanı olmak üzere hazirunda bulunan tüm devlet erkânı tarafından heyecan ve tebessümle alkışlanmıştır.**

İşte değişimin geldiği nokta! ■

İsmail KONCUK

Genel Başkan

Türk Eğitim Sen olarak sendikacılık yapıyoruz. Değerlendirmelerimiz hiç bir zaman siyasi veya ideolojik olmamıştır. Bütün çalışmalarımızda eğitim-öğretimimizin problemlerinin azalması, eğitim çalışanlarının ve aziz milletimizin hak ve hukuku belirleyici olmuştur.

Nasıl bir sendikal anlayış, sorusunu sık sık kendi nefsimize soruyoruz. Yastığa başımızı koyduğumuzda, kendi vicdanımızda ne kadar rahat olup olmadığımızı sorguluyoruz. Haksızlık yapıp yapmadığımızı, kul hakkı yiyip yemediğimizi kendimize soruyoruz. Hamdolsun, bilerek yaptığımız bir hatamız söz konusu bile olmamıştır. Bilmeyerek yaptığımız hatalarımız varsa, Allah affetsin.

Sendikacılığın temel özelliği hak, hukuk mücadelesi vermektir. Üyemiz de olsa, bir başkasının hakkını gasp ederek, üyemize yöneltmeye çalışmak doğru ve hakkaniyet ölçüsünde olmayacaktır. Biz üyelerimize, kanunlar karşısında gasp edilen haklarını koruma sözünü verdik. Bu sözümüzü tutmak için var gücümüzle gayret sarf ediyoruz. Bütün bu gayretlerimize rağmen, her şeyi çözeriz iddiasında hiç bir zaman olmadık. Ancak, her konuda çekinmeden, en küçük bir korkuya kapılmadan mücadele ettik, etmeye devam edeceğiz.

220 bin öğretmen adayı beklerken Van İlinde bir kişinin öğretmen olarak, düşük bir puanla 4/B'li sözleşmeli öğretmenlik kapsamında atanmasını basına taşıdık. Toplumda, yapılan bu haksız uygulamaya ciddi bir infial uyanmasını sağladık. Milli Eğitim Bakanlığının hakkımızda “yalan beyanda bulunuyor, ideolojik sendikacılık yapıyor” suçlaması sonrasında, konuyla ilgili uzman araştırmalarını tekrar kamuoyu ile paylaştık. Milli Eğitim Bakanlığı bu açıklamamıza hala bir cevap verememiştir. Kimin yalan söylediği,

MEB ÇİLEDEN ÇIKARIYOR

kimin yandaş kayırma peşinde olduğu açıktır. **Kirli ilişkilerle iş bitirme devri bu ülkede, artık bitmelidir.**

Bir kişinin haksız yere öğretmen olarak atanması bazıları için, aman canım ne olacak, Bakanın da bu kadar yetkisi olsun, şeklinde değerlendirilebilir. Ancak, biz Türk Eğitim Sen olarak hangi mevki ve makamda olursa olsun hiç kimsenin keyfi davranma hakkı olduğuna inanmıyoruz. On binlerce evladımız KPSS'yi kazanmak için yıllardır dirsek çürütürken, anne babalar bu çocukları için kıt kanaat bütçelerinden pay ayırırken, birlerinin torpille atanmasını kabul etmemiz mümkün değildir. Esasen, bizim tespitimiz şuan için bir kişi ama tespit edemediğimiz daha kaç kişi bulunmaktadır, diye de kaygılarımız artmaktadır.

Milli Eğitim Bakanlığında daha hangi alanlarda bilmediğimiz usulsüzlükler bulunmaktadır? İller arası yer değiştirme dönemlerinde bir çok öğretmen bizi arar, “Başkanım ekranda tüm okullar bana görünmüyor, bazı okulları belli bazı kişilere, kişiye özel olarak açıyorlar onlar müraacat ettikten sonra kapatıyorlar.” gibi iddialarda bulundular ama bunları ispat imkanı bulamadığımız için gündeme taşıyamadık. Bütün bunlar araştırmaya değer konulardır. Doğru olması ihtimali vardır. İspat ettiğimizde gerekli girişimlerimiz mutlaka olacaktır.

Milli Eğitim Bakanlığının bir çok konuda taraftarlarına öncelik sağlamaya çalıştığını artık sağır sultan bile duydu. Bu kadar vekaleten görevlendirme hangi devirde yapılmıştır? Kendi çıkardığı yönetmelik ve genelgelere bile nerdeyse uymayan bir anlayış hangi devirde görülmüştür. Her il yöneticilik duyurularını kendi anlayışları doğrultusunda yaparken, Erzurum gibi bazı iller eğitim çalışanları ile alay edercesine

çıkardığı duyuruyu üç kez değiştirirken Milli Eğitim Bakanlığı nerededir? Ne işle meşguldür. Türkiye Cumhuriyeti Devleti eyaletlerden oluşan bir devlet değildir. Merkezi Hükümetin emir ve talimatlarına uymamak valilerin haddi de değildir. Öyleyse “MEB’in BİR AN ÖNCE UYGULAYIN” talimatına rağmen, yönetici atama duyurusu çıkarmayan valiler neye ve kime güvenmektedir? Milli Eğitim Bakanlığı bir yandan BİR AN ÖNCE UYGULAYIN derken, diğer yandan el altından AĞIRDAN ALIN talimatları mı göndermektedir?

Bir çok il ve ilçede şube müdürü görevlendirmeleri yapılmaktadır. Hiç bir kıstas, hiç bir ölçü bulunmayan bu görevlendirmeler hukuk devleti ilkesiyle bağdaşmamaktadır. Tek ölçü bir yerlerin adamı olmak olan bu şube müdürü görevlendirmeleri asaleten atanma hakkı olan binlerce şube müdürü adayını çileden çıkarmaktadır.

Sayın Hüseyin ÇELİK, duyuru yapılmadan yapılan asaleten okul müdür atamaları için benim yetkim, bu konuda mevzuata aykırılık yoktur diye cevap vermektedir. Yönetmeliğe göre 15 gün önceden duyuru yapılması ve ek 2 değerlendirme formu doğrultusunda puan üstünlüğü esasına göre atama yapılabilmektedir. Fakat, sayın Bakan hem de TBMM çatısı altında, “Yetkimi kullandım, ben il, ilçe milli eğitim müdürü bile atıyordum, bir okul müdürünü mü atayamayacağım.” diyebilmektedir. Sayın Bakanın yetkim dahilinde atadım dediği 76 ncı madde nedir?

Madde 76- Kurumlar, görev ve ünvan eşitliği gözetmeden kazanılmış hak aylık dereceleriyle memurları buldukları kadro derecelerine eşit veya 657 Sayılı Kanunun 68 nci maddesindeki esaslar çerçevesinde daha üst, kurum içinde aynı veya başka yerlerdeki diğer kadrolara naklen atayabilirler. Memurlar istekleri ile kurumlarında kazanılmış hak derecelerinin en çok üç derece altında aynı veya başka yerlerdeki kadrolara atanabilirler.

Kanun maddesindeki 68 inci madde çerçevesinde ifadesi incelenmeye değer bir konudur.

Madde 68 A) Derece Yükselmesi Yapılabilmesi için:

- Üst dereceden boş bir kadronun bulunması,
- Derecesi içinde en az 3 yıl ve bu derecenin 3ncü kademesinde 1 yıl bulunmuş,

- Kadronun tahsis edildiği görev için öngörülen nitelikleri elde etmiş,
- Sicil bakımından üst derecelere yükselebilecek nitelikte bulunduğu tesbit edilmiş olması şarttır.

Burada en dikkat edilmesi gerek durum, c) Kadronun tahsis edildiği görev için öngörülen nitelikleri elde etmiş, olmaktır. Bu durumda sayın Bakanın yetkim dahilinde atadım sözü de havada kalmaktadır. Kadronun tahsis edildiği görev için öngörülen nitelikleri elde etmiş olmak şartını kim belirleyecektir. Burada Milli Eğitim Bakanlığı Yönetici Atama Yönetmeliği esastır, yani duyuru yapılarak, ek 2 formuna göre puan üstünlüğüne sahip olmak. Sayın Bakanın istediği adamı, şartı tutmasa da okul müdürü olarak asaleten atama hakkı yoktur. Anayasa MADDE 10 - Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasî düşünce, felsefî inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir.

(Ek fıkra: 5170 - 7.5.2004 / m.1)

Kadınlar ve erkekler eşit haklara sahiptir. Devlet, bu eşitliğin yaşama geçmesini sağlamakla yükümlüdür.

Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınmaz.

Devlet organları ve idare makamları bütün işlemlerinde kanun önünde eşitlik ilkesine uygun olarak hareket etmek zorundadırlar.

Bütün bu kanunlar incelendiğinde sayın Hüseyin ÇELİK’in Anayasa’ya da uygun davranmadığı ortaya çıkacaktır.

Her ne şekilde olursa olsun. Yukarda ifade ettiğim ve edemediğim hususlar sebebiyle eğitim çalışanları, yönetici adayları, öğretmen adayları ve bunların aileleri Milli Eğitim Bakanı Hüseyin ÇELİK’e güven duymamaktadır. Bu, son derece acı verici bir durumdur. Çalışmaları, ülkemizin geleceğiyle doğrudan ilgili olan bir kurumun, bu kadar güven duyulmaz hale gelmesi her kes açısından kaygı verici bir sonuçtur. Bizi ilgilendiren kimin bakanlık yaptığı filan değildir, bizi ilgilendiren, Türkiye’nin en önemli kurumu olan Milli Eğitim Bakanlığının böyle olumsuz bir konuma getirilmiş olmasıdır.

MEB bu ve benzeri uygulamaları ile eğitim çalışanlarını ÇİLEDEN ÇIKARMAKTADIR. **Ancak, unutulmamalıdır, atalar ne demiş,”Son gülen iyi güler.”■**

TÜRK TARİHİ YÜZ AKIMIZDIR

BUNLARI KİM YAPTI?

Birinci Dünya Savaşı süresince katledilen
500 bini aşkın Müslüman Türk'ün,

Hain pusularda şehit edilen
onlarca Türk diplomatın,

Hocalı'da hunharca soykırıma
tabi tutulan binlerce Azeri kardeşimizin

**HESABINI VERECEK
OLANLAR;
ASIL SİZ ÖZÜR DİLEYİN!**

DESTEK OLALIM

<http://www.sizozurdileyin.com>

Hocalı Katliamı

**Viyana elçimiz
öldürüldü**

Büyük Elçilerimizin Katledilmesi

Bayburt Katliamı

İzmit Kollar Köyü Katliamı

Sarıkaş Katliamı

Sivas Katliamı

Subatan Köyü Katliamı

MUTLU BİR AZINLIK OLAN ERMENİLER 1. DÜNYA SAVAŞI'NDA OSMANLI'YI ARKADAN VURDU

Salih Alemdar

Zonguldak Şube Başkanı

Ermenilerin geçmişini kısa olarak özetlersek; 1.Dünya Savaşı'nın 1914 başlamasına kadar Ermeniler Osmanlı Devleti içerisinde yaşayan mutlu bir azınlıktı. 1.Dünya Savaşının başlamasıyla İngiltere ve Fransa'nın kışkırtmasıyla Ermeniler Osmanlı Devletini arkadan vurmaya başladı.

Anadolu'da Ermeniler, İngiltere ve Fransa'nın kışkırtmalarına kadar herhangi bir ayaklanma veya isyan hareketi görülmemesine rağmen 1. Dünya savaşına gelindiğinde başta Doğu illerindeki Ermeniler olmak üzere itilaf devletleri ile birlik olmuş ve cephe gerisinde Türk Halkına karşı saldırı ve katliamlarda bulunmuşlardır.

1.Dünya Savaşı'nda Ruslarla işbirliği yapan Ermeniler, Osmanlı'nın cephedeki gücünü azaltmışlardır. Savaş halindeyken; Ermeniler tarafından arkadan vurulmayı engellemek isteyen Osmanlı Devleti; 24 Nisan 1915'te Ermeni komitelerini kapatmış ve yöneticilerinden 2345 kişiyi "devlet aleyhine faaliyette bulunmak" suçundan tutuklamıştır. Bu tarih, Ermenilerin her yıl sözde "Ermeni soykırımının yıldönümü" diye andıkları 24 Nisan, işte bu 2345 komitecinin tutuklandığı tarihtir ve tehcirle alakalı değildir. Ayrıca 1915 başlarında Anadolu'da bir Ermeni Devleti kurmak için başlatılan silâhli ayaklanma ve savaş nedeniyle Osmanlı Devleti 27 Mayıs 1915 tarihinde "Tehcir Yasası" nı çıkarıp uygulamaya koymuş; Ermeniler zorunlu göç ettirilmiştir. Tehcir Yasası'na göre Ermenilerin sayıları, malları, mülkleri kayıt altına alınarak; sağlığı, güvenliği, beslenmesi, ulaşımı planlanarak ve belli bir bütçe oluşturularak tehcir uygulanmıştır. Bu zorunlu göç esnasında karşılıklı öldürmeler olmuş, hastalık, açlık ve haydutların saldırıları nedeniyle Müslüman veya gayr-i müslim Osmanlı vatandaşları arasında çok sayıda ölüm olayları olmuştur.

TEHCİR ZORUNLU GÖÇTÜR

Kesinlikle tehcir olayı bir soykırım değildir. Oysa soykırım; "ırk, milliyet, etnik ve din farklılıkları nedeniyle insan gruplarının yok edilmesi"dir. Bu suç, direkt olarak bir hükümet tarafından veya onun rıza göstermesi ile işlenebilir.

Son yıllarda Ermeni Devleti'nin uluslararası politikası 1915 yılında gerçekleşen tehcirin bir soykırım olduğunu iddia ederek Türkiye Cumhuriyeti

ve toprakları üzerinde hak iddia etme üzerine kurulmuştur.

Tehcirin soykırım sayılabilmesi için soykırım suçunun içerdiği maddi unsurları; kasten öldürme ve kişilerin ruhsal ve beden bütünlüklerine zarar verme gibi fiilleri ve soykırım suçunun maddi unsurlarını bünyesinde barındırması gerekir. Osmanlı Devleti'nde Ermenilere karşı hiçbir zaman ırkçı bir nefret beslenilmemiştir. Hatta tarihte Ermeni halkı Osmanlı için sadık millet olarak nitelendirilmiştir.

ERMENİ'DEN ÖZÜR DİLEYENLER;

ERMENİ DİASPORASI'NDAN BESLENENLERDİR

Özür dileyen Ermeniciler, sözde aydınlar ülkemizde sosyo-ekonomik durumunuzu bir açıklayın bakalım, bu konuda boyunuzun ölçüsünü Türk Milleti bir görsün.

Olmayan suçtan dolayı özür dileyen Ermeniciler!

İşsiz misiniz?

Gece kondu da mı oturuyorsunuz?

Geçinme güçlüğü çekiyor musunuz?

Herkes biliyor ki hayır.

Sizler Ermeni Diasporası'ndan beslenen, Türkiye Cumhuriyeti'nin gelir pastasının % 85 inden doğrudan pay alan mutlu zavallıolarsınız.

Özür dileyen Ermeniciler; sizler Türk-Ermeni düşmanlığını körükleyen, fitne ve fesatlırsınız. Doğup büyüdüğünüz, beslediğiniz ülkeye ihanet eden ve jurnalleyen; yediğiniz kaba tüküren mahlûklarsınız.

SOYKIRIM BİR İNSANLIK SUÇUDUR

Soykırımı Nazilere, İngilizlere, Fransızlara, Amerikalılara, Çinlilere... ve sahip çıktığımız Ermenilere sorun. Türk Milleti'ne bu attığınız iftiranın sorumluluğu altında bir gün ezilip yok olacaksınız.

Türk Milleti asildir, ne geçmişte, ne şimdi ve nede gelecekte asla soykırım yapmadı ve yapmayacaktır. Soykırım bir insanlık suçudur. Bunu dünyada en iyi bilen Türk Milleti'dir.

İşlemediği bir suç için Türk Milleti asla özür dilemez ve dilemeyecektir. ■

“LÂNET OLSUN İÇİMİZDEKİ BU ERMENİ SEVGİSİNE”

Süleyman PEKİN

Kocaeli 1 No’lu Şube Başkanı

Atilâ İlhan, ‘Türkiye’de her zaman yüzde 10 hain kontenjanı vardır’ derdi. Ki ihanet Türk tarihinde vaka-yı âdiyendendir.

I.Dünya Savaşı ve öncesi Ermeniler Ruslarla işbirliği halinde Doğu Anadolu’yu kırıp geçirirlerken **Dışişleri Bakanı Noradunkyan** isimli bir Ermeniydi. Ve Türkiye Ermenilerinin temsilcisi de **Bogos Nubar Paşa**.

Elbette savaşta bizimle kader birliği yapıp şehit düşenleri de oldu. Ama çifte kavrulmuş hıyanet insan havsalsının bile idrakte zorlanacağı bir boyutta idi.

Osmanlı ne zaman merhamete yanaşsa, nasihat etse, affa yeltense; “**Korkunun adını af koymuşlar**” teranesiyle merhameti âcizlik bildirisi sayarlardı. Zaten bizi yaptıklarımızdan ötürü değil yapmadıklarımızdan ötürü cezalandırmak istiyorlar. Komplekslerin dışavurumu böyledir.

Geçmiş zamandaki ‘**Hepimiz Ermeniyiz**’ sloganı aslında birçok insan için kimlik ifadesiydi. Oysa **Selçuklu**’dan beri Ermeni’yle, Rum’la yan yana yaşamışız ama ayrı mahallelerde. Şimdiki sorun kendini Ermeni olarak ifade eden Ermenilerde değil, Türk olarak ifade eden Ermenilerde. Bkz: www.ozurdileyin.com

Truva Atı bir tek Çanakkale’de olsa dert değil. Muhtelif çap ve markada memleketin bilfiil her köşesinde. Ve bilhassa üniversitelerimizde.. Nasılsa ülkede **özgürlük kamaşması** var. Cıldırın cıldırabildiğiniz kadar.

Cengiz Aytmatov’un **MANKURT** tiplemesini bilirsiniz. Güzel yurdumun güzide mekânları mankurt fotokopileriyle dolu. **Sağım–solum sobe, milletine sövmeyen ebe**.

Antranik, Vahan, Deli Yani, Kocabaş Hristo,

Donik Çeteleri Kocaeli’de misket oynamıyorlardı; adam kesiyorlardı. Hala **Yuvacık**’ta, **Bahçecik**’te, **Arslanbey**’de, **Karatepe**’de, **Kullar**’da, **Yeniköy**’de, **Gündoğdu**’da, **Akmeşe**’de, **Kandıra**’da, **Geyve**’de, **Şile**’de dedeler torunlarına katliam hikâyeleri anlatır dururlar.

Bu millet sabrı ve tahammülü göğsünde madalyon deyu taşır. **Özür’lü aydıncıklarını** bile bir kalemde silip atmaz, akıllanmalarını bekler. Ne var ki öçten gözü dönmüşlerin akılları salyalarında.

Bu **aymaz** ve utanmaz **aydın(!)lar** yine **bu milletin asaletinin gölgesinde** ekmezsiz kalmadan yaşar dururlar. Lakin **milli hafıza** da bu isimleri cisimleriyle birlikte kayda geçer.

“**Bu milletin ekmeğini yiyip de ihanet edenler, ekme k yedikleri elden bir gün sille de yerler**”. Velhasıl, abdestimizden şüphemiz yok ki namazımızdan endişeye düşelim. Bkz: www.sizozurdileyin.com

Tekerrür, tekerrür de bir yere kadar. ■

NEFRETLE KINIYORUZ

Necati ÖZBEK
Denizli Şube Başkanı

Ülkemizde hıyanetin çeşitli sürümlerinin yanında şimdi de, tarihteki en büyük Türk katliamlarına imza atmış Ermenilerden özür dileme yarışı başladı.

Türk Milleti'nin tarihini sözde Ermeni soykırımını iddialarıyla kirletme telaşına düşen sözde aydınlar, yeni bir ihanet peşinde.

1915 yılındaki tehcir olaylarıyla ilgili internet üzerinde imza kampanyası başlatmaya hazırlanan sözde aydınlar, "Özür diliyorum" adını verdikleri kampanyayı "tarihi sorumluluk karşısında bireysel bir tavır" olarak yorumladılar.

Burada sorulması gereken konulardan biri de kampanyada Ermenilerden özür dilemek isteyenlerin tarihi gerçeklerden haberdar olup olmadıklarıdır. Osmanlı İmparatorluğu dünyaya karşı savaş verirken, Ermenilerin kimlerle işbirliği yaptıklarını açıklayacaklar mı? Fransız, Rus ordusunda ne kadar Ermeni olduğunu söyleyecekler mi?

Sözde soykırım iftiharlarını kabul ettirmek için hazırlanan bu plan daha önce hayata geçirildi. ve çirkin iftiraya karşı aynı safta duran Türk Milleti'nin birliğini bozmak amacıyla tezgahlandı.

Soykırım iddialarıyla ilgili olarak ilk önce belli kesimler tarafından konferanslar düzenlendi, karşılıklı diplomatik ziyaretler gerçekleştirildi ve sözde soykırım iddiaları "Bazı şeyler yaşanmış" kıvamına getirildi.

Burada hedef, Türk Milleti'ni suçlu duruma düşürmeye çalışmaktır. Bu, bizim atalarımıza yapılabilecek en büyük ihanetlerden biridir. Türk tarihinin verilmeyecek bir hesabı yoktur.

Meseleye, 1915 olaylarında Ermenilerin çektiği sıkıntılar vardı diye yaklaşan bir kesim olursa bunu zaten inkar eden yok. Ama Ermenilerden çok daha fazla Türkler sıkıntı çekmiştir. Ne yazık ki, bir kesim çıkıp, sanki atalarımızın bilerek ve isteyerek işledikleri suç varmış gibi bunu bütün dünyaya gösterme gayretine düşüyor.

Sormak gerekir:

-Sadece kendi adınıza özür diliyorsanız, neden bu işi bir yıl sürecek geniş katılımlı bir kampanyaya dönüştürüyorsunuz?

- Siz kimden kim adına özür diliyorsunuz?

Kendilerine "aydın" süsü veren bir takım insanların başlattığı bu kampanya "Çok çirkin" bir kampanyadır. Kampanyanın mimarlarını aydın olarak kabul etmek mümkün değil.

Bu çabalar Türkiye'ye zarar vermez, aksine içimizdeki bu tip insanların ortaya çıkmasına yardımcı olur. Türk Milleti'nin böyle bir kampanyaya hiç bir şekilde ilgi göstermeyeceğinden eminiz.

Maraş'ta işkenceyle öldürülen askerlerimiz, 93 harbinde Türk köyleri basılarak katledilenler, 1913-1915 yıllarında öldürülen yüz binlerce Türk ve Hocalı'da vahşice kıırma uğrayan soydaşlarımız için kim özür dileyecek ?

Evet "Hepimiz Ermeniyiz " diye bağırınlar, ermeni katillerden özür dilemeye hazırlananlar unutmayın siz Ermenisiniz, BİZ İSE TÜRKÜZ. ■

ÖZÜR DİLEYECEKSENİZ...

İsmail SARIÇAY

Sivas Katliamı

Millet-i Sadıka olarak tanımlanan Ermeniler 1900'lü yılların başlarından itibaren özellikle Rusların, Fransızların ve İngilizlerin kışkırtmalarıyla Müslüman Türk halkına karşı vahşi saldırılara giriştiler.

Ermeniler bu Sömürgeci batılı güçlerin destek vermesiyle ayaklanıp doğudaki bütün Müslüman Türk, Kürt yerleşim bölgelerini Türklerden ve Kürtlerden temizleyerek büyük Ermenistan hayali peşine düştiler.

Yüz yıllardır kendilerine dost ve kardeş muamelesi yapan bir millete karşı olmadık barbarlıklara imza attılar.

Bu saldırı ve tehlikeleri ortadan kaldırmak için Osmanlı Devleti 27 Mayıs 1915 tarihinde tehcir (yer değiştirme) kanununu çıkardı.

Bu kanuna uygun olarak çıkarılan emirnameler çerçevesinde; Van, Bitlis, Erzurum vilâyetlerinden çıkarılan Ermeniler, Musul'un güney kısmıyla, Zor ve Urfa sancağına; Adana, Halep, Maraş civarından çıkarılan Ermeniler ise Suriye'nin doğu kısmı ile Halep'in doğu ve güneydoğusuna nakledildiler.

Bu yer değiştirme kararı, Ermenilerin bağımsız bir Ermenistan kurma düşüncesiyle, yedi düvele karşı savaş içinde olan Osmanlı devletini arkadan vurarak verdikleri zararı önlemek amacıyla çıkartılmıştı.

Bunun soykırımla yakından uzaktan hiçbir ilişkisinin olmadığını aklı başındaki yerli ve yabancı herkes biliyor.

Hiç kimse bu güne kadar Ermenilere toplu saldırı ya da soykırım uygulandığını belgeleyemedi ve belgeleyemez. Çünkü olmayan şeyin belgesi olmaz.

Eğer böyle bir şey olmuş olsaydı ne bu günkü Ermenistan ne de ABD, Fransa vb. ülkelerdeki Diasporalar olurdu.

Bütün bunlara rağmen Ermeniler, Ermeni komitacılarının yaptıklarını, sanki Türkler kendilerine yapmış gibi göstererek büyük bir propaganda yapmaktadırlar.

Bu propagandalar sayesinde maalesef dışarıda olduğu

gibi içimizde de Ermeni severlerin azımsanmayacak kadar çoğaldığını görüyoruz.

İşte bu olayları bahane ederek bir kısım kişi ya da şahıslar Ermenilerden özür diliyoruz diye kampanya başlattılar.

Niçin özür diliyorlar?

1915 yılında Osmanlı (Türk) Devleti Ermenilere karşı soykırım uygulamış da ondan özür diliyorlarmış.

Adama sorarlar. Sizler başta Doğu ve Güney Doğu Anadolu olmak üzere birçok bölgede Müslüman Türk halkını camilere doldurarak yakan Ermenilerden mi özür diliyorsunuz?

Yoksa büyük büyük çukurlar açıp insanlarımızı diri diri o çukurlara doldurup gömenlerden mi özür diliyorsunuz?

Yoksa hamile kadınların karnındaki bebeğin erkek mi kız mı iddiasına girerek kadınlarımızın karnınıdeşerek bebeğin cinsiyetine bakanlardan mi özür diliyorsunuz?

Yoksa Anadolu'daki köylerimizi içindikilerle birlikte tamamen yakıp yıkanlardan mi özür diliyorsunuz?

Yoksa 1992 yılının şubat ayında Azerbaycan'ın Hocalı kentinde Azerilere karşı soykırım uygulayan insanlık suçlularından mi özür diliyorsunuz?

Yoksa yakın zamanlarda birçok dışişleri görevlimizi Asala adlı terör örgütleriyle suikastlarla öldürenlerden mi özür diliyorsunuz?

Eğer gerçekten özür dileyecekseniz öncelikle Türk halkından özür dilemelisiniz Ermenilerden değil.

Başta Ermeniler olmak üzere eğer özür dileyecek birileri varsa, Türk milletinden özür dilemeleri gerekir.

Çünkü Ermeniler tarafından soykırıma ve katliama uğrayan Müslüman Türk halkıdır.

Ermenilerin Türk halkına karşı uyguladıkları soykırımın şahitlerinden hala hayatta olanlar var. Gidip onları bir dinleyin.

Canlı tarihlerden olanları gerçek anlamda öğrenerek ondan sonra kararınızı verin.

Daha sonra vicdanlarınıza danışın kimden özür dilenmesi gerekiyormuş görün.

Yok, eğer amacınız gündem oluşturmaksa lütfen Türk Milleti'nin acıları ve hassasiyetleri üzerinden bunu yapmayın.

Aksi halde Türk Halkı sizi tarih boyunca affetmeyecektir.

NOT: <http://www.sizozurdileyin.com> sitesine girerek özürçülere karşı imza kampanyalarına katılabilirsiniz. ■

TÜRK DAYANIŞMA KONSEYİ'NDEN İMZA KAMPANYASINA TEPKİ

Yaklaşık 100 sivil toplum kuruluşunu temsil eden Türk Dayanışma Konseyi düzenlenen basın toplantısında bazı sözde yazarların başlattığı “Ermenilerden özür diliyoruz” adlı imza kampanyasına tepki gösterdi. Açıklamada, Türkiye kamu-Sen Genel Başkanı Bircan Akyıldız, “Köklü ve muhteşem bir geçmişe, dertli ve zor bir hale, kutlu ve umutlu bir geleceğe, önemli ve riskli bir vatan coğrafyasına sahip olan Büyük Türk Milleti bugün iç ve dış düşmanlarının açık ve sinsî saldırılarıyla ciddi bir yol ayrımı noktasına sürüklenmektedir. “ diyerek Türk Milleti ve Türkiye Cumhuriyeti Devletinin ilelebet payidar kalacağını söyledi.

Açıklama şöyle devam etti;

“Bilindiği gibi, Türk Milleti, tarih boyunca Orta Asya’dan Avrupa’ya büyük fetihler gerçekleştirmiş, kültür ve medeniyet alanları oluşturmuş, karanlık çağları kapatıp insanlığı aydınlık yarınlara taşımış, büyük imparatorluklar kurarak yüzyıllarca farklı dinlerden, farklı ırklardan yetmiş iki buçuk milleti adalet ve barış içinde yaşatmış, bu yönleriyle insanlığa bugün dahi niteliğine ve niceliğine ulaşılammış “insan haklarına saygı merkezli” bir “medeniyet güneşi” sunmuştur.

Bu güneşin ışıklarından korkan yarasız ruhlu topluluklar; yüzyıllar boyunca bir “Haçlı Ruhı” ile, askeri, ekonomik, sosyal, dini, etnik, psikolojik saldırılarla milyonlarca Türk insanını hunharca katletmişlerdir.

Nihayet bu “Haçlı Sürüleri” tarihi emellerine kavuşmak üzereyken asırlardır hür yaşamış büyük Türk Milleti Mustafa Kemal Atatürk’ün önderliğinde hiçbir şart altında “Türk’e kefen biçilemeyeceğini” “ Türk’e zincir vurulamayacağını” bütün dünyaya açıkça göstermiştir.

Ne yazık ki, Aynı merkezler bu politikalarını aynı inatla, aynı gayretle Cumhuriyet tarihimiz boyunca, bazen açıkça bazen sinsice, devşirdiği ve satın aldığı işbirlikçilerin de desteğiyle günümüze kadar ısrarla sürdürmüş, hedeflerine ulaşmak için artık son saldırılarına hazırlanmaktadır.

Son saldırılarına hazırlanan emperyalist güçler;

- 1- İçimizden devşirdikleri sözde aydınlara her vesileyle Türk milletine hakaret ettirmekte ve bunun karşılığında madalyalar vermekte, ekonomik refah imkanları sunmaktadırlar.
- 2- Bunlardan bir kısmına “Türkler bir milyon Ermeni öldürdü” sözünü söyletirken, diğer bir kısmına da “ Öldürdüğümüz Ermenilerden özür diliyoruz” dedirtmektedirler.

Değerli Basın mensupları,

Türk milletini hiçbir anlamda ve hiçbir alanda temsil etmeyen bu “Sözde Aydın”ların başlattıkları kampanya Türk Milleti büyük bir hayret ve derin bir endişe ile takip etmektedir.

Hocalı Katliamı

Türk milleti hayret etmektedir:

Çünkü içinde yetiştirdiği, besleyip büyüttüğü, kıt imkanlarına rağmen okutup meslek, hatta şöhret sahibi yaptığı bu insanların tarihi, hakka, hakikate, insanlık onuruna, bu toprakların kutsiyetine , toprağı vatan yapmış şehitlerin kanına, canına asla yakışmayan böyle bir hakareti, böyle bir gaffeti, böyle bir nankörlüğü, böyle bir insafsızlığı, böyle bir zulmü nasıl yapabildiklerini anlayamamaktadır.

Türk Milleti hayret etmektedir:

Çünkü içinde yetiştirdiği, besleyip büyüttüğü bu sözde aydın güruhunun

- Ermeniler tarafından soy kırma tabi tutulan milyonlarca Müslüman Türk insanın acısını, nasıl unuttuğunu,
- Daha dün Karabağ'da, Hocalı'da Ermeniler tarafından katledilen on binlerce Türkün feryadını nasıl unuttuğunu,
- Azerbaycan Topraklarının üçte birinin hala Ermeni işgali altında olduğunu,
- 1.5 milyon Karabağ kaçkınının ağır şartlar altında inim inim inmesini nasıl duymadığını,
- Kerkük'te, Batı Trakya'da her gün katledilen, insani hakları göz göre göre çiğnenen insanlarımızın feryadını niye duymadıklarımızı anlayamamaktadır.

Değerli Basın Mensupları,

Türk Milleti bu tür kötü gelişmeleri derin bir endişe hatta dehşet içinde izlemektedir. Bu milletin bekasıyla, aşıyla, işiyle, emeğiyle, ekmeğiyle, toprağıyla, kimliğiyle, kültürüyle, tarihiyle, şerefiyle, diliyle, diniyle emperyalist güçler rahatlıkla oynayabilmekte, korkusuzca saldırabilmektedirler.

Bütün bunlar da demokrasi adına, özgürlükler ve insan hakları adına yapılmaktadır. Daha da vahimi en alttan en üste kadar bu değerleri korumak ve kollamakla görevli olanların gözleri önünde kolayca yapılabilmektedir.

Değerli Basın Mensupları

Biz Türk Dayanışma Konseyi olarak diyoruz ki;

Türk Milleti ve bu ülke asla sahipsiz değildir.

Bu Milletin ve bu ülkenin sahibi önce Alemlerin Rabbi olan Yüce ALLAH'tır.

Sonra da Milletin kendisidir. İçinden çıkardığı yiğit evlatlarıdır, köklü kurumlarıdır.

Hiç Kimse Türk Milletinin sabrını, soğuk kanlılığını, hoş hoşgörüsünü ve anlamlı suskunluğunu yanlış anlamasın.

Hiç kimse yanlış hesap yapmasın. Tersini yapmak isteyen dönüp tarihe tekrar baksın.

Biz Türk Dayanışma Konseyi olarak diyoruz ki;

Köklü ve muhteşem bir geçmişe, dertli ve zor bir hale, kutlu ve umutlu bir geleceğe, önemli ve riskli bir vatan

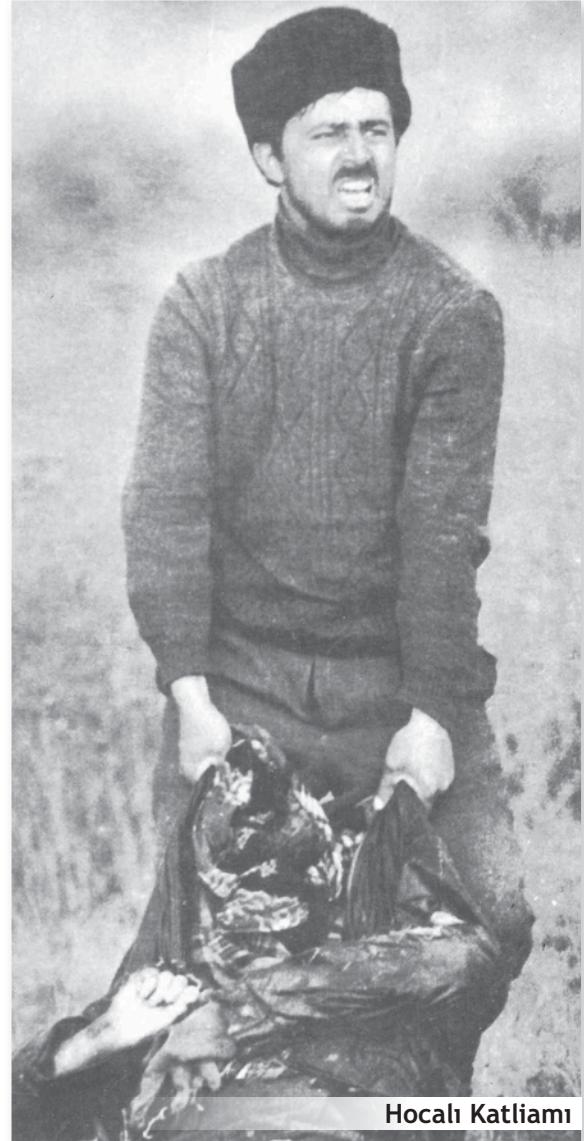
coğrafyasına sahip olan Büyük Türk Milleti bugün iç ve dış düşmanlarının açık ve sinsi saldırılarıyla ciddi bir yol ayrımı noktasına sürüklenmektedir.

Hiç kimse heveslenmesin. Hevesleri kursaklarında kalacaktır.

Çünkü Türk Milleti Büyüktür.

Elbette ki; Türk Milleti ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti ilelebet payidar kalacaktır." ■

TÜRK DAYANIŞMA KONSEYİ

Hocalı Katliamı

Yrd. Doç. Dr. Hanefi Bostan
Türk Eğitim-Sen İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı

TÜRKİYE SALDIRGAN BİR İHANET İLE KARŞI KARŞIYA BULUNMAKTADIR

Bir grup sözde aydın takımının başlatmış olduğu **“Ermenilerden Özür Dileme”** kampanyası kelimenin tam anlamıyla Türkiye’ye ve Türklere karşı açık ve net, saldırgan bir ihanetten başka bir şey değildir. Türkiye, tarihinde ilk defa olarak, Türk adı taşıyan birtakım sözde aydınlardan oluşan bir çetenin pervasız ihaneti ile karşı karşıya kalmış bulunmaktadır.

Bu ihanet çetesinin bu kampanyadaki sloganları şu şekildedir:

1915’te Osmanlı Ermenilerinin maruz kaldığı Büyük Felaket’e duyarsız kalınmasını, bunun inkar edilmesini vicdanım kabul etmiyor. Bu adaletsizliği reddediyor, kendi payıma Ermeni kardeşlerimin duygu ve acılarını paylaşıyor, onlardan özür diliyorum.

Bu kampanya bir ihanet hareketidir ve bu slogan da bu ihanetin tarihe kapkara bir leke olarak geçecek bir utanç belgesidir.

Ermenilerin vatandaşı olduğu Türkiye’ye yönelmiş olduğu sayısız ihanetlere, düşman kuvvetleriyle işbirliği yaparak arkadan vurmalarına, akıl almaz katliamlarına karşı susarak alkış tutan ve hatta daha da fazlası, “savunma” olarak niteleyen bu çete, Ermenilerin yapmış olduğu ihanetleri de gizlemek bir yana açıkça savunmakta, Türk Devleti’ni ve Türk Milleti’ni katil ilan etmekte ve bu ihanetleri için de şu gerekçeleri ileri sürmektedirler:

1. Türkiye, ilk defa 1800-1850 arasında, Ermenilere karşı temizlik hareketlerine başlamış, Kürtlerin ve Kafkaslardan göç eden mültecilerin “mâsum” (?) Ermenileri katletmelerine kasten seyirci kalmıştır.

2. Bunun üzerine “kendileri savunmak” zorunda kalan “masum” (?) Ermeniler de mecburen silaha sarılmış ve istemeden “bir miktar” Müslüman ahaliyi öldürmüşlerdir. Dolayısıyla da Ermenilerin yaptığı Müslüman katliamları haklıdır, yerindedir. Esasen, elinde doğru düzgün silahı bile olmayan “masum” (?) Ermeniler, Devletin desteklediği Türklerden ne kadarını öldürebilirse ancak o kadar öldürebilmiştir.

3. Bundan sonra 1915’e kadarki bütün dönem, Türklerin “zavallı” (?) Ermenileri katletmesi ve Ermenilerin de Devletin desteklediği “katil Türkler”e karşı kendileri savunması ile geçmiştir.

4. 1915 yılında ise, Türkiye, “hiçbir günahı olmayan” (?) Ermenileri yurtlarından sürüp çıkarmış ve tehcir esnasında planlı olarak katletmiştir. İşte, “büyük Ermeni soykırımı” bu yıl vuku bulmuş, 1,5 milyon Ermeni, Devlet’in planlı imha hareketiyle ortadan kaldırılmıştır.

5. O tarihten sonra, yapılan bu soykırım uzun müddet unutulmuş, ancak, ASALA, Ermeni soykırımını

dünyaya duyurmak için harekete geçmek zorunda kalmış, 43 Türk diplomatını katlederek amacını elde etmiş, dünyanın dikkatini bu konuya çekmeyi başarmıştır.

6. Dolayısıyla ortaya şu sonuç da çıkmaktadır: ASALA teşkilatı haklıdır, doğru bir şey yapmıştır. Bunun için de ASALA bir terör örgütü değil, masum Ermenilerin hakkını arayan bir özgürlük savaşçıları örgütüdür.

Bu gerçekleri ileri süren içimizdeki yılanlardan ve çıyanlardan oluşan ihanet çetesi, Türklerin öfkelerini çekmemek için şu sahtekârlığa da başvurmuştur: “Biz “soykırım” kelimesini reddediyor, onun yerine “Büyük Felaket” veya “Katliam” kelimesini tercih ediyoruz.” Böylelikle, olmayan zekâlarını göstermeye çalışan içimizdeki bu hainler, Türklerin bu basit kelime oyununu fark edemeyecek kadar aptal olduğunu düşündüklerini göstermiş olmakla, aslında, alçaklıklarına ilaveten, ne kadar ahmak olduklarını da göstermiş olmaktadır. Bu sözde aydınların talepleri sonucunda Türkiye'nin ve Türklerin yapması gereken de artık şu olmaktadır:

1. Dünya kamuoyu önünde, açık ve net bir biçimde, katil olduklarını kabul ettiklerini ilan etmek;
2. İşlemiş oldukları cinayetleri affettirmek için de, Ermenilerin her türlü taleplerini, itiraz etmeden, emir telakki ederek aynen yerine getirmek.

Bu durum muvacehesinde, Türkiye Kamu-Sen olarak, öncelikle karşı imza kampanyasına destek veriyoruz. Sonra da gerek görülürse alanlara çıkaracağımızı bildirir ve Türk kamuoyuna açıkça beyan etmek isteriz ki:

Ülkemiz, milletimiz ve devletimiz, tarihinde görmediği bir ihanet hareketi ile karşı karşıya bulunmaktadır.

Bu ihanet hareketini köküne kadar kurutmak için, aramızdaki her türlü siyasi farklılıkları bir tarafa koyarak sıkılı bir yumruk gibi tek vücut halinde, Türkiye Kamu-Sen'e kitlesel olarak destek verilmesini talep etmekteyiz. ■

DESTEK OLALIM:

<http://www.sizozurdileyin.com>

KARABULUT

*Karabulut kaplamış göklerimde dolaşır,
Serpıştirir nifakı boy boy topraklarıma.
Öz bağrında insanım kendime düşman olur,
Bu hal yabancı bana dokunuyor kanuma.*

*Nedendir bilmiyorum izahta aciz kaldım,
Bin yıllık bir mazide nice kanlar birleşik.
Şimdi çıkmış bir hain kıydığı benim canım,
Kallesliğe ad konmuş yeni adı kardeşlik.*

*Daha dün at koşturduk birlikte Rumeli'de,
Sakarya'da kardeşlik biriddik Çanakkale'de.
Kızgın Yemen çölünde çadırdan karakola,
Kutsal saymış girmiştik Mehmet'imle kolkola.*

*Hepsi benim insanım çıkılan aynı eşik,
Dua, kible, mezarda yüzler aynı yöndedir.
Kimi camlar yan yana kapıları birleşik,
Teyze dayı dediğim, sayarsam binlerce dir.*

*Mehmet'ime kıyan el, elbet masuma kıyar.
Ona yan bakıyorsan sakın bir söz söyleme.
Bugün beni satanlar elbet soyunu satar,
Her kimsen sözüm sana niyetini gizleme.*

*Bir fidana kıyınca sanır ki dostluk olur,
Her adım atışına gömüldüğü çukurluk,
Bir gün gelir nefreti döner kendini bulur.
Kim bilir ihanetle yapar kimlere kulluk.*

*Bu çulğunluk nedir ki Ya Rab bu haşere ne?
Bazen masum bir çocuk bazen fidana kıyar.
Beslendiği kaynağı sırtını dayar kime
Zehir taciri olmuş yurduma nefret yayar.*

*Bin yılı aşan zaman hep birlikte yaşadım
Şimdi hain bir nefes nedense zehir solur.
Oysa tarih boyunca hepsini kardeş bildim
Bir gün gelir kurşunu döner kendini bulur.*

Remzi ÖZMEN

Yaşar YENİÇERİOĞLU
Genel Sekreter

TÜRKİYE'Yİ SOKAKTA BULMADIK

Gaziantep'teki bölge toplantısına gitmeden önce –hazırlık amacıyla- kendi özel belgelerimi karıştırırken, elime bir metin geçti. Bu metin, Mart ve Nisan 2004 aylarında çeşitli illerde yaptığımız “Ortak Akıl Toplantıları”nda toplantı öncesi okunan metindi. Okudum. Tekrar okudum. Ve gördüm ki, o yıllardan bu yana Türkiye’de hiçbir şey değişmemiş. Aynı sıkıntılar devam ediyor. Bölücü hareketler devam ediyor. Gaffet, dalalet ve hıyanet devam ediyor. Devleti yönetenler; çoğu zaman seyirci, bazen de yardımcı olan bir tavır içindeler.

Bu metni sizinle paylaşmayı uygun buldum ve aşağıya aynen alıyorum.

“Türk Eğitim-Sen, bir memur sendikası. Üyelerinin insan gibi yaşayabilmesi için var gücüyle çalışmakta olan bir güç birliği...”

Sendika olarak, görevimizin farkındayız. Yalnızca üyelerimizin özlük haklarıyla ilgilenmek değil misyonumuz. Bu dar çerçevenin ötesinde, Türkiye’nin bugününe ve yarınına sahip çıkma kavgası veriyoruz. Sendika olarak işimiz, politika yapmak değil. Ancak; hiç ama hiç kimse, bizleri “Milli Eğitim” konusunda politika üretmekten alıkoyamaz. Bizler, ne pahasına olursa olsun, Türkiye’nin yarınlarını teslim edeceğimiz kuşakların, “Milli Şuur”la yoğrulmasını sağlamaya kararlıyız.

Zaman sayacının ibresi, 21. Yüzyılı gösteriyor. Ezberci eğitimin esir aldığı beyinlerle mi dolduracağız bu yüzyılın içini? Bilimin ışığı ile aydınlanmayan, felsefeden beslenmeyen kuşaklarla mı inşa edeceğiz yarınların Türkiye’sini? Milli Değerlerden ve İlkelerden yoksun bırakılmaya kalkışılan yürekler mi taşıyacak ülkemizi 22.Yüzyıla? Türk Eğitim-Sen’in, bu tablo karşısında boynunu büküp, yalnızca kuruluş sendikacılığına mı soyunacağını sanıyorlar gerçekten?..

Biz, eğitim çalışanlarıyız. Biz, Türk Eğitim-Sen’liyiz. Bilgiliyiz, bilinçliyiz. Varlık nedenimiz, insan yetiştirmek, insana yatırım yapmak. Tarihi bilen, tarihten ders alan, tarih yazacak kadar donanımlı

beyinler yetiştirmek. Küresel kavramlara yabancı olmayan; ancak, bunları, “Milli Şuur” potasında eritebilen yürekler yetiştirmek... Yoksa; yabancı hayranlığıyla, yabancı taklitçiliğiyle, kendi benliğine yabancılaşarak, Milli kavramlarını küreselleşmeye peşkeş çekmeye yatkın insanlar türetmek değil elbette!..

Biz, düşünen ve düşündürülen bir sendikayız. Öğretmeniyle, hizmetlisiyle, memuruyla, öğretim üyesiyle, okul müdürüyle, fakülte sekreteriyle her gün çoğalan 150.000 beyinden ve 150.000 yürekten oluşan eğitim ordusuyuz. Deyim yerindeyse, Milli Değerlerin ve İlkelerin tüm iç ve dış tehditlere karşı kollanması ve korunması konusunda, kararlılık ve süreklilik abidesiyiz.

Biz, insan atölyesi demek olan eğitim için tüm enerjisini seferber etmiş olan insanlarız. Biz, Türk Eğitim-Sen’liyiz. Köklerimiz geçmişte, hedeflerimiz gelecekte. Köklerinden kopmamış, kültürüne yabancılaşmamış, kendisinin ve Türkiye’ningeleceğini dış adreslerde aramayan insanlar yetiştirmek için yula çıktık. Yüreği ülke ve ülkü sevgisiyle dopdolu, özgüvenli; “ben” değil, “biz” diyebilen ve bunun gereğini yerine getirebilen Türk çocukları, Türk gençleri, Türk aydınları yetiştirmek amacımız.

Türk Eğitim-Sen’liyiz biz. Katılımcı ve atılımcı bir sendikayız. Küreselleşme adı altında ulusal benliğin erozyonunu amaçlayan oyuna gelmeyen; “Milli Devletin modası geçti” yutturmacasını yutmayan; “Ulusal sınırlar ortadan kalkıyor” kandırmacasına kanmayan 150.000 insan gibi insanız. Bir taraftan Ulus Devlet kavramını aşındırmaya çalışırken, diğer taraftan Ulus Devlet kurmaları konusunda bölücü unsurlara akıl hocalığı yapanların çirkin yüzünü görüyoruz, bu aşağılık suratı herkese göstereceğiz.

Türk Eğitim-Sen, sürekli gelişen ve geliştiren bir sendikadır. Takvimlerin 21.Yüzyılı gösterdiğinin farkındadır. Kendisiyle yetinmeyen, kendisini aşabilmek için çaba harcayan bir sivil toplum kuruluşudur. Kalite anlayışını özümsemiş bir sivil

toplum kuruluşunun, kaliteli demokrasiye çok şeyler katabileceği gerçeğinin, yaşayan örneğidir.

Siyasi bir parti değiliz. Herhangi bir partinin uzantısı, gölgesi ya da arka bahçesi de değiliz. “Türkiye” denildiğinde yüreği kanatlanan herkese kapımız açık. Toprağın, ancak uğrunda ölen varsa “Vatan” olduğunun şuurundaki her kesimle barışık bir sendikayız. “Milli Değerler” denilince beynini seferber eden herkesi kucalamaya hazırız. “Ulusal Çıkarlar” konusunda duyarlı olan tüm kişilerle ve kurumlarla işbirliğine varız. “Milli İlkeler” söz konusu olduğunda enerjisini esirgemeyen herkesle güçbirliğine niyetliyiz. Diğer taraftan; böyle düşünmeyen unsurlar, kendilerine dostluk elimizi uzatacağımızı boşuna beklemesinler. Bizi biz yapan değerlerimizden ve ilkelerimizden ödün vereceğimiz hayaline kapılmasınlar!..

En sevdiğiniz, en değer verdiğiniz, uğruna canınızı vereceğiniz kavramları tehditler kışkacında bunalmış, riskler kapanına kısırlanmış gördüğünüzde, neler hissedersiniz?.. Türkiye üzerinde oynanmakta olan oyunlar, ülkemizi köşeye sıkıştırmak amacıyla kaleme alınan senaryolar karşısında neler hissediyorsunuz peki?.. Yüzyıllardır bir türlü dinmek bilmeyen o kirli emeller fırtınası, asırlardır hiç mi hiç hız kesmeyen o cadı kazanları kasırgası, hangi duyguları tetikliyor yüreğinizde acaba?..

Türkiye’mizin durumuna bakın... Önüne gelen, bir tarafını kurcalamaya çalışıyor; aklına esen, bir yanını çekıştırmeye hevesleniyor!.. Peki, biz ne yapıyoruz bu ahval ve şerait karşısında? Nedir bu üzerimize ölü toprağı serpilmişlik? Bu aymazlık, bu aldırmaçlık yakışıyor mu bizlere? Kişiler ve kurumlar olarak bu kadar tepkisiz, bu denli kış uykusunda mı olmalıydık. Nerede o Kuvay-ı Milliye ruhu, nerede?.. Kendimize gelmenin, aklımızı başımıza toplamanın; durum değerlendirmesi yaparak akılcı bir strateji çerçevesinde gerçekçi adımlar atmanın zamanı çoktan gelmedi mi?..

Bilmem nerelerde yazılmaya çalışılan Türkiye karşıtı senaryolara seyirci kalmayacağız. Sevr dayatmasını hortlatmayı düşleyenlere geçit vermeyeceğiz. “Türk’üm” diyenleri zayıflatmaya cüret edenler karşısında – bazılarının ısrarla yaptığı gibi- başımızı kuma gömmemiz söz konusu olamaz. Türkiye’yi her anlamda yarınız bırakmak için uğraşan iç ve dış fesat yuvalarına –bazılarının yıllardır sergilediği gibi- tepkisiz kalmamız, hiçbir zaman ve hiçbir biçimde düşünülemez.

İnançlı olanlarla, inanç tacirlerini; Atatürkçü olanlarla, onun adının arkasına sığınanları; Türkiye’mizi sevenlerle öyle görünenleri; ülkesine-ülküsüne bağlı olanlarla, öylesine geçinenleri; ülkemizin sorunları ve sıkıntılarını karşısında gözleri dolanlarla, timsah gözyaşları dökkenleri birbirinden ayırt etmek

durumundayız. Ülkemizin kurumlarındaki çürük elmaları gecikmeden tanımlamak ve özenle ayıklamak zorundayız.

Üyelerimizin ekonomik çıkarlarını gözetmenin önemine yabancı değiliz. Diğer taraftan, “Ne Mutlu Türk’üm” diyenlerin onurunu korumanın ve şerefini kollamanın çok daha önemli olduğunu da biliyoruz. Hele, eğitim hizmet kolundaki bir sendika için... Hele hele, bugünlerde...

Dün, Sevr hayalleri görüyorlardı. Bugün, Federe Devlet düşleri kuruyorlar. Ağacın, balta sapına dediği gibi; bizi üzen, ülkemizdeki bazı unsurların da bu pisliklere bilerek-bilmeyerek alet olması... Geçen yüzyılda boynumuza geçirilmek istenen kemendi koparıp atan Milli Gücümüz, hiç kuşkunuz olmasın ki bu yüzyılda da devrededir. Daha da bileylenmiş olarak hem de!..

Geliniz, tanışalım. Geliniz, konuşalım. Geliniz, birbirimizi anlayalım. Geliniz, her anlamda güçlü Türkiye çizgisinde buluşalım. Geliniz, Türkiye’mizi vataniyle-milletiyle yüceltmek ve yükseltmek konusunda anlaşalım, andlaşalım.

Türkiye’miz için tüm benliğimizle, var gücümüzle çalışacağımıza söz veriyoruz. Milletimizi bölmeye kalkanlara, beynimizle ve yüreğimizle kalkan olacağımıza söz veriyoruz. Milli Direncimizi kırmaya yeltenenlere, tüm enerji ve birikimimizle direneceğimiz sözünü veriyoruz. Milli Birlik ve Beraberliğimizin altını oymayı planlayanlara, varımızla yoğunumuzla karşı koyacağımıza söz veriyoruz. Ne pahasına olursa olsun!..

Biz, öğünen, çalışan, güvenen sendikayız. Biz, Türk Eğitim-Sen’iz.

Türkiye’yi sokakta bulmadık!..”

Evet. Metin bu.

Bu millet, Türkiye’yi sokakta bulmadı?.. Bu topraklar, kolayca vatan yapılmadı?..

Sanırım burada şairimiz Mithat Cemal KUNTAY’ı anmadan olmaz. Aşağıdaki beyitinde, metinde ifade edilenleri en güzel şekilde ve öz olarak ne güzel anlatmış;

“Bayrakları bayrak yapan, üstündeki kandır.

Toprak, eğer uğrunda ölen varsa vatandır.”

Sizce, Türkiye’imizde 5 yıldır olumlu yönde herhangi bir şey değişti mi? Yoksa her şey, aksi yönde gemi azya mı aldı?.. Değerlerimiz ve ilkelerimiz, her geçen gün daha çok mu erozyona uğradı? Kırmızı çizgilerimiz nerede kaldı?

Takdiri sizlere bırakıyorum. ■

Ertuğrul DOĞRUER

ÖĞRETMENLİK: Yenilenen Bir Meslek?

Bernard CORNU(1)

Çev.:Ertuğrul DOĞRUER(2)

Öğretmenlik değişmeyen bir meslek mi yoksa tam tersine sürekli değişen bir meslek mi? Bu soruyu kendimize sık sık sorarız. Öğretmenlik bilgi vermenin dışında gelenek yüklü, toplumun yerleşik değerlerini taşıyan eski bir meslektir. Fakat toplum sürekli olarak değişiyor: Teknikler, bilgiler, bilgiye ulaşma metodları geliyor, sosyal beklentiler değişiyor. Bu nedenlerle öğretmenin rolünde de köklü değişiklikler meydana geliyor.

Değişen Bir Meslek

İki temel faktör öğretmenlik mesleğinde önemli değişimlere yol açmaktadır. En başta bilgi ve iletişim teknolojileri yer almaktadır. Bunlar bilgi ve bilgiye ulaşmayı yollarını alt üst ederek artık okulun bilgiye ulaşıldığı tek yer olmadığı gerçeğini ortaya koymakta, “bileninkini bilmeyene” taşıyan tek aracın yalnızca öğretmen olamayacağını gerçeğini vurgulamakta, ayrıca öğretmenin konumu bilgiye ulaşmada, öğrenciye eşlik eden bir veli, bir rehber durumuna doğru ilerlemektedir.

İkinci olarak öğretmenlik mesleğini gittikçe daha zorlaştıran, daha karmaşık hale getiren “eğitimi güç öğrenciler” ve “duyarlı mahalleler” gibi eğitimin sosyal şartları gelmektedir. Bunlar öğretmenlik mesleğini daha karmaşık daha zor hale getirmektedir. Hele sosyal şiddetin kelimenin tam anlamıyla şiddete dönüştüğü okullarda...

Öğretmen bu değişimlerin merkezinde yer almaktadır: O bunları yaşar, bazen bunlara katlanır, bazen eşlik eder, bazen de bunlardan daha ileri gider. Eğer eğitim sistemi değişirse, bu yalnızca dış kaynaklı olmayabilir: toplumun ihtiyaçlarına daha iyi cevap vermek için öğretmenin bizzat kendisinin de değişmesi gerekir ve böyle bir durumda da öğretmenler değişimlerin ve gelişimlerin başlıca temsilcisi görünümüne kavuşurlar.

Toplumun Beklentileri

Okul ve öğretmen açısından toplumun beklentileri, tersi yönde de değişim geçirmektedir. Bu beklentiler aynı zamanda daha çok, daha güçlü ve daha karmaşıktırlar. Eğitim sisteminin demokratikleşmesi, toplumun ve bilginin karmaşıklaşması, küreselleşme bağlamında yer alırlar. Gittikçe artan gerilimlerin derinliğine etkilediği bir toplumda yer almaktadırlar: Bunlar yerel-küresel, modernite-gelenek, uzun-kısa vadeli çözümler, maddiyat-maneviyat, yarışma-şansların eşitliği, bilginin gelişmesi ve insanın bunu sindirebilme kapasitesi arasındaki gerginlikler gibi...

Bu bağlamda, toplumun öğretmenler açısından başlıca iki beklentisi vardır. Öğretmenden bir kültür, araç gereçler, kavramlar, süreçler ve bilgiler kazandırtmasını beklemektedir. Ayrıca öğretmenden yurttaşların yetiştirilmesi, toplumun ve insanlığın yerleşik değerlerini yayılmasının sağlanmasını beklemektedir.

Bu beklentiler git gide daha da karmaşıklaşmaktadır.

1- La Documentation Française (2000)'de yer alan “Le nouveau métier d'enseignant” makaleden çevrilmiştir

2- Konya İlköğretim Müfettişi

Eğer öğretmenlerin sahip olması gereken bilgi ve yeteneklerin bir listesi çıkarılmaya çalışılırsa çok uzun ve imkânsız bir listeye hızla ulaşılır.

Değişime Neden Olan Toplumsal Bir Yetenek

Bir öğretmenin yeteneği bu durumda ne sadece basitçe kişisel seviyede ne de dar bir bakış açısından kesin olarak değerlendirilebilir. Öğretmenin yeteneği değişime neden olan toplumsal bir yetenektir. Bir kurum ya da bir okulda bir öğretmen grubundan bu yeteneklere sahip olması beklenir, her öğretmenden de bu yeteneklere sahip olması beklenilemez. Hem zaten bir öğretmenin mesleğe girdiği andan itibaren tüm meslek yaşamı için gereken bilgi ve yeteneklerin tümüne sahip olması beklenilemez: öğretmen meslek yaşamı boyunca kendini geliştirmeli, öğrenmesini sürdürmeli, entelektüel merakını ve bilgi alma istek ve iştahını korumalı, yoksa tüm bunları kendi öğrencilerine kazandıramaz.

Yeni Meslekler

Demek oluyor ki, öğretmenlik mesleği adeta durmadan yenilenen yeni bir meslektir. Aynı zamanda yeni öğretim mesleklerinin de ortaya çıktığı görülmektedir. Niçin öğretmen okulun gerektirdiği tüm yeni bilgilerden sorumlu tutulmak istenmektedir? Niçin yeni teknolojilerle birlikte öğretmen ayrıca bir teknisyen, bir mühendis olmak zorundadır? Yeni meslekler kaçınılmaz bir biçimde ortaya çıkıyorlar (örneğin okullarımızda görevli usta-öğreticiler gibi)

Entelektüel Özgürlük Mesleği

Öğretmenlik bir entelektüel özgürlük ve bir entelektüel sorumluluk mesleğidir. Her öğretmenin kendi mesleğini tanımlaması, yapılandırması kendisine özgüdür. Evrensel öğretim metodunun “resmî pedagojisi” ya da resmî öğretim metodunun olması mümkün değildir. Öğretmen bir ideolojinin hizmetinde olmamalı: O entelektüel özgürlüğün yön belirleyicisidir. O hem kendisinin hem de her bir öğrencisinin...

Bu tartışma eğitimciler ve bilim savunucuları arasında zaman zaman çok hararetlidir. Fakat bu genelde temelsiz bir tartışmadır. Niçin temel öğretim biçimleri ve süreçlerine bağlı kalma olayı, kaliteli bir pedagojiye, öğreticilerin gerçek profesyonelliğine, öğretmenin sağlam bir öğretim sanatı yeteneğinin gerekliliğine karşı olmaya bizi götürsün? Neden öğretmenlerin profesyonel mesleki yetiştirilmeleri

fikri, bilgilerin gelişimi ve eğitimde ve öğretim sanatları disiplinlerinde araştırma fikri, bilgilere karşı olma, seviyeyi düşürme, öğretim disiplinlerini feda etme isteği anlamına gelsin? Öğretmen her iki duruma da hâkim olmalıdır. O duruma hâkim olmada, gerçekten beğenileni uygulama yönteminde başarılı olmak ve onu sevmek zorundadır. O aynı zamanda bilgilerin yayılması süreçleri ile eğitim-öğretime de hâkim olmalı, öğrenenin bir çocuk ya da genç olduğunu ve bir sınıfı yönetmesini bilmeli, okulu, eğitim sistemini, eğitimin büyük hedeflerini çok iyi bilmelidir. O öğrettiği derslerin uzmanı olmalı, bilgi kuramını ve öğretim sanatını da bilmeli, bununla birlikte iyi bir psikolog, iyi bir sosyolog, iyi bir filozof olmalı, öğretim teknikleri ve araç gereçlerine de hâkim olmalıdır.

Bir Meslek...

Öğretmenlik bir meslektir. Yalnızca bir meslek değildir, beceri ve de yeteneğe sahip olmak yetmez. Birçok karmaşık bilgiler gerektiren bir meslektir, bu aynı zamanda tüm meslek yaşamı boyunca uygulamadan önce bilgi oluşturmayı gerektiren bir sanattır. Bu eğitim ne bir çırak yetiştirmeye ne de teorik eğitime indirgenemez. (sadece deneyimli bir öğretmene yanında bulunarak iyi bir öğretmen olunmaz). Teori ve uygulama arasında, temel destekler ve deneyim arasında sürekli gidiş-gelişler gerektirmektedir. O öğretmene yaptığı uygulamanın bir düşünsel analizine imkân vermelidir.

Toplumun beklentileri ile öğretmenin sosyal konumu ve imajı arasında fark bazen büyüktür. Öğretmen birkaç on yıldır büyük bir itibar ve güçlü bir sosyal kabul elde etmiş iken bu itibar giderek azaldı. Öğretmen ancak toplumun eğitim ve öğretimi gelecek için temel bir yatırım olarak gördüğü ölçüde güçlü sosyal statüsüne kavuşabilecektir.

Öğretmenlik yalnız bilgilere ve onların iletilmesine dayalı bir meslek değildir. Bu toplumun gelişimine ve beklentilerine derin bir şekilde bağlı ve toplumun eğitime verdiği önem seviyesinde olan bir meslektir. Sürekli artan karmaşıklıkta öğretmenlik mesleği gittikçe daha zor ve daha karmaşık bir hal almaktadır. Öğretmenlik birçok yönüyle sürekli yenilenen bir meslektir. ■

BİZİ HATIRLAYAN VAR MI?

Ahmet ÖZBEK

İstanbul 1 No'lu Şube Mali Sekreteri

Türkiye'de kamu çalışanları arasında Milli Eğitim Bakanlığı çalışanlarıyla en düşük maaşı alan, çalıştırıldığı kurumda kariyer imkânı çok kısıtlı olan, milletvekili, cumhurbaşkanı seçiminde oy kullanabilirken kendi yöneticisinin seçiminde oy hakkı olmayan, öğrenci ve öğretim elemanı olmadıklarından çoğu toplantı vb etkinliklerde varlıkları dahi hatırlanmayan kamu personeliyiz yani üniversitede çalışan idari personeller.

Üniversitelerde çalışan idari personelin sorunları üç başlık altında toplarsak birincisi gelir, ikincisi kariyer ve üçüncüsü diğer sorunlar olabilir.

1. İdari personellerin Gelirleri: üniversitede çalışan idari personel maaş, döner sermaye ve ikili eğitim ücreti altında üç kalemden gelir elde edebilme imkânına sahiptir.

- İdari personellerin maaşları; Şef 1142 YTL, Memur 984YTL, Hizmetli 987YTL, Teknisyen 1168YTL ücret almakta bu ücretlere ilave olarak evli ve eşi çalışmayan memurlar 77YTL aile yardımı ve küçük çocuklar için 25,72YTL, büyük çocuklar için ise 12,86 YTL çocuk ödeneği almaktadırlar.
- Dönersermayegeliri: Üniversite hastaneler dışındaki birimlerde döner sermaye gelirleri önemli rakamlara ulaşmadığından döner sermayeden gelir elde eden personel yıllık döner sermaye geliri 3000YTL'nin altında kaldığından ek ödeme

miktarı da aynı miktara tekabül ettiğinden döner sermayede çalışmak personeller için artık avantajını yitirmiştir. Son yapılan değişikliklerle üniversitelerde döner sermaye faaliyetlerinde çalışmamak çalışmaktan daha karlı duruma gelmiştir. Bu durumun düzeltilmesi için gerekli düzenlemenin yapılması gerekmektedir. Döner sermaye gelirleri aynı zamanda üniversitelerin önemli bir gelir kaynağı durumundan çıkmaktadır.

- İkili eğitim geliri: bu gelirden ikili eğitim yapan fakültelerde ödenmekte olan bir ücret olup saat 17'den sonra kalan her saat için net 2,27YTL'dir ve bir memur 100 saatten fazla mesai yapamaz. Ayda 20 iş günü olduğu için her gün 17'den sonra 5 saat fazla mesai yapan memur akşam saat 22'ye kadar biriminde çalışarak 100 saat mesaiyle 227YTL kazanabilir. Her gün 5 saat fazla mesai yapan personel ayda en fazla 227YTL ücret kazanabilir. Üniversitelerde fazla mesai ücretlerinin saat başına ücreti çok düşüktür. Bu ücretin yükseltilmesi gerekmektedir.

2. İdari personellerin üniversitelerdeki kariyerleri; şef, şube müdürü, fakülte, enstitü, yüksek okul sekreteri, daire başkanı ve genel sekreterlik kadrolarıyla sınırlıdır. Bu duruma idari personelin kariyer imkânını sınırlamaktadır. Kariyer için çıkan

sorunlar ise;

Üniversitelerde şeffik ve şube müdürlüğü kadroları için yapılan görevde yükselme sınavları düzenli olarak yapılmalıdır. Ayrıca yüksek okul, enstitü ve fakülte sekreterliği için de bu sınav şartının getirilmesi uygun olacaktır.

Asli görevi, akademik faaliyet yapmak olan akademik personelin bu görevleri vekâleten, tedviren gibi adlar altında yürütmesi idari personelin üniversitede kariyer yapmasını engellemektedir. Ayrıca akademik personeller bu tür görevleri üstlenmekle, ya idari görevlerini ya da akademik görevlerini aksatarak üniversiteye daha büyük zararlar vermektedirler.

Rektörlük dışındaki birimlere de şube müdürlüğü ve uzmanlık kadroları verilerek idari personelin kariyer gelişimi sağlanmalıdır. Üniversitelerde görevde yükselmek yöneticilere yakın olmakla ilgili olmaktan çıkarılmalı nesnel ölçütlere bağlanmalıdır. Ayrıca üniversitelerde uzman ve şube müdürü kadroları fakülte, yüksek okul ve enstitülere de tahsis edilerek idari personele kariyer imkanı sağlanmalıdır.

3. İdari personeller 657 sayılı Devlet Memurları Kanununa tabi olmakla birlikte üniversitelerde 2547 sayılı Üniversitelerin Kurulu ve İşleyişiyle ilgili kanuna tabidir. Fakat uygulamada İdari personeller 2547 sayılı kanunun mali ve sosyal haklarından yararlanamazken görev yerleri

değiştirilmek, iş yükleri artırılmak ve cezalandırılmaları istendiğinde bu kanunun ilgili maddeleri kullanılmaktadır. İdari personeller de bu kanunun sağladığı mali haklardan yararlanma hakkı sağlanmalıdır.

İdari personeller üniversitede yöneticilerle birebir çalışan personellerdir. Bu durum da yöneticilerin değişiminden en fazla etkilenen personel olmalarına yol açmaktadır. Bu personelin, Muhtar, Belediye Başkanı, Milletvekili ve hatta Cumhurbaşkanını seçme hakkı varken üniversite seçimlerinde oy hakkının olmaması anlaşılır gibi değildir. Kendilerini yönetecek kişilerin seçiminde idari personellerin seçimlerde tümünün oy kullanmaması da hiç olmazsa temsilcilerinin oy kullanmasının sağlanarak onure edilmeleri sağlanmalıdır.

Üniversitelerde görev tanımlarının yapılmamış olmasından ve yeni göreve başlayan memurların eğitime tabi tutulmadan sadece görerek iş öğrenmeleri üniversitenin amacına yakışmayan durumlar olduğu aşikârdır.

Üniversite idari personeli periyodik olarak eğitilmeli ve çağın gereksinimi olan bilgilerle donatılmalıdır. Unutmayalım ki, üniversitelerde hala bilgisayar kullanmasını bilmeyen personeller vardır ve bunda tek suçlu personel değildir.

3. Sonuç Olarak: Üniversitelerde idari personeller maddiyat ve kariyer yönünden tatmin edilemediğinden başka kurumlara geçiş yapmasına neden olmaktadır. Üniversitelerdeki personelin devamlı değişmesi de beraberinde verimliliği düşürmekte bu durumdan da üniversiteler ve tüm ülke zarar görmektedir. ■

ÜNİVERSİTE BÜTÇESİ HAYAL KIRIKLIĞIDIR

Millî Eğitim Bakanlığı bütçesi oluşturulurken, üniversitelere ve YÖK'e ayrılan bütçede geçen yıla göre 1 milyar 454 bin 435 YTL artış sağlandı. Bu artış içerisinde 2008 yılında kurulan 9 üniversite için ayrılan pay ise sadece 101 milyon 2 bin 200 YTL gibi çok düşük bir rakamda kaldı. Toplam olarak 94 üniversite ve YÖK'e 2009 yılının bütçesinden 8 milyar 772 milyon 719 bin 225 YTL kaynak ayrılırken YÖK'ün bütçesi ise 43 milyon 615 bin YTL oldu.

Yeni açılan üniversitelere rağmen, bütçede geçen yıla göre sadece 1 milyar 454 bin 435 YTL artış olması iktidarın yeni açılan üniversitelere sahip çıkmadığının ciddi bir delilidir. Bu artış içerisinde 2008 yılında kurulan 9 üniversiteye 101 milyon 2 bin 200 YTL gibi çok düşük bir miktar bütçe ayrılması ise, yeni açılan üniversitelerin tabela üniversiteler olarak kalacağını göstermektedir.

Türk Eğitim Sen olarak, üniversite açmanın önemli olduğunu her zaman ifade ettik. Ancak üniversite açmaktan çok bunların içini doldurmanın daha önemli olduğunu vurguladık ve İktidarı yeni açılan tüm üniversitelere sahip çıkmaya davet ettik. Geldiğimiz noktada Hükümetin açtığı yeni üniversitelere sahip çıkmadığını üzülerken görüyoruz. Üniversite açmak iktidarın artı hanesine yazılmış bir gelişmeydi, fakat yeni açılan üniversitelere rağmen ayrılan bütçe ve geriye kalan tabela üniversiteleri ise İktidarın AYIP hanesine yazılmış olumsuz bir durumdur.

GSYH'ya göre üniversitelerimize ayrılan pay 2008 yılına oranla 0,72'den 0,79'a çıkmıştır. Bu yetersiz artışla üniversitelerimizin dünya üniversiteleri ile bir yarışa girmesi mümkün olmadığı gibi, 2009 yılında da sıkıntılarla boğuşması kaçınılmaz görünmektedir. Önümüzdeki yıl ÖSS'ye girecek aday sayısının en az 250 bin daha artacağını düşündüğümüzde bu bütçeyle fakültelerin öğrenci kontenjanlarını arzu edilen ölçüde artırması mümkün görünmemektedir.

YÖK VE ÜNİVERSİTELERE AYRILAN BÜTÇE:

YIL	BÜTÇE(Bin YTL)	GSYH Payı
2008	7.318.284	0,72
2009	8.772.719	0,79

BİLİŞİM TEKNOLOJİLERİ ÖĞRETMENLERİNİN YAŞADIKLARI VE MİLLİ EĞİTİM SİSTEMİMİZİN PLANSIZ ÇALIŞMASI VE SONUÇLARI

Bilişim teknolojileri öğretmenleri olarak Milli Eğitim Bakanlığı'nın yıllardır süren plansız ve programsız işleyişinden en çok etkilenen öğretmen grubu olduğumuzu düşünüyorum.

Milli Eğitim Bakanlığı Bilişim Teknolojileri öğretmenlerini Okullarda Bilişim Teknolojileri Formatör Öğretmeni ve İl ve İlçelerde Eğitici Bilgisayar Formatör Öğretmeni olarak görevlendiriyor yıllardır. Bu uygulamanın ilk başladığı yıllarda (1992-1993) amaç kurulmakta olan Bilgi Teknoloji sınıflarının işleyebilmesini ve okulların bilgi teknolojilerine eğitim amaçlı adaptasyonunu sağlamaktı. Fakat aradan geçen bunca yıla rağmen bakanlığın hala aynı yönergeleri ilgi tutarak ve kullanarak görevlendirme yapmaya devam etmesi son yıllarda sayısı hızla artan Bilişim Teknolojileri Öğretmenlerini her bakımdan mağdur ve huzursuz etmiştir.

İlk mağduriyetler Denge Tazminatı kanunu çıkmasının akabinde yaşanmış ve Eğitici Bilgisayar Formatör Öğretmenleri ne denge tazminatı verilmemeye başlanmasıyla ortaya çıkmıştı. Yani Eğitici Bilgisayar Formatör Öğretmenleri (Bundan Böyle yazıda EBİTEFO olarak kullanılacaktır) okullarındaki diğer branş öğretmenlerinden çok daha fazla çalışmalarına (08:00 – 17:00) rağmen onlardan daha az ücret almaya başlamışlardır. Bunun akabinde denge tazminatı kalkmış ve yerine ek ödeme gelmiştir. Fakat EBİTEFO lar bu ek ödemeyi de almamaya mahkum edilmişlerdir. Yani sınav kazandıkları, işlerini iyi bildikleri ve iyi yaptıkları için adete MEB tarafından cezalandırılmışlardır ve aradan geçen bunca süreden sonra hala bu sorunlar hiçbir çözüme kavuşturulamamıştır.

Okullarda görevli Bilgisayar Formatör Öğretmenleri (Bundan böyle yazıda BİTEFO olarak kullanılacaktır)

ise 1992 yılından beri okullardaki Bilgi Teknoloji sınıflarını ayakta tutmak ve okulların Bilişim teknolojilerine adaptasyonu konusunda çalışmış ve emek vermiştir fakat sürekli olarak görevlendirmelerle sürdürülen bu işler BİTEFO ları da çok yıpratmıştır. Birçok BİTEFO okullarda bir odası olmadan, idarenin çeşitli işlerini yaparak, diğer öğretmenlerin sürekli olarak siz ne iş yaparsınız ithamlarına maruz kalarak hatta öğrencilerin hocam siz öğretmen misiniz sorularına bile muhatap olarak, okulların Bilişim Teknolojileri ile bütünleşmesi yönünde emek vermişlerdir.

Özetle MEB'liği eğitim kurumlarının bilgi teknolojileri ile bütünleşmesi için azımsanmayacak kaynaklar aktarmış, çok büyük miktarda paralar harcayarak Bilgi Teknoloji sınıfları kurmuş, Çeşitli firmalarla anlaşmalar imzalayarak (Cisco, Intel, Adobe, Microsoft sadece birkaç örnek) bir çok projenin planlamasını yapmış fakat aradan geçen 16 seneye ve bu 16 senede meydana gelen bu kadar teknolojik gelişmeye rağmen tüm bu yatırımları eğitim sahasında hayata geçirecek olan EBİTEFO, BİTEFO ve BT öğretmenlerinin görevlerini tanımlamaya, kadrolarını vermeye, sorunlarını gidermeye dair hiçbir çalışma yapmayarak tüm bu yatırımların anlamsız kalmasına sebep olmuştur.

Son birkaç ayda ise ilk önce Milli Eğitim Bakanı Sn. Hüseyin Çelik imzalı Personel Genel Müdürlüğü'nün bir yazısı tüm BİTEFO ları çileden çıkarmıştı; bu yazıda özetle bir velinin çocuğunun dersleri boş geçtiği için şikayet etmesi nedeniyle (16 yıldır BİTEFO ve EBİTEFO ların sıkıntılarını duymazdan gelen bir kurum bir velinin şikayetine ne kadar değer veriyor) BİTEFO olarak görevlendirilen öğretmenlerin asli görevinin derse girmek olduğunu ve BİTEFO ların

önce derslerine girmeleri arta kalan vakitlerde de isterse BİTEFO görevlerini yerine getirmelerini istemiştir. Yani MEB Tüm projeleri ve Eğitim sisteminin bilişim teknolojilerine entegrasyonunu okullarda uygulayacak olan öğretmenleri sınıflarına dönmeye zorlamıştır. Bundan bir süre sonra ise 19 Aralık 2008 tarihinde yine Milli Eğitim Bakanı Sn. Hüseyin Çelik imzalı bu kez Eğitim Teknolojileri Genel Müdürlüğünden bir yazı gelmiş ve her okulda bir BİTEFO görevlendirilmesi gerektiğini ve okullarda

BİTEFO bulunması gerektiği görülmektedir. Bilişim Teknolojileri Öğretmenlerinin BİTEFO kadrosu açılarak bu kadro ile görevlendirilmeleri gerekmektedir.

- 2- Okullarımızda görevli Rehber Öğretmenler gibi BİTEFO larda bir odaya ve uygun çalışma ortamına sahip olmalıdır.
- 3- BİTEFOların görev tanımları kadro verilmesiyle birlikte doğru ve açık bir şekilde yapılarak

bulunan Bilişim Teknolojileri Öğretmenlerinin zorunlu olarak BİTEFO olarak görevlendirilmesini istemiştir. Yani Bilişim Teknolojileri Öğretmenleri zorunlu görevlendirme ile BİTEFO yapılmaya çalışılmaktadır.

Bu şartlar altında Bilişim Teknolojileri Öğretmenleri olarak tüm sivil toplum örgütlerinden, sendikalardan ve değerli medyamızdan aşağıda yazılı isteklerimizi duyurmaları ve 16 yıldır süren Milli Eğitim Bakanlığının bu plansız, tutarsız ve anlamsız işleyişine bir çözüm bulunması için gündem oluşturmalarını talep etmekteyiz.

- 1- Günümüzde okullardaki bilişim teknolojisi ihtiyacı ve eğitimin bilişim teknolojilerine entegrasyonunu sağlamak için her okulda bir

BİTEFO ların idarelerin keyfi uygulamaları altında ezilmeleri engellenmelidir.

- 4- BİTEFO larda Rehber öğretmenler ve diğer tüm öğretmenler gibi yarı yıl ve yaz tatili hakkına sahip olmalıdır.(Son gelen yazıya göre görevlendirmeler bir yıl olacağı için **TÜM BİLİŞİM TEKNOLOJİLERİ ÖĞRETMENLERİ YARI YIL VE YAZ TATİLLERİNDE ZORUNLU OLARAK ÇALIŞMAYA MAHKUM EDİLMEKTEDİR**)
- 5- BİTEFO larda Rehber öğretmenler gibi hem sabahçı gruba, hem de öğlenci gruba rehberlik edecek şekilde 09:00 – 15:00 saatleri arasında mesai yapmalıdır.

Tüm Bilişim Teknolojileri Öğretmenleri adına...■

EĞİTİMDEKİ EN BÜYÜK PROBLEM

Ömür KUZĞUN

Kayseri 2 Nolu Şube Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

Problem sözcüğü biz eğitimciler tarafından iyi bilinen ve matematik dersinde uyguladığımız bir kavramdır. Fakat eğitim sistemimiz içinde son yıllarda bu kavramı artık güncel hayatta da kullanmaya başladık. Gerçi her gün birçok problemle karşı karşıya kalıyoruz. Bu problemlerin birçoğunu biz eğitimciler ya grup halinde veya bireysel olarak çözüyoruz. Bazen sesimiz kısılmaya kadar bağırıyor bazen de duygu seline kapılıp gözlerimizin nemlendiği, sesimizin çatallandığı ve bir yerlere bakarak daldığımız anlar olmuyor değil. Kısacası öğretmenlik aynı anda ağlayıp aynı anda gülmeye becerisi ile yoğrulmuş kutsal bir meslektir. Bu kutsal mesleğin kutsallığını bırakmayan eğitim içerisinde, eğitimciler dışında bir oluşumun devamlı problem çıkarttığı tüm eğitimciler tarafından bilinen bir gerçektir.

Şimdi burada bilmeyenler için bu konuyu irdeleyerek eğitim içerisindeki sorunları tespit edip, sorumlunun kim olduğunu bulmaya çalışalım. Bizim temel sorunumuz tebeşir tozu değil, farenjit hastalığı hiç değil, veli anlayışsızlığı veya öğrenci yaramazlığı da değil, fiziki alt yapı veya araç-gereç eksikliği de değil ya ne, evet bu soruya gelin hep birlikte çözüm bulmaya çalışalım.

Eğitim içerisinde özellikle öğretmenlerin sınıflara ayrılması (Uzman, Başöğretmen gibi) ve eşit işe eşit ücret ödenmemesi bir sorundur. İki sınıf öğretmeni aynı süre içinde derse girecek biri diğerinden az ücret alacak ve denecek ki bu fazla ücret alan uzman, evet bu ayırım üç saatlik sınavla yapılacak ve öğretmenler arasına nifak tohumları ekilecek. Az ücret alan öğretmenin performansı gün geçtikçe azalacak ve eğitim böylelikle yara alacak. Şimdi soruyorum bu bir sorun; peki sorumlusu kim? ...

Okullarda öğretmen isimleri şu şekildedir; Ücretli öğretmen, vekil öğretmen, 4/C ve 4/B'li sözleşmeli öğretmen, öğretmen, uzman öğretmen ve başöğretmen gibi, acaba soruyorum. Siz hangi tip öğretmensiniz? Eğitim içerisinde bu kadar isimle anılan öğretmene siz olsanız saygıyı, hangi tip öğretmene gösterirsiniz.

Hepinizden duyuyorum başöğretmen değil mi? Peki diğer öğretmenler saygıya layık değil mi? Evet, saygıya layık, şimdi bu kadar isimle zikredilen öğretmenlik mesleği veliler için sorun değil mi? Evet, sorun. Peki, bu sorunun sorumlusu kim? ...

Her dönem başında yetkili ve etkili kimseler, okullarda aidatın ve kayıt parasının alınmayacağını basın aracılığı ile kamuoyuna duyururlar. Daha sonrada okullara yazı ile okulun temel ihtiyaçlarını giderin derler. Şimdi soruyorum ilköğretim okullarının bütçesi var mı? Yok, o zaman ihtiyaç nasıl giderilecek, ya kayıt parasıyla ya da aidatlarla, ne olacak idareci ile veli, öğretmen ile öğrenci karşı karşıya getirilip, biri borçlu diğeri tahsildar durumuna düşürülecek. Sorumlu kişilerse sorumluluğu bu şekilde üstünden atacak ve okulu suçlu ilan edecek. Bu sorun değil mi? Evet sorun, sorumlusu kim? ...

Plansız programsız şekilde, ben yaptım oldu mantığı ile ortaöğretim dört yıla çıkartılacak, dört yılsonunda öğrencileri okutacak sınıf kalmayacak, ortaöğretimde ki öğrenciler mezun oldukları ilköğretim okullarına geri dönüp ilköğretim okullarında lise sınıfları açılıp öğrencinin psikolojisiyle oynanacak. Ortaöğretimdeki öğretmenler ise teneffüs aralarında okullar arasında tur atacaklar. Sizce bu kadar fedakârlık gösteren öğretmen ve öğrencinin gözünde sorumlu kim? ...

Eğitimcilerin diğer kamu görevlileri ile ücretini dengeleyen tek konu ek derstir. Yetkili insanlar siyasi malzeme yapıp, bizi ek ders konusunu devamlı gündemde tutup, sanki her gün ek ders zammı alıyormuş gibi haber yaptırıp, biz öğretmenleri kamuoyunda çok maaş alan devlet memurları konumuna getirdiler. Daha sonra Ali Cengiz oyunu ile devde kulak misali az bir ücret artışıyla konuyu kapattılar. Değişik zamanlarda yine ek ders yönetmeliğindeki maddeler ile oynanıp bir gün gelmeyen öğretmenden yedi saat ek ders keser oldular. Öğretmenin ek dersi ile öğretmene zulüm yapıp, öğretmenin savunucusu oldular. Bu durum düşünüldüğünde Hükümet yöneticilerinden personelini sevmeyen bakanlık kim diye sorsam.

Kim? ...

Asil kadrolarla devleti yönetmek, işi ehline vermek, işleri ehil olanlara yaptırmak kadar doğru bir davranış yoktur. Bu ifadelerle altı yıldır okullarda yönetici atama skandalları ve vekillerle devlet yönetme anlayışı sonucu işler iyice karmaşaya girmiş ve hiç kimse oturduğu koltuğun gerçek sahibi olamamıştır. Çünkü çıkan yasa ve yönetmelikler yandaş kayırma, adam tutma mantığı ile kaleme alındığından, adalet duvarına toslamış ayrımcılığın önüne geçilmiştir. Bunlardan

öğretmen veya güzel bir meslek sahibi olmamızı istemiyorlar. Fakirlik sanki kaderimizcesine bizim hademe, hasta bakıcı veya köle olmamızı arzuluyorlar' diyor. Bende onların avukatı olarak diyorum ki hani eğitimde bir tek kişi feda edilmeyecekti, sizler bu fakir fukaranın bedduasını aldıkça iflah etmezsiniz. Çünkü alma mazlumun ahını çıkar aheste aheste, bu ah sizce kimden çıkacak? ...

Eğitimdeki problemler birkaç satırlı yazı ile dile getirilecek bir konu değil ama ben dilimin döndüğünce

akıllanmayan madde hazırlayıcıları işi iyice çözülmez hale getirmişlerdir. Altı yıldır bundan tek yararlanan, görevlendirme ile çalışan yandaş sendika üyeleri ve yandaş sendika olmuş, kaybeden ise eğitim çalışanları, öğrenciler ve Türk milleti olmuştur. Bu kaybın telafisi en kısa zamanda giderilmesi ve kurumların asil yöneticilerle yönetilmesi dileğimizdir. Eğitimde altı yıldır bunca karmaşayı çıkartan kim? ...

Yine son günlerde kriz bahane edilerek; fakir fukaranın, garip gurabanın çocuklarına, hafta sonu verilen SBS kursları iptal edilip, şaşırtıcı karar verilmiştir. Fakir bir öğrencimin dediği gibi, "Hocam, bunlar bizim doktor,

bu problemleri gündeme getirmeye çalıştım. Her paragrafın sonunda bir soru sorma gereği duydum. Bu soruların cevabını kamuoyunun yorumuna bırakıyorum. Biliyorum öğretmen camiasının en büyük sıkıntısının maaşlarının azlığı ve geçim sıkıntısı olduğunu fakat yinede bunun sorumlusunun aynı kişi olduğunu söyleyebilirim. Maarif müdürünün dediği gibi şu okullar olmasa demiş ya, ben de diyorum ki şu Bakanlık olmasa inanın her şey problemsiz yürüyecek ama...

Vesselam. ■

DAVUL DENGİ DENGİNE VURUR BALKANLARDA

Ramazan AYYILDIZ

İzmir 2 No'lu Şube Bornova İlçe Temsilciliği

Geleceğimize geçmişimiz ışık olur. Mavi ışık gök kubbeden, beyaz ışık güneşimizden gelen; tarihimizce rehber olan. Kirletilmiş dünyada bizi kirletme Tanrım. Töremiz; ezelden uygar, bilim öncesi bilime uygun, gururla yaşatalım. Bilim aklın yolu, aklın yolu da bilim yolu, insan yoludur. Tanrı'nın en kutsal varlığı insandır. Yeryüzünde, Tanrı'nın takdirini hak edelim. Kendimizi öğrenelim, öğrenelim de bilelim. "Sen kendini bilmezsen, seni kimse bilmez".

Son kimliğimiz Balkan Türk'üdür. Balkan Türk'ü; uzaydan ışık almış, yeryüzüne ışık saçmış ve uygarlığa örnek olmuştur. Balkan Türk'ü; Ön Asya'dır, Orta Asya'dır ve tüm Türk Cihan'dır. Akıncı mıyız? Zorunlu, gönüllü göçer miyiz? Hiç önemli değil. Yaşamımızın tüm öğeleri insanidir. Kula hastır. Değer yargılarımız, olmazsa olmazlarımız bütün engellere rağmen, yirmi birinci yüzyıla varlıklarını sürdürerek girmiştir. Evrensel yargılarımız yeryüzünün uygarlık değerlerine ışık olmuştur. İnsan yaşamının sağlıklı sürmesi, gelişmesi ve zenginleşmesi, Tanrı'nın insandan isteğidir. İnsana akıl ve fikir onun için verilmiştir. Hiç şüphem yoktur ki; yeryüzünde varlığımız dinler öncesi ve tarih öncesi Tanrı'nın buyrukları ışığında gelişmiştir. Onun içindir ki; O'nun sunduğu son kitapla yaşamımız zaten örtüşmektedir.

Balkan Türkü'nün engin yaşamından sadece birini ortaya koyarak, günümüz mantığıyla değerlendirelim.

Balkan Türleri'nde Evlilik. Balkan Türklerinde evliliğin bazı olmazsa olmazlarını sıralayalım:

1. Alt sınır; en az askerliğini bitecek.
2. Mahalleli, komşu ve akraba asla.
3. Büyüklerin onayı alınacak.
4. Kendi milletinden olacak
5. Yaş farkı; alt sınırdan 2-3, üst sınırdan 7-9.
6. Yoksulluk gençlere mani olamaz.

7. Sorunların çözümü. Dula dul.

Bu yaşam kurallarını sırasıyla azar, azar açalım.

1. "Askerliğini bitirmeyene kız vermezler" sözü yaygındır. Askerlik erkeğin şerefidir ve olgunlaştığının göstergesidir. Vatan borcunun ödenmiş olması aile kurmaya hak etmiş demektir. Erkeğin; Sosyolojik, psikolojik ve biyolojik olgunluğu ermiş yaşıdır. Ayrıca, erkeğin sağlıklılığının göstergesidir askere alınması. Kız tarafının da hakkıdır sağlıklı damat.
2. Balkan Türkü'nün ne dününde ne bugününde komşu ve akraba evliliği yoktur ve bilimin ışığında da asla olmayacaktır. Bu geleneğini tarih öncesinden getirmiştir, Balkan Türkü. Bu değer bilinçaltı bir bilimsel önsevidir ve uygarlığa bir örnektir. Niçin mi? Akraba evliliği insan neslinin sağlıklı devamını yok etmektedir. Günümüzde ağır sorunlarıyla ortadadır bu acı, bu ızdırap. Rakamlar, istatistik sonuçları insanı ürpertmektedir. Bu sonuçlar apayrı bir dert. Ona sonra değinebiliriz.

Balkan Türkü'nün yaşamında bütün akrabalarını tanımak ve misafirlikler şarttır. Tüm akraba çocukları birbirini tanır, mümkün oldukça ziyaret eder ve evdeki kardeşi gibi bilir, o duygular gelişir ve cinsel dürtü asla oluşmaz. Aynı durum mahalle ve komşu çocukları arasında da vardır. Beraber kardeşçe büyürler. Bu durumda çocukların, çok sayıda karşı cinse karşı, cinsel dürtüsü oluşmayan, kardeşçe duyguları gelişir. Bu gelişme ona, büyüdüğünde çağdaş toplum yaşamında son derece sağlıklı sosyal ilişkiler kurmasını sağlar. Çocukluğumuzdan hepimiz hatırlarız, komşu ve akraba kızların koruması olurduk. Büyük çocuklar cinsel olgunlaşma dönemine girdiklerinde, başka yerden akraba olmayan karşı cinse ilgi duyarlar. Bu ilişkiler köyler arası düğünlerde, okul gezilerinde ve mektuplarla kurulur. Bakınız; göçler sonucu nüfusu azalan, evleri boş kalan kasabalara köylerden göçerler yerleşirdi. Göçerlerin ve yerlilerin çocukları beraber aynı mahallede büyür, aralarında

hiç akraba kan bağı yoktur, ama kardeş olurlar ve asla evlenmezler. Birbirlerine uzaktaki akraba ve memleketlilerinden yavuklu bulurlar, tanıştırlar ve dürüstlüklerine kefil olurlar. İşte böyledir bizim değer yargılarımız. Biz böyle yetiştik, eğer tabir uygunsa böyle kodlandı beynimiz. Bizim cinsel arkadaşımız evdeki eşimizdir. İş arkadaşımız ise bacımızdır. Erkek eşinin namusu bizim namusumuzdur. Balkan Türkü bu edeple girmiştir edepsiz dünyada yirmi birinci yüzyıla. Değerlerimizi koruyarak yaşatır geliştirsek yagarlıgımız devam eder.

3. Gençler ilişkiyi ilerletmeden önce büyükler bilgilendirilir ve onay alınır. Bunun kişi özgürlüğüyle hiç ilgisi yoktur. Kaldı ki; kişi özgürlüğü, değerler, insan ilişkileri ve neslin sağlıklı devamı ve geçmişe saygı bütünlüğü içinde değerlendirilir. Kişinin bugünü, geçmişine saygı ve geleceğine sorumluluk taşımaktadır. Büyüklerin onayı şarttır. Yeni kurulacak aile bir süre büyük ailenin bünyesinde olgunlaşacaktır. Her çeşit destek alacaktır. Çıkması muhtemel sorunları aşıracaktır. Öyle, hemen kendi başına kendi tıraş yok. Değişen yaşam koşullarında yeni aile başka yerde yalnız başına başlasa bile, takip ve destek devam etmektedir. Yalnızlığı iyi sananlar, "altıntopu" dünyaya gözünü açtığında büyükleri mumla arar. Büyükler Hızır'dır yetişir.

4. Balkan Türk'ü kendi değer yargılarını, dilini, kültürünü, inancını ve tüm yaşamını kendince sürdürmesi için Türk alır, Türk'e varır. Gâvurun kızından gelin yapmaz. Gelin, onun öz evladı olur, onu yabancı görmez. Bakmayın siz istisnaların gelin kaynana hikâyelerine. Çok çocuklu bir ailenin ilk oğlu evlenince, sofrada yengenin (gelin) yeri değerlidir. Tepsideki köfteler yengenin önüne kaydırılır. Kayın valideye gelin kızının önüne geçer, çünkü kızı ele gidecek ve yeni kızı gelini) ömrünce onunla olacaktır. Ben çok çocuklu ailenin bireyiyim. Öz kızı kıskanır, gelin kaynana birliğini. Gelinlerin anne olarak, eş olarak olgunlaşması kaynana elinde olur. Boşuna denmemiş,"Gelin kaynana uymuşlar" diye.

5. Balkan Türkü'nde evlilikte yaş farkı varsa; alt sınır iki üçtür. Yaşça büyük olan hep erkektir. En erken evlenen askerlikten sonra 21 yaşındadır ve eşi en az on sekiz yirmiye. Bu yaşı doldurmayan kızları kocaya vermezler. Çünkü daha acemi ve çocuk sayılırlar. İnsanın aile kurması için fiziki

görünen olgunluk yeterli değildir. Sosyolojik, psikolojik ve biyolojik olgunluk gerekir. Eti, boyu postu ortada ve adet görüyor diye gerdeğe girdirilmmez. Kırk yıl öncesi, on sekiz yaşına kadar zorunlu örgün eğitim-öğretim yokken bile; on altısını dolduran kız çocuğu çeyiz yapmaya başlar ve bu süreç üç beş yıl sürer. Konu sadece madde olan çeyiz değildir. Kızın sosyolojik, psikolojik ve biyolojik olgunlaşma sürecidir. Çeyiz, parayla bir ayda da toplanır. Kızın kaynasına, kayın babasına, kayın biraderlerine, görümcelerine ve elini öptükleri büyüklerine sunacağı çeyizinden örgüler farklıdır. Çeyiz hazırlama esnasında gelin adayı bunları hayalinde canlandırır. Hepsinin toplamı bir bütünlük ve güzellik oluşturur.

Üst sınır çeşitli sebeplerle otuz -otuz beşe kadar varır. Bu yaş erkek yaşıdır. Eğer yaş farkı varsa, bu sekizi-onu aşmaz. Bu durumda en genç gelin adayı yirmi beştir. Bu durum ailenin devamına, mutluluğuna engel değildir. Aksine çok olgunluk artıları taşır. Balkan Türkü'nün aile yaşamının kırmızıçizgileri, olmazsa olmazları vardır. Bunları incelediğimizde, medeniyet fişkırdığını görürüz. Davul dengi dengine vurur, Balkanlarda. Evet, davul dengi dengine vurur Balkan Türkler'inde. Balkan Türkü'nün tarihinde kumacılık yoktur. Tek eşlilik vardır ölümüne kadar. Kadın, sadece dişi değildir. Kadın, hayat arkadaşısıdır, neslinin devamının yaratıcısıdır, ailenin orta direği yöneticisidir. Kadın; "Dişi kuştur yuvayı yapan". Yuva kutsaldır, küçük vatandır. Küçük vatanlardan oluşur büyük vatan. Türkün namusudur, şerefidir Vatan. Türkün töresidir, olmazsa olmazıdır ve

varlık sebebidir Vatan. Kadınlarımız, namusumuz şerefimizdir, alnımızın akıdır, sırdaşımızdır. Davul dengi dengine vurur Balkanlarda. Bu hep böyle olmuştur Ata yurt Orta Asya'dan beri. Altmışındakine yirmisinde ki gonca feda edilemez. Tek bir örneği bile yoktur kültürümüzde. Çünkü ahlak dışıdır, bilim dışıdır ve hiçbir hususta insan mal değildir; alınsın satılsın. Davul dengi dengine vurur Balkanlarda. Duygu birliği ve fikir birliği olunca gerisi teferruattır.

6. Yoksulluk gençlerimizin evlenmesine mani olamaz. Evliliğin maddi ihtiyaçları imece usulüyle toplanır. Komşuluk vardır, dayanışma ve yardımlaşma vardır. Tüm akrabalar seferber olur. Olur ya; kimsesizdir gençler ve kendi hallerine bırakılmaz. Toplum bilinçle örgütlenir, bütün gerekenler yapılır ve çeyiz oluşturulur ve gençlere düğün yapılır. Böylelikle toplum üzerine düşeni yapar. Belki onun içindir ki; hırsızlıklar, tecavüzler, cinayetler yabancıydı bizim yaşamımızda. Köylerimiz, milissiz, jandarmasızdı.
7. Aile sorunlarında mahkeme tanımaz. Aile büyükleri vardır, aile dostları vardır dert yanılır ve çare bulunur. Bilgilendirirler, arabuluculuk ederler, uzlaştırırlar ve yardım ederler. Ayrılmalar belki de on binde birdir ve tüm yollar denendikten sonra olur. Davul dengi dengine vurur Balkan Türklerinde. Toplumda öz değer yargıları vardır. Dul kalmışlara sahip çıkılır. Dullar, yetimler kaderine bırakılmaz. Toplum vicdanında dengeler kurulmuştur. Dula yine dul eş bulunur, kaderlerini birleştirerek mutlu olmaları için desteklenirler. Çocuklara öz baba gibi ilgi ve sevgi verilir.

Çünkü toplumun muhtaç bir bireyleri, fakat yarın büyüdüklerinde vatan bekçisi olacaklar ve küçük vatani aileyi kuracaklardır. Aşiretler yok, köle yok, kula kulluk yok benim memleketimde.

Balkanlar, yüzyıllardır bir uygarlık diyarındır.

Yirmi birinci yüzyılda Emperyalist güçler hâkimiyetlerini sürdürebilmek için, küreselleşme adı altında teknolojileriyle tüm dünyayı işgal etti. Yirminci yüzyıldan önce, zorbalıkla çalıştırdıkları köleleri vardı.

Yirminci yüzyılda ülkelere sözde işçi olarak aldıkları "gönüllü köleleri" sanayilerinin en ağır bölümlerinde çalıştırdılar. Hem de ülkelerinin ihtiyacı kadar değil, dünya pazarına hâkim olmak için geceli gündüzlü çalıştırdılar. Fabrikalarından çıkan zehir sadece çalışanlarda kalmadı; ülkelerinin havasını, suyunu ve toprağını etkiledi. "Gönüllü kölelerin" çocukları babalarının durumundan ibret alarak, çok çalışıp bilimi kavradı, haklar aradı ve mevkilere yükseldi. Emperyalist güçler yirmi birinci yüzyılda yeni sömürge ve hâkim kalma stratejisi geliştirdi. Teknolojilerini, işgücünün ucuz olduğu ülkelere taşıdı. O ülkelere kendi teknolojisini geliştirme fırsatı bırakılmadı. Artık, kendi coğrafyalarının yeraltı zenginliklerini çıkarmıyor ve kendi ülkelerinde işletmiyor, girdikleri ülkelerin yeraltı zenginliklerini çıkartıyor ve işletiyorlar. O, zavallı ülke de istihdam sağlandığını söyleyerek memnun oluyor. Kendi dışındaki birlikleri dağıttılar. Asırlardır barış içinde yaşayanları kıskırttılar ve birbirilerine düşürdüler. Sınırları değiştirdiler ve çoğunu da gevşettiler. Yeryüzüne yeni "teknolojik nimetler" sürerek toplumları tüketici yaptılar ve uygarlık değerlerini zedelediler. Kendi coğrafyalarında birlik kurdular ve yakın coğrafyayı azar, azar etkileri altına aldılar. Ekonomik, kültürel ve sosyal refah vaat ettiler. Yakın coğrafyadaki ülkeler ganimet hayaline kapılarak yüz yıllık kurulu düzenlerini bozdu. Ülkelerinde ki sosyal adalet, manevi değerler, sağlık, eğitim, iş güvencesi kazanımlarını kaybettiler. Her şey insan için di. İnsan, insan için kardeşti, canavara dönüştü. Paran kadar sağlık hizmeti, paran kadar eğitim, paran kadar beslenme, paran kadar eğlence ve daha neler, neler. Bunlar yüzlerce sayılabilir.

İşte Balkanlar, yirmi birinci yüzyılın başında bu durumda. Balkanlarda benim milletim, kendini Hıristiyan kulübü, emperyalist birliği içinde buldu. Kimlik, kültür, eğitim, sağlık ve tüm insani

güvencelerden yoksundur. On binlerce gencimiz sözde refah birliği coğrafyasında emperyalistlerin en ağır işlerini yapmaktadır. Ya barındıkları yerler? Ya eğitimleri? Ya kimlik değerlerinin kültür yaşamı?... Balkanlardaki yöneticilerin bir bölümü hala yaşlıdır ve düzen değişikliğinin getirdiklerini ve götördüklerini sağlıklı değerlendirebileceklerdir. Geç olmadan her şey tartışılmalı, gereken tedbirleri almalılardır. Yoksa yeni nesil, tüketici değer yargısıyla, bireysel özgürlük kandırmacılığıyla sürünüp gider. Bir gün gelir, nesiller sorgulaya, sorgulaya doğruyu bulur ama yüz yıl geçmiş olur. Balkanlarda sadece milletim için değil, tüm Balkan milletleri için gerçekten kaygılıyım. Tüm manevi değerleri emperyalist kültürsüzlüğü baskısında tehdit altındadır. Avrupa Birliği'nin temelinde ekonomi vardır. Paranın dini imanı yoktur. Bütün oyunlar çıkarlar üzerine kurulur. Sırası gelir Hıristiyanlık kullanılır, sırası gelir coğrafya kullanılır, sırası gelir demokrasi ve insan hakları kozu kullanılır ve daha sayısız uydurmaca.

Türkiye NATO içinde, Komünizm korkusuyla kullanılmıştır altmış yıl. Buna Stalin sebep olmuştur, ayrı mesele. Sırası gelmiş sözde "İslam gericiliği" ile korkutulmuş. Ne bizden vazgeçerler ne de bizi aralarına alırlar. Çıkarlarınca kullanırlar. Âşıkların efsane hikâyeleri gibi. Kızı vermemek için imkânsız şartlar öne sürülür. Bir bakılır ki; delikanlı âşik imkânsız başarmış ama kızı yine vermezler ve yeni imkânsız şartlar koşulur. Beraber ve aynı uygarlık değerlerini paylaşmak isteyenler birbirlerine karşı samimi, saygılı olmalı ve yardım etmelidir. AB ve ABD ile soğuk savaş döneminde elli yıl beraber olduk. Bizi komşularımıza karşı kullanmaya kalkıştılar. Ulusal bütünlüğümüzü parçalamaya çalışıyorlar. Parasını sayıp aldığımız silahı ülkemizin güvenliğinde kullanılmak istemediler. Daha yüzlerce engel ve üstü örtülü düşmanlıklar. Doğu bloğunda elli yıldır sözde özgürlükler yoktu ama sağlam bir alt yapı oluştu. Bize, sözde özgürlükler uygulattılar ama her yanımız sorunlar yumağı.

Bizim iyiliğimizi düşünselerdi ve aralarına güçlü müttefik olarak almak isteselerdi, en azından şunları tavsiye etmeliydiler:

- ▶ "Demiryollarını Cumhuriyetinizin ilk yıllarındaki gibi sürdürün ve çağı yakalayın. Çünkü bir lokomotif 75 yük vagonu taşıyabilir. Bu 120 TIR'a eşittir. Bir lokomotif 10 TIR'ın yaktığını yakmaz. Enerji tasarrufunu siz hesaplayın. Gidişli gelişli

modern demir yolu eni 10 metreye düşenebilir. Otoban 40 metre eniyledir. Ovaya girince gasp eder ürün tarlasını. Zararını hesaplayın.

- ▶ Büyükşehirler oluşturmayın. Çarpık ve sağlıksız kentleşme oluyor. Şehirlerinize genel bir sağlıklı imar planı yapın. Onu mutlaka uygulayın. Ülkeniz deprem kuşağındadır asla unutmayın! Sorunlu Büyük şehirlerin oluşmaması için sanayiye zor olabilir ama tüm ülkeye dengeli dağıtın, gelecekte rahat edersiniz.
- ▶ Nüfus artışımız var, sanayideki gelişmeyle Tarımı destekleyin ve maliyetinin düşmesi için makineleştirin.
- ▶ Eğitim -Öğretim Programlarınızı ülke ihtiyaçlarına göre ayarlayın ve dengeleyin. Coğrafyanız, eski hâkimiyet alanınız. Bu coğrafyada sanayiye hâkim olun. Bu coğrafya sizin için devamlı pazar olabilir.
- ▶ Ülkenizin doğal kaynaklarını değerlendirin. Güneş ülkesisiniz, baştanbaşa açık hava müzesi gibisiniz. Her karış toprağınızda tarih ve eski uygarlıklar fişkırmaktadır. Turizmi geliştirin. Yeraltı zenginlikler sınır tanımaz. Komşuda varsa mutlaka sizde de vardır. Arayın, bulun, çıkarın ve değerlendirin.
- ▶ Bayrağımıza karşı duyarlısınız. Tebrikler. Bayrak kanunu gibi medeni kanun çıkarın ve mutlaka uygulayın. Büyük coğrafyaya hükmettiniz asırlardır, mutlaka başkalarından bulaşmıştır, medeni zaaflarınız var; çok eşlilik ve akraba evliliği. Kabul edersiniz ki; bu zaafılar toplumun geleceğini yaralar. Bunları yasaklayın ve tüm basın-yayınınız(medya) yirmi dört saat zararlarını yayınlasın. Eski tarihlerinizde olmayan aşiret sistemini, kula kulluğu kaldırın. Çünkü tarihi geçmişinizde bunlar yoktur. Orkun Yazıtları Rönesans gibidir. Sizin Atatürk gibi dünyanın takdir ettiği lideriniz var. Bizimle dost olmayı seçtiği için memnunuz. Avrupa sizinle bütünleşmek istiyor."

Haçlı bilinçaltının bunları söylemesi mümkün müdür? Elbette k, hayır. Atanın tespiti boşuna değildi....

Boşuna denmemiş; uluslararası ilişkilerde kalıcı dostluklar yoktur, sonsuz çıkarlar vardır.

Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur. ■

TÜRK EĞİTİM SEN'DEN SÖZLEŞMELİ ÖĞRETMENE MEKTUP

Sözleşmeli öğretmenlerin dertleri bitmiyor. Sözleşmeli öğretmenlere Türk Eğitim Sen Artvin Şubesi'nden mektup var. Artvin'deki bütün sözleşmeli öğretmenlere tek tek mektup yazan Yönetim Kurulu "Sözleşmeli Köleliğe Son" başlıklı yazıda sözleşmeli öğretmenlerin örgütlenmesi gerekliliğine dikkat çekti. İşte o mektup:

Sayın :

Değerli meslektaşımız, bildiğiniz gibi mensubu bulunduğumuz Milli Eğitim camiası ülke genelinde 650000'i aşkın çalışanı ile oldukça büyük bir kurumsal yapıya ve bir o kadar da çözümlü mücadele gerektiren sorunlar yumağına sahiptir.

Milli Eğitim Bakanlığı'nda çalışan yaklaşık 50 bin sözleşmeli öğretmenden biri olarak sizi zor ve başarılması gereken bir mücadele bekliyor. Çünkü aynı eğitimi aldığınız, aynı okulu bitirdiğiniz ve aynı dersleri verdiğiniz meslektaşlarınızdan farklı tutulmaktasınız. Kendinizi tam bir güvencede göremediğinizi, görevde eşit, haklarda geri bırakıldığınızı biliyoruz. Sözleşmeli öğretmen ile kadrolu öğretmen arasındaki ayrımcılığı görev yaptıkça daha iyi fark edeceksiniz.

Kadrolu öğretmenlerle sözleşmeliler arasındaki farklardan bazıları şunlardır:

Sözleşmeli öğretmenin il içi ve Özur Durumu hariç, il dışı tayin hakkı yoktur. Eş durumu atamaları eşlerinin çalıştıkları kurumun yüzlerce kilometre uzağına yapılmaktadır.

Sözleşmelilere (geçici görev yoluğu hariç) YOLLUK verilmemektedir.

Sözleşmeli öğretmenin ek dersinden SSK kesintisi yapılmaktadır.

Sözleşmeli öğretmenler yönetici veya müfettiş olamazlar.

1 yıllık sözleşmeli öğretmen ile 25 yıllık sözleşmeli öğretmen aynı maaşı alır.

Sözleşmeli öğretmenlerin eş, çocuk ve doğum yardımları yoktur.

Sözleşmeliler, sözleşmede yer aldığı halde maaşlarını

her ayın 15 inde alamamaktadır.

Sözleşmeli öğretmenlerin özlük hakları konusunda tam bir belirsizlik hakimdir.

Adaylık eğitimine katılan sözleşmelilerin adaylığının kalkması söz konusu değildir.

Sözleşmeli öğretmenlerin sözleşmeleri her yıl ocak ayında yenilenmektedir. Yani Sigorta dâhil her sene çıkış-giriş işlemi yapılmaktadır. Tam iş garantileri konusunda endişe verici bir durum söz konusudur.

Sözleşmeli bir öğretmenin emekli olma ve emekli tazminatı alma hakkı belirsizdir.

Sözleşmeli öğretmenin yurt dışı öğretmenliğe başvuru hakkı yoktur.

Her sözleşme döneminde sözleşme bedeli veya başka adlar altında kesinti yapılmaktadır.

Sözleşmeli öğretmenlikte geçen süreler maaş derecesine etki etmemektedir.

Sözleşmeli öğretmenlik atama değil bir görevlendirmedir. Bu konuyu sayın Bakan bizzat kendisi basın açıklaması yaparak dile getirmiştir.

Sözleşmeli öğretmenler hiçbir şekilde görevde yükselme yönetmeliği ve Yönetici atama yönetmeliğinden yararlanamamaktadır. İdarecilik hakları yoktur.

Sözleşmeli öğretmenler asker öğretmen olarak görev yapamamaktadırlar.

Sözleşmeli öğretmenler ile kadrolu öğretmenlerin ek ders ücretleri farklıdır.

Eminiz ki sıraladığımız bu olumsuzluklara, sorunları bire bir yaşayan sizler daha fazlasını ekleyebilirsiniz.

Değerli meslektaşımız,

Türkiye'nin eğitim alanında en büyük ve tek yetkili sendikası, TÜRK EĞİTİM-SEN olarak, sözleşmelilerin sorunlarıyla başından beri yakından ilgilenmekte ve etkili mücadele vermekteyiz.

Verdiğimiz mücadele sonucu sözleşmelilerle ilgili elde ettiğimiz kazanımlardan bazıları şunlardır:

Türk Eğitim-Sen'in açtığı dava sonucu; Sözleşmeli öğretmen istihdamına ilişkin genelgedeki (Madde 13-c bendi) "Taraflar, bir ay önce ihbar etmek şartıyla sebep göstermeksizin sözleşmeyi feshedebilir" ifadesini Danıştay 12. Dairesinin 2006/ 3643 Esas Sayılı kararı ile iptal ettirerek sizleri ciddi anlamda iş güvencesine kavuşturdu.

MAHKEME KARARINA BAKINIZ

4/C olarak atananların, 4/B kapsamına alınması böylece tam yıl maaş almalarının sağlanması.

Sendikal mücadele sonucu sözleşmelilerin eğitime başlama ödeneğini almaları sağlandı.

Yaşanılan sıkıntılar sendikamız aracılığıyla yazılı ve görsel medya başta olmak üzere bir çok platformda gündeme taşınmış, Milli Eğitim Bakanlığı ile bir çok yazışma yapılmış ve hükümetle yapılan toplu görüşmelerde önemli düzeyde kazanımlar elde edilmiştir.

Becayış konusu toplu görüşmelerde çözülmüş, ancak uygulama henüz başlamamıştır

Sözleşmelilerin göreve başladığı andan itibaren sendikaya üye olma hakkı kazanıldı.

Sendikamız, üyelerinin ekonomik, sosyal, kültürel, mesleki hak ve menfaatlerini korumak, geliştirmek için oluşturulan 150.000 üye , 95 şubesi ile Türkiye'nin eğitim alanında en büyük ve tek YETKİLİ SENDİKASIDIR. Böylesine devasa bir gücün içerisinde yer almak üyelerimize mesleki ve kişisel anlamda çok ciddi bir güven ve güç vermektedir.

Bunlara ilave olarak eğer, Türk Eğitim-Sen üyesi iseniz;

Hiçbir ücret ödmeden ferdi kaza sigortasıyla sigortalanırsınız.

İdari davalarda avukatlık hizmetlerinden ücretsiz olarak faydalanabilirsiniz.

Türk Eğitim-Sen bütün Türkiye de 150.000 üyesiyle oluşturduğu kan bankasından faydalanabilirsiniz.

Türk Eğitim-Sen'in İl Disiplin ve MEB Yüksek Disiplin Kurulu'nda temsilcileri vardır.

Bütün illerimizdeki şube ve temsilcilikler sizlerin yardımınıza hazırlar.

Ankara'da sendikamızın misafirhanesinde kalabilirsiniz.

Unutmayınız;

Kazanılmış ve kazanılacak daha birçok hak var. Kazanılması gereken en önemli hak bütün sözleşmelilerin kadroya alınması, sözleşmeli köleliğe son verilmesidir. Bunu, Türk Eğitim-Sen'de gücümüzü birleştirerek birlikte başarabiliriz

TÜRK EĞİTİM-SEN üyesi olmakla zorda kaldığınız her an yardımınıza koşacak güçlü bir örgüt, ekonomik ve özlük haklarımızın geliştirilmesi için sürekli mücadele eden, sizlere her zaman sahip çıkacak olan güçlü bir kurumun mensubu olmanın huzurunu bulacaksınız.

Haklarımızı almak ve geliştirmek için güçlü olmamız, "güç" olmamız gerek. Bir olmamız, iri olmamız, diri olmamız gerek.

İşverenimiz olan hükümetler karşısında güçlü olmanın yolu, en az onlar kadar örgütlü olmaktan, tepkisini göze alamayacakları kadar büyük, eşzamanlı hareket edebilen bir kitle olmaktan geçer. Doğru yerde ÖRGÜTLENMEK, ortak çıkarlar temelinde, ortak hedefler için birleşmek demektir.

Binlerden, yüz binlerden oluşan örgütlü çalışanlar, hak ettiğini alabilecek YENİLMEZ BİR GÜÇTÜR.

Fakat sen yoksan hep bir eksiktir, hep biraz zayıftır.

TÜRK EĞİTİM-SEN, on altı yılı aşkın mücadele dolu şerefli geçmişinde, çok zorlu ortamlara ve çok büyük engellere rağmen, kendisini, genel olarak hayatını bilgisi, becerisi ve emeği ile kazanan büyük kitlelerde hak arama bilincini yaygınlaştırmada ve haklarını aramada elde etmiş olduğu olağanüstü başarısı ile ispat etmiştir.

Temsilcisi olduğu eğitim hizmet kolu'nda ilkokuldan üniversiteye varıncaya dek, öğretmeni, akademisyeni, memuru, hizmetlisi ile tüm eğitim, öğretim ve bilim camiası mensuplarının haklarını aramada da en ön safta, en yüksek azim ve en büyük fedakârlıklarla en etkili mücadeleyi yürütmüştür ve yürütmeye devam etmektedir.

Türk eğitim-Sen olarak Artvin'de ve Türkiye'de yetkili sendikayız. Gücümüzü üyelerimizden alıyor ve onlar için kullanıyoruz.

Mesleki geleceğimiz ve onurlu bir hak mücadelesi için TÜRKİYE'NİN SENDİKASI TÜRK EĞİTİM-SEN'de sizleri aramızda görmek dileğiyle selam ve saygılarımızı sunuyoruz. ■

ŞUBE YÖNETİM KURULU

KADIN VE SENDİKA

Hayat ARAS TOKTAŞ

Bartın Şubesi Kadın Komisyonu Başkanı

Dünya yaratılabildi her kadın, her yerde aynı değeri görmüştür, diyemeyiz. Gerek toplumlar arasındaki kültürel farklılıklar, coğrafi ve fiziksel şartlar, gerekse siyasi veya tarihsel olaylar zaman ve mekân içinde kadını farklı basamaklarda sayabilmiştir. Ancak Türk toplumu kadını daima erkeği ile eşit haklarda kabul etmiş; dini, askeri, siyasi toplantılara katmış, karar alma, bu kararları uygulama organlarında daha fazla söz hakkı tanımıştır. Ta destanlarımızdan günümüze kadar, kadınlarımız akıl almaz fedakârlıklar ve kendilerinden beklenenden daha fazla bir beden gücüyle tarihimizin bugünlere taşınmasında önyak olmuşlardır. Yaratılış Destanı'nda "Ak Ana", Oğuz Kağan Destanı'nda Oğuz'un çocuklarının anası, Orhun Yazıtları'nda Kültigin'in ve Bilge Kağan'ın annesi İlbilge, Dede Korkut'ta "Banı Çiçek", Şecere-i Terakime'de Oğuz ilindeki "Boyu Uzun Burla, Barçın, Salur, Şabati Hatun, Künin Körkli, Kerçe Buladı, Kuğatlı Hanım, Kurtuluş Savaşı'nda Kara Fatma, Nene Hatun, Asker Saime geçmişti bugüne taşıyan, eli öpülesi değerlerimizdir.

Hun İmparatorluğu adına Çin ile ilk barış antlaşmasını Mete Han'ın Hatunu imzalamıştır. Bugün Güney Sibiry'a da yaşayan Tuva Türkleri "kara yer anam, mavi gök babam" diyerek kadının kutsallığını ve önemini ifade etmektedir. Bugün bile gözünden sakındığı evladının şehit haberini alınca, dimdik ve gururla toprağa basan analarımız, acısını yüreğinin ta derinlerine gömerek "vatan sağolsun, torunum da vatana feda olsun" demektedirler. Dünyanın neresinde analar kuzularını kınalayıp, davulla zurnayla vatana kurban diye gönderir? İşte bu yüzdendir ki, bu yüce toplum kadınının, anasının, bacısının, eşinin değerini bilir, onu sahip olması gereken en üst seviyeye çıkarır ve başının tacı yapar. Türk Kadını taşıdığı değeri ve

sahip olduğu hakları hem Türk Töresi'nden hem de İslam dininden almıştır. O yüzden senede bir gün değil, senenin hergünü kadınlarımızdır.

Ancak bugün değişen dünyada şartlar da değişmiştir. Ülkemizde ve dünyada şiddete maruz kalan, ayrıma tabi tutulan, töre cinayetlerine kurban giden, okuma-yazma hakkı elinden alınan, çalışma hayatında, siyasette etkin ve de yetkin olamayan o kadar kadın var ki. Onlara el, onlara ayak, onlara yürek bizler olmalıyız.

Görevimiz, haksızlıklar karşısında susmak olmamalı. Bize bu yakışmaz. Çılgınlıklarımızla etkili olamıyorsak, sonuç susmayı öğrenmek olmayacak. İşte tam da bu noktada sendika var, Kadın Komisyonları var. Sesimizin gür çıkması için, duyulması için, sorunların ivedilikle çözülmesi için, birbirimizden haberdar ve birbirimizle dayanışma içinde olmalıyız. Sorunlarımızı, tepkilerimizi dile getirmeliyiz.

Peygamber efendimiz, cenneti anaların ayakları altında gösterirken, hakanlar hatunlarını başköşede oturturken, bu yüce dinin ve bizlerin kadın hakları ile ilgili bir sorunu olabilir mi? Elbette olamaz. Olmayacak da. Böyle bir neslin evladları olarak bizlere çok görevler düşmektedir. El ele, omuz omuza verirsek sendika olarak kadınlarımıza daha çok destek vereceğimize, daha büyük adımlarla yol alacağımıza, daha çabuk büyüyeceğimize inanıyorum.

"Kapı aralı da olsa sığıyoruz, ama bir başkadır, ardınca açılan kapılardan girmek." Sizleri bu kapıları açmaya davet ediyorum. Kapıların ardında bizden destek bekleyen nice kadınlarımız var.

Değerli meslektaşlarım, hepinizi saygı ve sevgiyle selamlıyorum. ■

GELECEĞİMİZ İÇİN TÜRKÇE!

Ahmet KIRAC

Osmaniye Şubesi Eğitim ve Sosyal İşler Sekreteri

Bir ülkenin kimliğini sahip olduğu dili belirlemektedir. Türklerin ve Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi dili Türkçe'dir. Bugün Türklükten söz edebiliyorsak bu Türkçe'nin varlığındandır. Bir millet dili ile vardır. Dünya tarihinin en eski milletlerinden biri de Türk Milleti'dir. Dolayısıyla Türkçe dünyanın en eski ve köklü dillerinden biridir. Türkçe'nin zenginliği, canlılığı ve kelime türetmeye olan yatkınlığı defalarca Türk ve yabancı dilbilimciler tarafından belirtilmiş hakkı teslim edilmiştir.

Bu böyle olduğu halde köklerinden koparak taklitçilik hastalığına yakalanan sanatçılarımız ve bilim adamlarımız ve hatta siyasetçilerimiz anne sütü kadar temiz ve ak Türkçe yerine yabancı dil ve özellikle İngilizce (Oktay Sinanoğlu'na göre Tarzanca) hastalığına yakalanmışlar ve bu virüsü yaşadıkları topluma bulaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu hastalık milletimize en az yüzelli yıldır musallat olmuş tedavisi aciliyet kazanmıştır. Aksi halde büyük medeniyetler ortaya koymuş olan bu millet an be an ölüme doğru gitmektedir. O kadarki artık çocuklarımıza Türkçe'yi öğretmeden bu dilin sunduğu zevki tattırmadan İngilizce öğretmeye başlar olduk. Dilbilimciler Türkçe'nin güçlü bir dil olduğunu ortaya koyarken; içimizden birileri çıkıp "Türkçe'yle bir yere varılacağı yok, Türkçe bilim dili olamaz" yalanını topluma yutturmaya çalışmaktadır. Bu da nesillerin kendine olan özgüvenin yıkılmasına neden olmakta ve yabancı hayranlığının kapıları aralanmaktadır. Hani Batı bizi Doğu medeniyetinden koparmak için "İslam terakkiye manidir" diyerek kafamızda inançlarımıza karşı şüpheler uyandırmış ve nihayetinde ona karşı savaşlar başlatmamızı sağlamıştı. Oyun bu defa da dilimiz üzerinden oynanmaktadır. Çünkü bir toplumu tarih sahnesinden silmenin yolu o milletin özellikle manevi kültür öğelerini gözden düşürmek ve nihayetinde yok edilmesini sağlamaktan geçmektedir. Savaşla yapamadıklarını kültür emperyalizmi yoluyla daha zahmetsiz ve ucuza yapmaktadırlar. Ancak bunu zamana yayarak sinsice gerçekleştirmektedirler. Popüler kültür denilen özentî yaşam tarzı bunun sonucudur.

Değerli bilim adamımız Oktay SİNANOĞLU'nun dediği gibi Türkiye'nin geleceği Türkçe ile olacaktır. Oysaki bizler elli yıl önceki yazılan eserleri anlamakta zorluk çekiyor, yüz-yüzelli yıl sonrasını zaten okuyup anlayamıyoruz bile. Bu işte alenen bir kültürel cinayettir.

Önce Fransızca hayranlığıyla başladı. Ardından Arapça ve Farsça düşmanlığı körüklendi. Yerine Öztürkçe diye bir dil yerleştirilmeye çalışıldı ne demekse! Derken azınlık okullarının etkisiyle ve bazı kolejler sayesinde eğitimimize İngilizce girmeye başladı. Bazı üniversitelerin kurulmasıyla iş çıkırından çıkmaya, dil alanında toplumumuzun en hayati noktasına dinamikler yerleştirilmeye başlandı. Virüs tüm hızıyla yayılarak bünyemizi sarmış anadilini sevmeyen, çatpat yabancı dil konuşmayı hatta birkaç kelime bilmeyi marifet sayan nesiller ortaya çıkmıştır. Başka dilleri elbette öğreteceğiz ancak ülkenin ihtiyacı kadar kişiye mükemmelen öğreteceğiz. Yabancı yayınları dilimize sağlıklı bir şekilde süratle aktaran ve bunun toplumun erişeceği alanlara taşıyan çalışmalara ihtiyacımız vardır.

Kendimize saygımızı öylesine kaybettik ki, Türkiye'mizi temsilen gittiğimiz şarkı yarışmalarına bile Tarzanca şarkılarla katılıyoruz. Bütün bunlar ülkemiz adına ülkemizin kaynaklarıyla yapılmaktadır. 2009'da ki şarkı yarışmasında ülkemizi Hadise diye bir sanatçı(!) temsil edecek. Soruluyor Hadise hanıma "şarkınız Türkçe mi olacak İngilizce mi?" Şarkının temasını falan soran yok. Cevap hazır: "Hem İngilizce olacak hem de Türkçe." Bunu gururlanarak söylüyor. Ha öğrendik İngilizce biliyormuş ama kaç kelime bilmiyorum. Bu tür yarışmalarda başarı yabancı dille şarkı söylenerek kazanılır anlayışı yerleştirilmeye çalışılıyor. Ama ülkemiz komik duruma düşürülüyor kimin umurunda. TRT Genel Müdürü'ne bu konudaki düşünceleri soruluyor: "Bizim Türkçe olacak diye bir takıntımız yok." Sanki bizim müstemleke ülkesi olduğumuzu resmen tescil ediliyor. Benim gibi düşünenlere verilecek cevapları ise belli: Müzik evrenseldir. Açıkçası ben Sertap ERENER'in birincilik aldığı şarkıyı çok dinledim ama hiç uygulanmadım. Sahi müzikte duygu yok mudur? Duygusuz müzik olur mu?

Yoksa bende mi bir sorun var?

Dil Bayramı'nda Türkçe'miz hakkında nutuk atanların bu rezalete bir son vermesini bekliyoruz. Ülkemizin itibarının arttığını söyleyenler Türkçe'mizin de eski itibarına kavuşması içinde lütfen kafa yorsunlar.■

TÜRKÜZ TÜRKÜ ÇAĞIRIRIZ!

DOĞUMUNUN 1000. YILINDA KÂŞGARLI MAHMUD

Mikail CENGİZ

2008 yılı UNESCO tarafından Kâşgarlı Mahmud yılı olarak ilan edilmişti. Türk edebiyatının İslam tesirindeki ilk eserlerinden ve Türk dil ve lehçelerinin dünya çapındaki başyapıtlarından olan, Ali Emîrî'nin ifadesiyle "Bu kitap değil, Türkistan ülkesidir; Türkistan değil, bütün cihandır" şeklinde önemini vurguladığı Dîvânü Lugâti't-Türk'ün (Türk dilinin sözlüğü) yazarı Kâşgarlı Mahmud'un kişiliği, eserinin önemi, çok yönlülüğü bu yıl içerisinde gerek yurt içi gerekse de yurt dışındaki çeşitli etkinliklerle ele alındı.

Kâşgarlı Mahmud bugün konuşulmakta olan Türk dil ve lehçelerinin 11. yüzyıldaki durumlarını ortaya koyması bakımından Türklük bilimi çalışmalarında temel bir başyapıt ortaya koymuştur. Türkçenin bilinen ilk yazılı belgeleri olan Orhon Yazıtlarından yaklaşık üç yüzyıl sonra meydana getirdiği ölümsüz eseri ile Radloff'un deyimiyle "Türklük biliminin babası" ya da kurucusu kabul edilmiştir.

Kâşgarlı Mahmud'un hayatı hakkında bilinenler eserinde verdiği bilgilerle sınırlıdır. 1008 yılında Barsgan'da doğmuş olan Kâşgarlı'nın yetiştiği bölgenin siyasî hâkimi Karahanlılar'dır. Bölgede egemen kültür çevresi ise Türk kültür çevresidir. Kuşkusuz Kâşgarlı'yı yetiştiği dönem ve coğrafyadan bağımsız olarak düşünmek olanaksızdır. Dönemin Türk dünyasının önemli kültürel merkezleri batıda Semerkant, Buhara, Fârâb (Otrar), Çâç (Taşkent), doğuda da Balasagun ile Kâşgar şehirleridir. Bu coğrafyada Kâşgarlı'nın doğumundan yaklaşık 50 yıl önce Türk felsefesinin

önemli mihenk taşlarından Farabî bu dünyadan ayrılmıştır. Tıp alanında gerçekleştirdikleriyle yakından tanıdığımız İbni Sina ise hayattadır.

Türk edebiyatının en önemli eserlerinden bir diğeri olan Kutadgu Bilig'in yazarı Yusuf Has Hâcib'in çağdaşı olan Kâşgarlı ile Balasagunlu Yusuf'un birbirlerine yakın tarihlerde Kâşgar'da buldukları bilinmektedir. Ancak ne Kâşgarlı'nın ne de Balasagunlu Yusuf'un birbirlerini tanımış olduklarına dair elde bir bilgi yoktur. Ne Kutadgu Bilig'de ne de Dîvânü Lugâti't-Türk'te Yusuf'la Mahmud'un birbirinin yapıtını

KAŞGARLI MAHMUD YILI

1008 2008

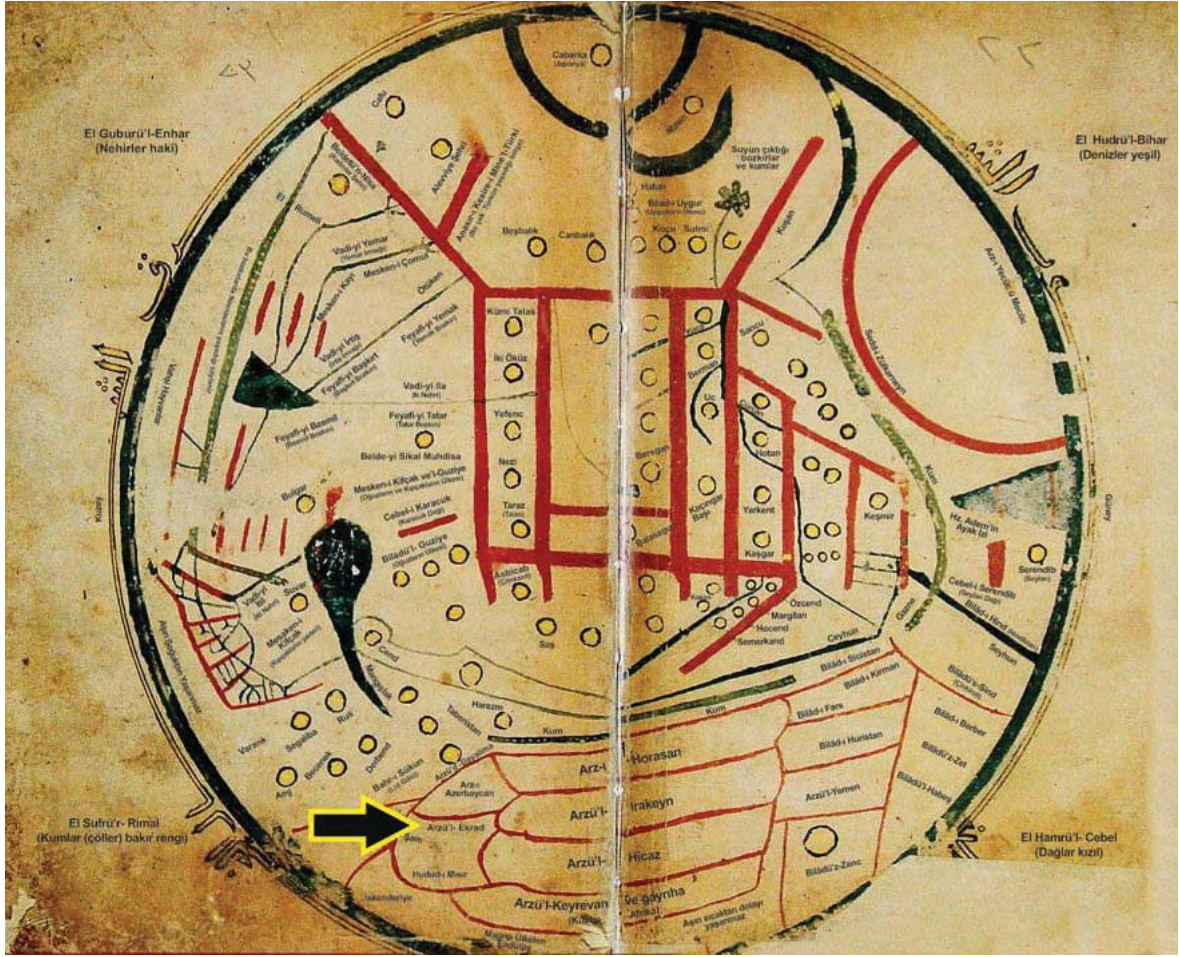
görmüş olduklarına işaret eden herhangi bir bilgiye rastlanamamaktadır. Kaşgarlı gibi ansiklopedist bir bilginin aynı coğrafyada aynı dönemde yetişmiş olan Yusuf Balasagunlu'dan haberinin olmadığını düşünmek güçtür. Ancak eldeki verilerin yetersizliği nedeniyle bu konuda pek bir şey söyleyememekteyiz. Dilaçar, 1068'de Kaşgar'a ulaşan Balasagunlu Yusuf'un burada bulunduğu dönemde Kaşgarlı'nın Bağdat'ta bulunmuş olabilme olasılığının akla gelebileceğini savunur (1995: 24). Ercilasun bilim ve dile çok önem veren Balasagunlu Yusuf'un uluğ has hâcib olduğu dönemde Mahmud'un Kaşgar'a rahatça geldiği ve bir bilim adamı olarak itibar gördüğü tahmininden hareketle Kaşgar'da bulunan mezarın gerçekten Mahmud'a ait ise onun Balasagunlu Yusuf'la tanışıp görüşmüş olması gerektiğini belirtmektedir (2006: 315). Ercilasun'a göre bu tanışma her ikisinin de eserlerini yazdıktan sonra olmuştur.

Kaşgarlı'nın eserinde verdiği bilgilerden hareketle iyi bir eğitim aldığı, XI. Yüzyılda yüksek

bir Türk İslam kültür varlığına sahip olan Kaşgar ve Balasagun çevrelerinde yetiştiği, Arapça ve Farsçayı iyi şekilde öğrendiği ifade edilebilir. Kaşgarlı İslam ilimlerini de Türk ülkelerinde iken devrinin âlimlerinden öğrenmiş olmalıdır. Kaşgarlı Opal şehrinde bulunan Hamidiyye ve Sacıyye medreselerinde devrin tanınmış hocalarından ders almıştır (Akalin 2008: 16).

Son yıllarda yapılan araştırmalar çerçevesinde Kaşgarlı'nın Doğu Karahanlı hanedanı soyundan geldiği bilinmektedir. Kaşgarlı Mahmud'un soy kütüğü, İslam dinini kabul eden ilk Türk hükümdarı olan Abdülkerim Satuk Buğra Han'a çıkmaktadır. Bu bilgiler doğrultusunda O Karahanlı tahtı için yetiştirilen ve Doğu Karahanlıların 9. sırada tahta çıkması gereken bir prenstir (Sertkaya 1999: 130).

1057 yılında babası hükümdarlığa, kendisi şehzadeliğe hazırlanırken tahta çıkış töreninin bir kırığa dönüşmesi sonucunda Kaşgarlı ailesinin neredeyse tamamını kaybeder. Bu isyandan güçlüklerle kurtulan Kaşgarlı belki de bu olaydan

sonra yıllar sonra yazacağı paha biçilemez eseri için malzeme toplamak için geniş Türk coğrafyasında yolculuğa çıkmıştır. Bugünün imkânlarıyla bile yazılması neredeyse imkânsız olan eserinin malzemesi belki de bu isyanın neticisinde toplama başlamıştır.

Caferoğlu'nun deyimiyle Kâşgarlıyı Dîvânsız, Dîvânı Kâşgarlısız anlamak imkânsızdır. (1970: IV). Kuşkusuz hakkında sayısız çalışma yapılan Kâşgarlı Mahmud'un kişiliği, taşıdığı önem daha nice çalışmalara konu olacak mahiyettedir.

Kâşgarlı eseri yazabilmek için Türk boylarının yaşam sahalarını tek tek dolaşarak, dil, edebiyat, folklor, antropoloji, etnoloji, coğrafya, toponomi gibi alanlarda bolca malzeme toplamıştır ve bunlara eserinde yer vermiştir. Buradan hareketle dilin önemli bir kültür hazinesi olduğunu kavramış olan Kâşgarlı'nın Araplara Türkçeyi öğretirken

sadece pratik bir amaç gütmeyip aynı zamanda o dili konuşanların kültürünü ve düşünce yapısını da öğretmeyi amaçladığı ifade edilebilir. Bugünkü bilimsel değerler ölçüsünde bile Kâşgarlı'nın eseri modern dilbiliminin yöntemlerine uygun olarak görülmektedir (Kocaoğlu 1999). Çağımızda bile Türkçeyi öğretme konusunda, Türk kültürünün de aktarılması ve öğretilmesinde yapılan çalışmaların sayısı az olarak görülebilecekken Kâşgarlı'nın bunu yaklaşık 10 asır önce başarmış olması eserinin önemini daha da arttırmaktadır.

Yaklaşık 8000 Türkçe sözcüğün açıklamasını, üstün bir milletin mensubu olduğuna inanan, dönemin geniş Türk coğrafyasından derlediği malzeme ile gönlü Türklük sevgisiyle dolu Türk kültür ve düşüncesinin bilgi ve şuuruyla eserinde veren Kâşgarlı böylece eseriyle hem Türkçenin hem de Türklüğün önemini ortaya koymuştur. İslam medeniyet dairesine girmekte olan Türklerin ve on-

ların konuştuğu dilin yani Türkçenin Arapça ile atbaşı beraber yürüyebilecek düzeyde olduğunu yine eserinde vurgulayan Kâşgarlı Mahmud'un eseri ortaya koyduğu malzeme açısından da ayrı bir öneme sahiptir. Türklerin; futbolun atası sayılabilecek tepük adlı bir oyunu oynadığından, ütük 'ütü' kelimesinden yola çıkarak, Türklerin o dönemde bile ütülenmiş giysilerle dolaştığına, ipek mendil ve eldiven kullandığına, giysilerini boyadığına varıncaya kadar pek çok bilginin küçük serpintiler halinde de olsa yer aldığı eser ayrıca içerisinde yer alan ilk Türk dünyası haritasını buldurması bakımından da son derece önemlidir. Balasagun şehri merkez alınarak çizilen bu harita Japonya'yı tarihte gösteren ilk haritadır.

11.yy.'daki Türk yazı dillerinin, lehçelerinin ve ağızlarının özelliklerini belirleyen Dîvânü Lugâti't-Türk 1072 yılında yazılmaya başlanmış ve 1074 yılında Abbasî halifesi Ebü'l-Kasım Abdullah'a takdim edilmiştir. Araplara Türkçe öğretmek amacıyla kaleme alındığı için ansiklopedik bir sözlük düzeninde metin içerisinde geçen Türkçe sözcükler kırmızı mürekkeple çekilen çizgilerle gösterilmiş ve açıklamalar Arapça olarak verilmiştir. Ancak sözcüklerin yalnızca Arapça karşılıkları verilmemiş aynı zamanda yer yer Türkçe olarak "hikmet, seci", atalar sözü, şiir, recez, nesir gibi şeylerle" (CI: 5) süslenmiştir. Böylelikle eser Türklük alanının zengin dil ve kültür malzemesini ortaya koymaktadır.

Dîvânü Lugâti't-Türk'ün bugün tek nüshası İstanbul'daki Millet Kütüphanesinde bulunmaktadır. Eldeki mevcut bu tek nüsha Şamlı Muhammed bin ebî Bekr ibn ebi'l-Feth tarafından 1266 yılında kopya edilmiştir. Yani Kâşgarlı'nın kaleminden çıkan orijinal nüsha bugün kayıptır. Şamlı Muhammed tarafından kopya edilen bu nüshanın bulunuşu bir filme konu olabilecek ölçüde ilginçtir (Bkz: Akalın 2008: 141-156). Bu nüshayı 1914 yılında Ali Emîrî Efendi bulmuştur.

Anahatlarıyla anlatmaya çalıştığımız Kâşgarlı Mahmud'un hayatı ve eserinin önemi UNESCO'ya verilen taahhütler çerçevesinde düzenlenen etkinlikler, sempozyumlar, kongreler, konferanslarda ele alındı. Kültür ve Turizm

Bakanlığı eldeki mevcut nüshanın tıpkıbasımını yayımladı. Yine Kültür ve Turizm Bakanlığı Kâşgarlı Mahmud'un hayatını ve eserini konu alan bir belgesel hazırlattı. Ancak her ne yapılsa yapılsın Kâşgarlı'nın bize bıraktığı ölümsüz eseri yanında yetersiz kalacaktır. Ayrıca yapılan çalışmalar daha çok bilimsel çerçevede olmuştur. Kâşgarlı'nın ve eserinin daha geniş kitlelere tanıtılması için kurumlarımız üzerine düşeni yapması gerekmektedir. Üniversite öğrencilerine farklı bir çalışmamız sırasında sorduğumuz, "Kâşgarlı Mahmud kimdir" sorusuna zaman zaman gazeteci, edebiyatçı, edebiyat derslerinde gördüğümüz bir şair gibi akla hayale sığmayacak cevaplar almıştık. Acaba Shakespeare'yi tanımayan bir İngiliz ne kadar İngiliz, Goethe'yi tanımayan bir Alman ne kadar Alman'dır. Bu bağlamda Kâşgarlı Mahmud'u tanımayan bir Türk ne kadar Türk'tür! ■

Kaynakça

Akalın, Şükrü Halûk (2008). Binyıl Önce Binyıl Sonra Kâşgarlı Mahmud ve Divanü Lugati't-Türk. Ankara: TDK. Yay.

Atalay, Besim (2006). Divanü Lûgat-it-Türk Tercümesi I-IV, Ankara: TDK Yay.

Caferoğlu, Ahmet (1970). Kâşgarlı Mahmud, İstanbul: MEB Devlet Kitapları.

Dilâçar, A. (1995). Kutadgu Bilig İncelemesi, Ankara: TDK Yay.

Ercilasun, Ahmet B. (2006). Başlangıcından Yirminci Yüzyıla Türk Dili Tarihi, Ankara: Akçağ Yay.

Genç, Reşat (1997). Kaşgarlı Mahmud'a Göre XI. Yüzyıl Türk Dünyası, Ankara: TKA E Yay.

Kocaoğlu, Timur (1999). "Modern Dilbilimi Açısından Divanü Luğati't-Türk'e Bir Bakış" Dîvânü Lûgati't-Türk Bilgi Şöleni Bildirileri, Ankara: Türksoy

Sertkaya, Osman (1999). "Son Bulunan Belgeler Işığında Kâşgarlı Mahmûd Hakkında Yeni Bilgiler", Dîvânü Lûgati't-Türk Bilgi Şöleni Bildirileri, Ankara: Türksoy Yay.

MEHMET ÂKİF VE İSTİKLÂL MARŞI

Aziz Dolu Atabey
Serik Temsilciliği

Milli marşlar bir milletin varlığını, ulusal bağımsızlığını simgeler.

Bu nedenledir ki ülkelerin en zor zamanlarında, ya da bağımsızlık mücadeleleri sürecinde veya sonrasında ortaya çıkarlar. En azından büyük çoğunluğu bu özellikleri taşır. İstiklâl Marşımız da bir var oluş-yok oluş savaşının verildiği zor günlerde kaleme alınmıştır.

Hâliyle sözlerindeki duygu yoğunluğu ileri düzeydedir. İstiklâl Marşımızı elinize alıp şöyle bir dikkatlice okursanız, vatan, millet, hürriyet, bağımsızlık, Allah, iman, şehit, mabet, ümit, halk iradesi, sömürgeci karşıtlığı (antiemperyalizm) Allah'a duyulan sarsılmaz iman... diye giden millî ve manevî değerlerimize yoğun biçimde vurgu yapıldığını görürsünüz. Çünkü Anadolu adı verilen kavimler mezarlığında, varlığımızı sürdürübilmemiz için, bu mukaddes değerlerin korunması ve yaşatılması gerekiyordu. Haliyle Âkif de bunu en iyi bilenlerdendi.

İstiklâl Marşımızın yazıldığı dönemde Ankara'da bulunan ve millî şairimizi görüp tanıyanların ittifakla üzerinde durdukları bir başka husus ise Âkif'in bu şiiri yazarken neredeyse inzivaya çekilmesi, bir nevi şaman ayinine benzer bir hal-i ruhiye (ruh hâli) içinde, kimi zaman bir kâğıt parçasına bir şeyler karalayarak; kimi zaman kendi kendine mırıldanarak, Ankara sokaklarında dolaşması idi. Koca Âkif'in, yeni bir dönemin doğum sancılarını çekmekte olan Ankara tepelerinde, doğacak çocuğu kutlamak, ona ad koymak için sabırsızlanan Korkut Ata gibi dolaşması kimilerinin tuhafına gitmiş midir, bunu

bilemeyiz. Ama bilinen bir şey vardır ki şiirin birkaç gün içinde tamamlanarak, yarışmayı düzenleyen tertip heyetine (komite) teslim edilmesi bile ne büyük bir ilhamla, duygu yoğunluğuyla karşı karşıya olduğumuzu göstermesi açısından takdire şayandır.

Âkif, babasından aldığı derslerle başladığı tedarisat (eğitim-öğretim) hayatını, Âli Osmanî (Osmanlı) okullarında sürdürmüş; ailesinin parasal sorunları olduğu için, diğer okullara nazaran iş imkânları daha çok olan baytar (veteriner) mektebine yazılmış ve buradan üstün başarı ile mezun olmuştur. Âkif Arapça, Farsça, Fransızca bilen; devrine göre âlim bir kişidir. Şeyh Sadi-î Şirazi'den etkilenmiş; onun yergili (hiciv) şiirlerinden esinlenerek, şiirlerini bu minval üzere yazmıştır. Şiirlerinde, İslâm dünyasının tembelliğini, miskinliğini yerden yere vurmuş; hatta alay etmekten bile çekinmemiştir. Ayrıca o bir Türkçe sevdalısıdır da. Bildiğiniz gibi Osmanlı dönemi (Divan Edebiyatı) şairleri saf ve duru Türkçeyi

aruza uyarlamakta zorluk çekince, çareyi Arapça, Farsça sözcüklere yönelmede bulmuşlardır. Bu durum ise Türkçenin ağdalı, karma (kozmpolit) bir dil olmasına yol açmıştır. Oysa Âkif, halkın konuştuğu saf ve duru Türkçeyi aruza öyle ustalıkla uyarlamıştır ki, aruz neredeyse milli hece ölçümüz kadar yerleşmiştir. Yine şiirlerindeki tema o kadar zengindir ki, milliyetçi, muhafazakâr, sosyal adaletçi, devrimci, demokrat, derviş, sanatkâr, aile babası, dindar... diye giden ve saymakla bitmeyecek kadar çok kişilikle karşı karşıya kalır insan. Üstelik de sanatı ‘sanat için’ yapanlardan da , ‘toplum için’ yapanlardan da daha mükemmel icra etmeyi başarmıştır.

Birkaç yıl önce Sezai Karakoç’un, Mehmet Âkif’in şiirlerini günlüğe benzettğine; bu günlüğün ise bir kişinin değil de, bütün bir milletin hayatını konu aldığına dair bir deneme yazısı okumuştum. Gerçekten de sıradan insanların, olayların, nesnelerin, konuşmaların (diyalog) şiire ustalıkla girmesi; bunun da Türk halkının milli bünyesini yansıtırması Karakoç’un haklılığını ortaya koymaktadır. Onu karalamaya; halkın gözünde itibarını, etkisini zayıflatmaya çalışanların göremediği yahut görmek istemediği nokta da budur aslında. Onun ruhaniyetini Arabistan çöllerine layık görenlerin; Âkif’in de bu milletin, bu toprakların bir ulu çınarı olduğunu idrak etmeleri niye bu kadar zordur ki. Üstelik de Nazım Hikmet Efendi gibi ‘bilmem ne girmiş, bilmem neyin donuna’ gibilerinden şiirler yaza yaza kaçıp gitmemişken; Tevfik Fikret Efendi gibi ‘papaz’ babası olmamışken...

Ha, yeri gelmişken aslının Arnavut olduğu meselesine de değinelim.

Doğrudur; babası Arnavut’tur. Ama annesi de -sıkı durun- Buhara’dan (Türkistan) göçüp gelmiş bir Türk ailesine mensuptur. Yani Türk değilse bile Türk’ün öz yeğenidir cancağızlar. Üstelik de Âkif gibi bir dava adamından bahsederken, sonu ‘-cı’ ile biten tanımlamalar kullanmak suretiyle mahalle pazarı esnafı mertebesinde telaffuz ederek, onun değerini zaten düşüremezsiniz. Zira O, hiçbir zaman İslam’ın pazarlayıcısı olmamıştır ki; İslâmcı olsun! Âkif, Mevlana’nın “Ay olma, güneş ol; herkes senden ışık alsın.” düsturunu hayat tarzı olarak benimsemiş ve bu hâl üzere yaşamış bir şahsiyettir. Üstelik de ‘cılık’, ‘culuk’

ile biten işlerin bir zaman sonra cılklaştığının bilincinde bir insandır. Zaten yıllar sonra Cemil Meriç de “İzm’ler idrakimize giydirilmiş deli gömlekleridir.” diyerek, Âkif’in hayat görüşüne arka çıkmamış mıydı?

Türk milleti ve onun kudret nişânesi olan Osmanlı, İslâm’ın çekilmiş son kılıcı; kalkmış son kalkanı; dalgalanan son sancağı idi. Nizam-ı âlem, İlä’yi Kelimatullah’a gönül verip; ‘seyfullah’lık yoluna baş koymuş olan asil milletimizin güttüğü İslâm davası, bütün İslâm âleminin takdirini kazanmış; muhabbetini celbetmişti. Mehmet Âkif de bu ülküye; Türk’ün, İslâm ülküsüne gönül vermiş bir dava adamıydı.

Eşe, dosta; hasım, hısım güruhuna bir şey ispatlamak zorunda da değildi. Adı, Millî Marşımızın altında yazarken hem de! Ee daha ne olsun? Mütareke yıllarında birçok insan kıyıda, köşede saklanacak bir delik ararken “Türkler, iki bin beş yüz yıldır istiklalini korumuş bir millettir. Türkler, istiklâlsiz yaşayamaz.” diyerek gürleyen Mehmet Âkif Ersoy’un aziz hatırasının önünde saygıyla eğilelim cancağızlar.

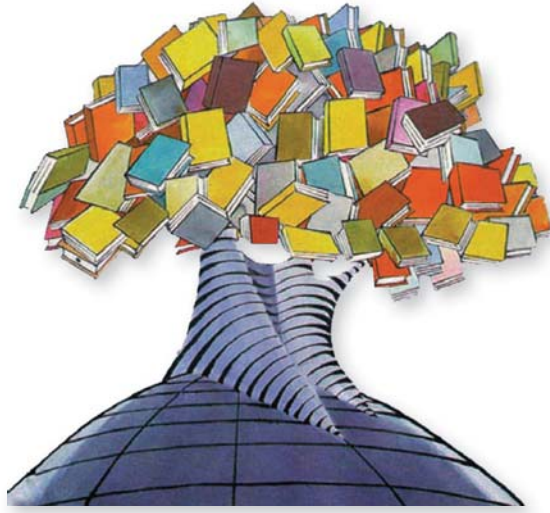
Ve ruhuna bir Fatiha göndermeden önce, sözü yine O’na bırakalım:

“Türk eriyiz, silsilemiz kahraman

Müslüman’ız, Hakk’a tapan Müslüman” ■

ÇONAKİOHAGEP (ÇOCUKLARIMIZI NASIL KİTAP OKUR HALE GETİREBİLİRİZ PROJESİ)

Nevzat YÜKSEL
Lüleburgaz/Kırklareli

İDEALİST SINIF ÖĞRETMENİ MESLEKTAŞLARIMIZA

Sözlerimizin başında hemen ve bilhassa belirtelim ki, sınıf öğretmeni meslektaşlarımız bize göre eğitim sistemimizin, çok önemli değil, en önemli parçasını oluşturuyorlar. Ve kanaatimizce diğer bütün parçalar, bu temel parçaya göre şekilleniyor.

Bu cümleden hareketle şunu rahatlıkla söyleyebiliriz. İlköğretimin birinci kademesinde, ilk üç yıl her hafta otuz saat boyunca, dördüncü ve beşinci sınıflarda da yine otuz saate yakın süreyle, öğrencileriyle aynı ortamda bulunan sınıf öğretmeni meslektaşlarımız olmadan, ikinci kademedeki Türkçe öğretmenlerinin, lise ve dengi okullarda biz edebiyat öğretmenlerinin ve sonrasında da yüksek öğretimdeki hocaların, biraz sonra sözünü edeceğimiz konuda yapabileceği fazla bir şey yok.

Yani çocuklarımız, bir yıllık okul öncesi eğitimden geçsinler veya geçmesinler, altı yaşında, deyim

yerindeyse yoğrulmaya hazır hamurlar olarak sınıf öğretmeni arkadaşlarımızın önüne geliyorlar. Tabii ana sınıflarında da, “çocuklarımıza okulu sevdirmek, onlardaki öğrenme ve birlikte iş yapma, paylaşma duygularını geliştirmek” gibi çok önemli görevlerin ana sınıfı öğretmenlerince gerçekleştirildiğinin altını çizelim.

Birinci sınıfta tabii olarak öncelikle “okuma yazma” öğrenmeye ağırlık veren bir program uygulanıyor. İşte, lise ve dengi okullarda çalışan edebiyat öğretmenleri olarak, (sanıyoruz ilköğretim ikinci kademedeki çalışan Türkçe öğretmenleri adına da aynı şeyi söyleyebiliriz) sınıf öğretmeni arkadaşlarımızdan beklentimiz bu aşamada başlıyor. Yani çocuklarımız okumayı söktükten hemen sonra...

Bilindiği gibi millet olarak, -şimdilik- az okuyan bir toplumuz. Bunun pek çok sebebi sayılabilir. Fakat diğer hiçbir faktör, öğretmenler olarak bizim bu konudaki sorumluluğumuzu ortadan kaldırmaz. Dolayısıyla, bugün az okuyan bir toplumsak bunun birinci derecedeki sorumluları bizleriz, yani öğretmen camiası. Yarınlarda çok okuyan bir toplum hâline geleceksek, ki inşaallah geleceğiz, bunu sağlayacak olan da yine büyük ölçüde bizler olacağız. O halde, öğretmen camiası olarak kendimize, “kitap okumayan, yani okuma alışkanlığı kazanamamış çocuklarımızı nasıl kitap okur hâle getirebiliriz” sorusunu ciddi ciddi sormalıyız diye düşünüyoruz.

Şunu herhâlde hepimiz kabul ederiz. “**Çocuklar, kitap okuyun!**” demekle, daha önce hiç kitap okumayan çocuklarımız birdenbire kitap okumaya başlayıvermiyorlar. Tıpkı, “**ders çalışın**” demekle ders çalışmadıkları, “**dişlerinizi fırçalayın**” demekle dişlerini fırçalamadıkları, “**yemeğinizi yiyin**” demekle yemeklerini yemedikleri gibi.

Bu arada şunu da belirtelim. Eğer evde; anne, baba ya da her ikisi okuyorsa, o ailede yetişen çocuklarda,

hiç değilse teorik olarak, okumama sorunu yaşanmayacağını düşünebiliriz. Fakat, evde okuyan hiç kimse yoksa, o zaman ne yapacağız? O çocuklar ömürleri boyunca doğru dürüst kitap okumayacaklar mı veya onların “kitap”la buluşmaları hayatın tesadüflerine mi kalacak?

İşte biz, ailesinde okuyan olsun olmasın, “okul”un kapısından içeri adım atan miniklerin, “sekiz veya on iki yılın sonunda, bu süre içinde okulda öğrendikleri her şeyi unutsalar bile, kitap sevgisi ve okuma bilinci kazanmış bireyler olarak bu eğitim yuvalarından mezun olmalarını sağlamak için neler yapabiliriz” sorusuna cevap aramalıyız diye düşünüyoruz. Bunun için de düşündüklerimizi, **siz idealist sınıf öğretmeni arkadaşlarımızla** paylaşmak istiyoruz.

Değerli meslektaşlarımız, iyi bir okuyucuysak da değilsek de biliriz. (Ki, bu satırların yazarı “çok iyi” bir okuyucu değil. Neyse ki evin diğer sakini esaslı bir kitap kurdu da, biz de onun yanında idare edip gidiyoruz. Gerçi Montaigne birdenemesinde; “İnsanlar, okumadıklarını söylemeye cesaret edemezler.” diyor; ama biz hepten okumayan biri olmadığımız için durumu açıklamakta bir sakınca görmüyoruz. Evet, bu satırların yazarı, okuma konusunda en istekli olduğu ilkokul ve orta okul yıllarında, etrafında kendisine rehberlik edecek bilinçli yetişkinleri bulamamanın sıkıntısını yaşadı. Sonuçta o güzelim yılları büyük ölçüde, Kemalettin Tuğcu’nun hikâye kitaplarını ve eline geçen başka bazı kitapları tekrar tekrar okumakla geçirdi. Hatta, M. Faruk Gürtenca tarafından yazılan/düzenlenen “Seyyid Battal Gazi” adlı kalın kitabı o yıllarda birkaç defa hatmetti. Hâlbuki aynı yıllarda, bırakın dünya edebiyatının çocuk klasiklerini, hiç değilse Ömer Seyfettin’le, Sait Faik’le tanışsaydı ne kadar iyi olurdu. Elbette Kemalettin Tuğcu’yu okumak kötü veya yanlış değildi; bilâkis iyi kötü okuma alışkanlığı kazanmamızda Kemalettin Tuğcu’nun büyük etkisi olmuştur, yanlış olan orada uzun süre takılıp kalmaktı. Fakat bugünün çocukları tanışmalı. Ömer Seyfettin’le de, Mustafa Ruhi Şirin’le de, Cahit Zarifoğlu’yla da, diğer çocuk edebiyatı yazar ve şairleriyle de, dünya edebiyatının çocuk klasikleriyle de tanışmalı. İşte bu da büyük ölçüde biz öğretmenlerin, daha doğrusu siz idealist sınıf öğretmenlerinin sorumluluğunda.) Okuma sevgisi ve alışkanlığı öyle lisede, üniversitede kazanılan bir şey değil. O kademelerde bunu kazanabilenler varsa da bunlar herhâlde istisnadır. Yani bu iş oluyorsa,

ilköğretim yıllarında oluyor. İlköğretimin de ilk beş yılının, özellikle de ilk üç yılının çok önemli olduğunu düşünüyoruz. Haydi, birinci sınıfın en az bir dönemi okumanın öğretilmesine gidiyor diyelim; fakat sonrasındaki iki buçuk yıl ve hatta dört buçuk yıl çok önemli.

Bildiğimiz kadarıyla ilköğretim bir, iki ve üçüncü sınıflarda haftada **ON İKİ SAAT**, dört ve beşinci sınıflarda ise haftada **ALTI SAAT** Türkçe dersi var. İlk öğretim okullarında; birinci, ikinci, üçüncü sınıfların ders programlarını da okul idaresi mi yapıyor, yoksa bu sınıfları alan öğretmenlere derslerin adı ve haftalık saati verilip onlardan öğrenciler için en verimli olacağına inandıkları şekilde bir ders programı yapmaları ve yaptıkları programın bir nüshasını idareye vermeleri mi isteniyor bilmiyoruz. Eğer programı okul idareleri yapıyorsa bu uygulamanın yanlış olduğunu, bu konudaki inisiyatifin bu sınıfları alan öğretmenlere verilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Fakat öyle de olsa, böyle de olsa sonuçta bir, iki ve üçüncü sınıflarda haftada on iki saat, dört ve beşinci sınıflarda haftada altı saat Türkçe dersi var. Yani hiç değilse bu derslerin değerlendirilmesiyle ilgili inisiyatif öğretmende.

Bizim önerimiz şu: Diyoruz ki; birinci, ikinci ve üçüncü sınıflarda, idealist sınıf öğretmeni arkadaşlarımız bu on iki saatin altı saatini SESSİZ OKUMA şeklinde kitap okumaya ayırsa. Yani söz gelimi pazartesi, çarşamba ve cuma günleri ilk iki saat “OKUMA”ya ayrılrsa. Böylece öğrenciler, her gün beş on dakikalık kitap okuma kampanyası dışında, hiç değilse bu üç günde, güne ikişer saat kitap okuyarak başlasa. Bu saatlerde sınıftaki bütün öğrenciler, sınıf veya okul kitaplığından daha önce alacakları bir kitabı okusalar ve elbette bu arada kendimiz de sınıfta çocuklarla beraber kitap okusak. Yani bu saatleri, evde yapmamız gereken işleri aradan çıkarabileceğimiz fırsatlar olarak görmesek. (Eğer öyle görür ve öyle davranırsak muhtemelen öğrencilerimizin büyük çoğunluğu da o saatlerde “okuma”nın dışında bir şeylerle vakit geçireceklerdir).

Aynı şekilde dört ve beşinci sınıflarda da altı saatlik Türkçe dersinin üç saatini (söz gelimi pazartesi çarşamba ve cuma günleri birer saat) veya hiç değilse iki saatini (salı ve perşembe günleri birer saat) kitap okumaya ayırsak. Hatta, sınıftaki kitaplık kulübünden sorumlu öğrencilere

de bir defter tuttursak ve bu öğrenciler sınıftaki bütün öğrenciler için bu defterden birer veya ikişer sayfa ayırsalar... Okuduğu kitabı bitiren her öğrenci, kitaplık kulübünden sorumlu arkadaşlarına, bitirdiği kitabın adını ve sayfa sayısını yazdırsa... Her ayın sonunda da sınıf öğretmeni arkadaşlarımız, o ayın en çok okuyan üç veya beş öğrencisini, (okuduğu kitap sayısına göre değil, sayfa sayısına göre) okuduğu toplam sayfa sayısını da belirterek sınıf huzurunda tebrik etse... Hatta okul idaresiyle de işbirliği yaparak her dönemin sonunda, her sınıftan en çok sayfa okuyan ilk üç öğrenciye ödüller verilmesini sağlasa... Böylece “okuma” işi hem sınıf içinde hem de okul genelinde bir yarış havası içinde yapılsa... Sanıyoruz, sanmak ne demek katıksız inanıyoruz, bu harika bir uygulama olur.

Bu ülkede öğretmen, idareci, ebeveyn, müfettiş, yetkili yetkisiz, ilgili ilgisiz hemen herkesin ortak şikâyet konusu, yeterince okumuyor oluşumuz değil mi? İşte biz de bu soruna, öyle dâhiyane filan da olmayan kalıcı bir çözüm öneriyoruz. Gerisi idealist sınıf öğretmeni arkadaşlarımızın, idealist okul müdürlerinin ve daha üst kademelerdeki etkili yetkili büyüklerimizin bileceği bir şey. Bu arada, bizim bu önerimizin yeni bir buluş olmadığını, sınıfça kitap okuma uygulamasının Türkiye’de yıllardır birçok sınıf, Türkçe ve edebiyat öğretmeni tarafından başarıyla yapılageldiğini de belirtelim.

Tabii bütün bunları söylerken, öğrenci kitlesi içinde

çok iyi okuyan geniş bir kesimin varlığını da teslim edelim. Eğer konuyu biraz özelleştirecek olursak, daha önce dokuz yıl çalıştığımız Lüleburgaz Lisesi’nde de, üç yıl çalıştığımız Keirtepe Anadolu Öğretmen Lisesi’nde de çocuklarımızın büyük çoğunluğunun kitapla haşır neşir olduklarını kendi gözlemlerimize dayanarak biliyoruz. Yani biz Türk Milletinin, biraz yavaş da olsa, “okuyan toplum” olma yoluna girdiğini düşünüyoruz.

Kanaatimiz o ki, “OKUMA”ya fazla zaman ayırıyor, çocuklara fazla kitap okutuyor diye hiç kimse bir öğretmeni suçlamaz. Ve eğer sizler bunu yaparsanız, yani Türkçe dersinin; birinci, ikinci, üçüncü sınıflarda haftada altı saatini, dördüncü ve beşinci sınıflarda da üç saatini, “SESSİZ OKUMA”ya ayırırsanız neler olacağına bir bakalım. Bir kere çocuklarımız daha fazla kelime bilecekleri ve dolayısıyla daha fazla kelimeyle düşünecekleri için okuduklarını daha kolay anlayacaklar. Buna bağlı olarak sadece Türkçe dersinde değil, diğer derslerde de daha başarılı olacaklar. Daha hızlı okuyacakları için zamandan kazanacaklar, bu da onlara bilhassa OKS, (yeni adıyla SBS) ÖSS gibi önemli dönemeçlerde, daha kısa sürede daha fazla soruyu cevaplandırma avantajı sağlayacak. Ayrıca, **ilköğretimden sonra hangi tür liseye giderlerse gitsinler, ilköğretimde kazandıkları okuma alışkanlığını muhtemelen hayatlarının sonuna kadar devam ettirecekler.** Ve elbette okudukça daha çok öğrenecekler, öğrendikçe daha çok okumak isteyecekler. Bunun tabii sonucu olarak da, daha donanımlı ve kendilerine daha çok güven duyan insanlar olacaklar. Ki, bizce asıl önemlisi de zaten bu.

Öte yandan; ikinci kademedeki, eğer varsa, “yeterince okumayan” Türkçe öğretmenlerimiz ve genel olarak branş öğretmenlerimiz (elbette okuyanlara sözümüz yok) de bu durumdan olumlu yönde etkilenecekler. Çünkü sizin yetiştirdiğiniz/yetiştireceğiniz öğrenciler altıncı sınıfta, Türkçe öğretmenin önüne epeyce bir şeyler okumuş olarak gelecekler, hatta öğretmene belki de, “Bize sessiz okuma için zaman ayıracak mısınız?” diye soracaklar. Türkçe öğretmeni arkadaşlarımız, ilk defa derslerine girecekleri bu öğrencilere, **“Bugüne kadar hangi kitapları okudunuz?”** sorusunu yönelttiklerinde, onlar da okudukları kitapları sıralayacaklar. Sırf bu bile tek başına, “az okuyan” Türkçe öğretmenlerini tetikleyecek, onları bildikleriyle okuduklarıyla yetinmeme konusunda hareketlenmeye

sevk edecek. “Okuyan” Türkçe öğretmenlerimiz ise zaten bu durumdan fazlasıyla memnun olacaklar ve muhtemelen sizlere teşekkür edecekler.

Diğer taraftan, sınıf öğretmeni arkadaşlarımız cümbür cemaat (galiba doğrusu cumhur cemaat olacak) okumaya başladıklarında, bu durum öğretmen odalarına da yansiyacak, buraların havası da değişecek. Yani bu durum, öğretmen odalarında, önce sınıf öğretmeni arkadaşlarımız, sonra da sınıf öğretmenleriyle branş öğretmeni arkadaşlarımız arasında “okuma” konusunda tatlı bir rekabet başlatacak. Okumayan meslektaşlarımız okuyan arkadaşlarının elinde her hafta veya her ay değişik kitaplar görecektir ve muhtemelen bir süre sonra onlar da kitaplarla “yeniden” arkadaşlık kurmaya başlayacak. Okuyan meslektaşlarımız da birbirlerine, okudukları kitaplardan söz edecek, böylece okunması bir bakıma zaman kaybı sayılabilecek kitaplar kendiliğinden elenecek, okuma eylemine ayrılan zamanlar daha değerli kitaplara tahsis edilmiş, okunmaya değer ama henüz okunmamış kitapların bir an evvel okunması için de istekler kamçılanmış olacak.

Bu arada hemen belirtelim ki, ilköğretim okullarının birçoğunda birinci kademe ile ikinci kademenin ayrı binalarda eğitim yapıyor olması ve buna bağlı olarak sınıf öğretmenleri odasıyla branş öğretmenleri odasının farklı binalarda bulunmasının çok fazla önemi yok. Zira branş öğretmenleri, kademeli olarak en geç beş yılın sonunda önlerine gelen öğrencilerdeki farkı fark edecek ve devamında da bunun, bir döneme mahsus tesadüfi bir durum olmadığını anlayacaklar. Ayrıca bütün öğretmenler hiç değilse yılda birkaç defa kurullarda bir araya gelecekler, sohbet edecekler. Sohbet etmeseler bile, kurullarda eğitim öğretimin kalitesinin artırılmasına yönelik maddeler görüşülürken, öğrencilerin kişiliklerini geliştirmeye yönelik öneriler ifade edilirken sınıf öğretmeni meslektaşlarımızın söyleyecekleri, herhâlde branş öğretmeni arkadaşlarımızın gözünden kaçmayacak.

Sonuçta çocuklarımız büyük ölçüde okuma

alışkanlığı edinmiş bireyler olarak liseye gelecekleri için, bizler de liselerdeki edebiyat öğretmenleri olarak onların bu okuma alışkanlıklarını geliştirerek devam ettirmeye çalışacağız. Bilhassa ilk üç yıl boyunca! Zira son sınıfta çocuklarımızın dikkati, okumayla irtibatları tamamen kopmamakla birlikte, haklı olarak büyük ölçüde ÖSS üzerinde yoğunlaşıyor.

Çok değerli sınıf öğretmeni arkadaşlarımız, buraya kadar yazdıklarımızın, söylediklerimizin, bizzat kendi çocuklarımız için faydalı olacağı kanaatini taşıyorsak, şu sınıfça “**SESSİZ OKUMA**” uygulaması üzerinde lütfen bir kere daha eni konu düşünelim. Başkaları çocuklarını bizlere emanet ediyor, bizler de kendi çocuklarımızı başka öğretmenlere emanet ediyoruz öyle değil mi? Kaldı ki, şu anda çocuğumuz olmayabilir, hatta evli bile olmayabiliriz. Fakat bu durum, bize emanet edilen çocukların, mensubu olmaktan büyük mutluluk duyduğumuz milletimizin yarınlarını inşa edecek olmaları gerçeğini değiştirir mi? Sanıyoruz meseleyi daha ziyade bu boyutuyla düşünmemiz gerekiyor. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, öncelikle çocuklarımızın, giderek insanımızın “daha çok okuyan” bireyler haline gelmesi; Türkiyemizin yakın gelecekte “daha çok okuyan” bir ülkeye dönüşmesi büyük ölçüde sizlerin, çocuklarımıza okuma yazmayı öğrettikten sonraki dört buçuk yıllık süreçte, “**OKUMA**” kavramına yükleyeceğiniz anlama ve bu uygulamaya vereceğiniz öneme bağlı. Yani biz böyle düşünüyoruz.

Bu arada, ihtimal vermek istemiyoruz; ama belki bazı meslektaşlarımız, “Bir tek benim çabamla bu toplum kitap okur hâle gelir mi?” diye düşünebilir.

Biz, bu şekilde düşünme lüksümüzün bulunmadığı kanaatindeyiz. Biz bir mum yakalım, biz bir yürümeye başlayalım, bakalım kimler koşmaya başlayacak? Kaldı ki, yukarıda da belirttiğimiz gibi, Türkiye’nin her yerinde yıllardır bu işi başarıyla yapan insanlar zaten var.

Değerli meslektaşlarımız, eğer kendi alanınıza bir müdahale ve saygısızlık olarak değerlendirmesenz sizlerle bir düşünce mi zi daha paylaşmak istiyoruz. Biz bir edebiyat

öğretmeni olarak ilk beş yılda çocuklarımıza, en fazla kullanılan bazı noktalama işaretleriyle, ilk etapta onlara gerekli olacak bazı yazım kuralları dışında “dil bilgisi yüklemesi” yapılmamasının daha doğru olacağını düşünüyoruz. Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz bilemiyoruz; fakat hem ilköğretim ikinci kademede hem de lisede tekrar tekrar öğrenecekleri dil bilgisi konularını o körpeçik beyinlere tıktırmaya çalışmak yani bir anlamda o küçük küçük yavruları daha o yıllarda gramere boğmak bize hiç ama hiç doğru bir uygulama gibi görünmüyor. Hatta böylesi bir uygulamanın, çocuklarımıza yaptığımız büyük bir eziyet olduğunu düşünüyoruz. Kaldı ki Türkçe’yi bu şekilde sevdirmek de mümkün değil. Sanıyoruz onlara dilimizi sevdirmenin en güzel yolu, bu dille yazılmış güzel masalları, ninnileri, tekerlemeleri, şiirleri, hikâyeleri, hatıraları, gezi yazılarını ve saireyi bol bol okutmaktan geçiyor.

Böyle yaptığımızda, yani gramer öğretme işine sadece gerektiği kadar yer verip, sessiz okuma saatleriyle öğrencilerinizi birer “okuma tutkunu” olarak yetiştirerek altıncı sınıfa gönderdiğinizde, ikinci kademedeki bazı Türkçe öğretmeni meslektaşlarımız, “Bu çocuklara hiçbir şey öğretilmemiş, ne kelime çeşitlerini biliyorlar, ne cümlenin öğelerinden haberleri var, ne isim tamlamasını biliyorlar ne sıfat tamlamasını.” diyerek sizi gıyabınızda eleştirirler mi bilmiyoruz. Doğrusu hiçbir Türkçe öğretmeni arkadaşımızın böyle bir eleştiride bulunacağına

ihtimal vermek istemiyoruz; ama eğer böyle bir şey yaparlarsa, bunun kesinlikle kaale alınmaması gereken bir eleştiri olacağını da rahatlıkla söyleyebiliriz. Hem zaten bütün dil bilgisi konularını da siz öğrettikten sonra, ikinci kademede o arkadaşlarımız çocuklara dil bilgisi adına ne öğretecekler ki! Ayrıca, okuma sevgisi ve alışkanlığı kazandıramadıktan sonra, çocuklarımıza Türkçe’nin bütün dil bilgisi konularını öğretsek (daha doğrusu ezberletsek) ne olur, öğretmesek ne olur.

Bu yazıyı okuyup da, buraya kadar yazdıklarımızdan, ilköğretimde sadece Türkçe derslerine ve çocuklarımıza okuma alışkanlığı kazandırılmasına önem verdiğimiz; resim, müzik, beden eğitimi gibi özel yetenek derslerini, matematik, fen bilgisi gibi sayısal zekâ gerektiren dersleri veya sosyal bilgiler gibi başka sözel dersleri önemsemediğimiz sonucu çıkarılabilir mi bilmiyoruz. Ama eğer, bütün söylediklerimiz Türkçe dersine ayrılan haftalık on iki ve altı saatlik süre ile sınırlıyken yine de böyle bir sonuç çıkarabilecek biri çıkarsa, hayal gücünün genişliği dolayısıyla, o kişiyi tebrik etmenin dışında yapabileceğimiz bir şey bulunmadığını da belirtelim.

Son söz: Türkçe dersine ayrılan haftalık sürenin yarısını veya hiç değilse üçte birini, düzenli olarak “SESSİZ OKUMA”ya ayıran ve bu işi candan yürekten yapan bütün sınıf öğretmeni arkadaşlarımıza ve ikinci kademede de hiç değilse haftadabirsaaati,sınıfçakitapokumayaayıranbütün Türkçe öğretmeni meslektaşlarımıza buradan bütün kalbimizle teşekkür ediyoruz. İnanıyoruz ki, okuma zevk ve alışkanlığı kazanmasına yardımcı olduğunuz/olacağınız her öğrenci, ömrünün sonuna kadar sizi hayırla yadedecek, size minnet ve şükran duyacaktır. “Bana okuma alışkanlığımı ilkokul öğretmenim (veya Türkçe öğretmenim) kazandırdı.” diyecektir. Doğrusu bu son cümlenin “öznesi” olabilmeyi çok isterdik. Bu uzun yazıyı, deneme türünün ustalarından Francis Bacon’ın bir sözüyle bitirelim: “Kurnaz insanlar okumayı küçümserler, basit insanlar ona hayran olurlar, akıllı insanlar ise ondan faydalanırlar.”

NOT: Bu yazı esasen bir “proje” yazısı değil. Fakat biz, idealist sınıf öğretmeni meslektaşlarımızın bu yazıdan çok güzel projeler üretetek harikalar yaratacaklarına inanıyoruz. ■

TÜRKİYE KAMU-SEN YÜKSEK İSTİŞARE KURULU (YİK) TOPLANTISI

27 Aralık 2008 tarihinde Türkiye Kamu-Sen Yüksek İstişare Kurulu Toplantısı gerçekleştirildi. Toplantı sonuç bildirgesi bir basın açıklamasıyla kamuoyuna ve kamu görevlilerine duyuruldu.

SONUÇ BİLDİRGESİ

1- Kamu İşveren Kurulu ile yetkili kamu görevlileri sendikaları ve bunların bağlı olduğu konfederasyonları arasında yürütülen 7.dönem toplu görüşmeleri 15-30 Ağustos 2008 tarihleri arasında gerçekleştirilmiştir. Toplu görüşmeler sonucunda, kamu görevlilerine 2009 yılında uygulanacak maaş artışlarıyla mali, sosyal ve özlük hakları konularında mutabakata varılmıştır.

Mutabakat metni hükümlerine uygun olarak, kamu görevlilerine 2009 yılı için uygulanacak zam ve tazminatlar, 2009 yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanunu Tasarısı'nda değerlendirilmiştir.

Ancak; mutabakat metnine ekli listelerde yer alan diğer konular, aradan dört ay geçmesine rağmen hayata geçirilmemiştir. Kamu çalışanları arasında uzun

yıllardır ortaya çıkmış ücret farklılığı ve ücret adaletsizliğinin ortadan kaldırılmasına yönelik olarak denge tazminatı uygulamasında yapılan son değişiklikler, kendi içinde kurum ve unvan anlamında bir çok adaletsizliği de beraberinde getirmiştir. Bu konuların “eşit işe eşit ücret” çerçevesinde mutabakata uygun olarak, yetkili sendikalarla müzakere edilmesi ve en kısa zamanda hayata geçirilmesi kamu çalışanları açısından hayati bir önem arz etmektedir.

Toplu görüşmelerin esaslarını da belirleyen 4688 sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanununun 34. maddesinde, “mutabakat metni, uygun idarî, icraî ve yasal düzenlemelerin yapılabilmesi için Bakanlar Kuruluna sunulur. Bakanlar Kurulu üç ay içinde mutabakat metni ile ilgili uygun idarî ve icraî düzenlemeleri gerçekleştirir ve kanun tasarılarını Türkiye Büyük Millet Meclisine sunar.” denmektedir.

Mutabakat metninin imzalanmasının üzerinden 4 ay gibi bir süre geçmiş olmasına rağmen, üzerinde anlaşmaya varılan bir çok konunun hala Meclise sunulmamış olması açıkça kanunun savsaklanması ve kamu

görevlilerinin ihmal edilmesi anlamına gelmektedir. Hükümetin bir an önce gerekli çalışmaları tamamlayarak, mutabakat metni hükümlerini uygulamaya koyması kanuni bir zorunluluktur.

2- Gerek ülkemizin imza altına aldığı uluslar arası sözleşmelere gerekse Avrupa Birliği Karma İstişare Komitesi 25. Toplantısı'nda alınan kararlara uygun olarak; Türkiye'deki kamu görevlilerine siyaset hakkı ile toplu sözleşme ve grev haklarını da içeren sendikal hakların tanınması zorunluluk haline almıştır. Toplu görüşmeden toplu sözleşmeye geçiş sürecini hızlandırmak ve ülkemizdeki memur sendikacılığının Avrupa Birliği ve ILO standartlarına ulaşmasını sağlamak amacıyla konfederasyonumuzun 4688 sayılı Kanunda yapılmasını talep ettiği değişikliklerin gerçekleştirilmesi; başlangıç olarak da derhal Uzlaştırma Kurulu kararlarının bağlayıcılığının sağlanması gerekmektedir.

3- Bütün dünya, okyanus ötesinde ortaya çıkan ve önüne gelen tüm ülke ekonomilerini alt üst eden bir krizle sarsılmaktadır. İçinde bulunduğumuz durum, 1929 yılında yaşanan en büyük ekonomik krizden daha vahimdir. Ne yazık ki, Türkiye de bu krizden nasibini almaktadır. Ülkemizin ekonomik krizden çıkması için her kesimin taşın altına elini sokması gerekmektedir.

Ekonomik krizin etkilerinin azaltılması, vatandaşlarımızın bu krizden en az zararla çıkması için; sosyal devlet ilkesi temelinde tüm ekonomik politikaların ve özelleştirme uygulamalarının gözden geçirildiği yeni bir programa ihtiyaç olduğu kanaatindeyiz. Yıllardır IMF ve Dünya Bankası ile anlaşılmasına rağmen hala ülkemiz dış borç ve özelleştirme sarmalından kurtulamamıştır. Konu Türkiye'ye geldiğinde özelleştirmenin erdemlerinden dem vuranlar, krizle birlikte kendi ülkelerinde yoğun bir millileştirme politikası izlemeye başlamıştır. Bu da IMF politikalarının sorgulanması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Türkiye Kamu-Sen olarak; tüm dünyada insani ve sosyal değerlerin ön plana çıkarıldığı, en yüksek karı elde etme uğruna bütün etik değerleri yok sayan anlayışın terk edildiği sosyo-ekonomik programlarla krizden çıkılacağına inanmaktayız. Uygulanacak politikalar, sadaka kültürünü teşvik etmek yerine istihdam ve üretimi teşvik edecek şekilde düzenlenmelidir.

Son 6 yıldır ülkemiz ekonomisinin kesintisiz büyümesinin temelinde yatan küresel büyüme, tersine dönmüştür. Bu durumda hem likidite ihtiyacının dışarıdan sağlanması hem de ülkemizde üretilen ürünlerin uluslar arası piyasalarda alıcı bulması, geçtiğimiz yıllardaki kadar kolay olmayacaktır. Dolayısı ile dış ticaret hacminde bir daralma yaşanacak bu da şirketlere ve istihdama olumsuz olarak yansacaktır. Bu nedenle iç talebin canlı tutulması; daralan dış ticaretin telafisi,

şirket faaliyetlerinin sekteye uğramaması ve istihdamın azalmaması için hayati önem taşımaktadır.

Piyasaları üretim ve tüketim kesimi olarak değerlendirdiğimizde, alınan tedbirlerin piyasaların yalnızca üretim tarafına yönelik olduğu görülmektedir. Bu da sosyal tarafı yani tüketici kesimi ihmal eden önlemlerin eksik ve amaca hizmet etmekte yetersiz kaldığını ortaya koymaktadır. Üreticilerin, ürettiklerini satın alacak olan tüketici kesim yani memur, işçi ve emekliler desteklenmediği sürece yapılan tüm çabalar etkisiz kalacaktır. Tüketicilerin geliri artırılmadan, alım gücü yükseltilmeden piyasaların canlandırılması mümkün değildir.

Türkiye Kamu-Sen, bu noktada alınması gereken önlemleri;

- Ülkemizde üretilen ürünlerin tüketilmesi ve tüm işlemlerde Türk Lirası kullanılması için kampanyaya başlatılması,
- Başta memurlar olmak üzere, tüm çalışan ve emeklilere yapılacak kriz iyileştirmesi ile piyasalara nefes aldırılması,
- Çiftçiler ve KOBİ'ler için sağlanan kolay kredi uygulamasının toplumun tüm kesimlerine yaygınlaştırılması,

- d) Benzin, elektrik, doğalgaz ve LPG fiyatlarında indirime gidilmesi,
- e) Faizlerin aşağıya çekilerek piyasalara güven artırılması,
- f) İstihdam artışının sağlanması için kamuda boş kadroların doldurularak, kamu görevlisi açığının kapatılması,
- g) Kamu görevlilerine ILO standartlarında sendikal haklar tanınarak, toplumsal uzlaşma ve güven ortamının sağlanması olarak sıralamıştır.

Bu doğrultuda; krizin aşılması için kamu görevlilerine derhal kriz iyileştirmesi yapılmasını talep ediyoruz.

4- Son yıllarda Avrupa Birliği üyeliği bağlamında ülkemize dayatılan bazı konularla ilgili gelişmelerden endişe duyuyoruz. Özellikle Ermeni meselesi, Vakkıflar Yasasının uygulamaları, etnik temelli yapılanmalar, Kıbrıs sorunu ve terör örgütü çerçevesinde yaşanan tartışmalar ülkemiz gündeminin ana konusudur. Ülkemizin geleceğini ve bağımsızlığını yakından ilgilendiren bu konular hakkında siyasi irade başta olmak üzere, sivil toplum kuruluşları ve toplumun tüm kesimlerinin son derece hassas davranması ve ülkemiz menfaatlerini ön planda tutması gerekmektedir.

5- Demokrasimizin vazgeçilmezleri, başta sendikalar olmak üzere tüm sivil toplum kuruluşlarının önünün açılması gerekirken, adeta büyüme ve gelişmelerine engel olunmak istenilmektedir. Bu ülkeyi sivil toplum örgütleri ile "ortak akıl" çerçevesinde idare edeceğini söyleyenlerin, katılımcı demokrasinin gereğini yerine getirerek, sivil toplumun gelişimine katkı sağlaması gerekir. Son dönemde kamu görevlileri arasında

yandaş memur oluşturularak kamu hizmetlerinin yandaş kadro ile gördürülmesi şeklinde bir görüntü ortaya çıkmış, kamuoyunda ciddi bir gündem maddesi haline gelmiştir. Bu anlamda bu tür yanlış uygulamalardan ve anlayışlardan vazgeçilmesi siyasi iradenin üzerinden atamayacağı bir sorumluluktur.

Bu nedenle siyasi irade bir an önce adalet, hakkaniyet, demokrasi ve eşitlik ilkesi ile bağdaşmayan uygulamalardan vazgeçmelidir. Siyasi iradenin bazı temsilcileri ve atadığı bazı bürokratların, Türkiye Kamu-Sen teşkilatına ve üyelerine karşı takındığı önyargılı ve olumsuz tavırlar tarafımızca yakından takip edilmektedir. Bu konuda yapılan tespitler kamuoyu ile paylaşılacak, bu olumsuzlukları önlemek adına tüm teşkilatımız bir bütün olarak her türlü eylem sürecini başlatacaktır. Türkiye Kamu-Sen, bugün itibarı ile iç yargıya intikal etmiş olan bu tür baskı konularını, uluslararası alana da taşıyacağı kararlıdır.

6- Türkiye Kamu-Sen camiası olarak; şükretmeye, sevgiye ve kardeşliğe, paylaşmaya, vatan için ölmeye, dostluğun ve dostların değerini bilmeye, umusuzluğa kapılmamaya, üretmeye, hizmete, ihtiyacı olanlara yardım eli uzatmaya, sorumluluk sahibi olmaya varız ama; iki yüzlülüğe, yalana ve harama, giyibete, iftiraya ve dedikoduya, gösterişe ve şiddete, dinlemeden düşünmeden yargılamaya, bencillığe ve kibirliliğe, tembelliğe bütün çirkinliklere yokuz.

7- Yüzyılın vahşeti olarak nitelendirilebilecek İsrail'in Gazze Şeridi'nde Filistinli vatandaşlara karşı başlattığı hava saldırısını şiddetle kınıyoruz.

Kamuoyuna saygı ile duyurulur. ■

Kaynak: Kamu-Sen

TÜRKİYE KAMU-SEN'DEN BAŞBAKANA MEKTUP

Türkiye Kamu-Sen Genel Başkanı Bircan Akyıldız Sayın Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a bir mektup göndermiştir. İlgili mektubun örneği aşağıdadır.

Sayın Recep Tayyip Erdoğan,

Sayın Başbakanım,

Dünya, ekonomik kriz özelinde bir sınavdan geçmektedir. Batı kapitalizminin aç gözlülüğü,

en yüksek karı en düşük maliyetle elde etme hırısı, özelleştirmeler sonucunda paralı hale gelen temel hizmetler, düşük ücretler ve yüksek işsizlik sonucunda bozulan gelir dağılımı; yaşadığımız sınırsız ve ilkesiz küreselleşmenin hazin sonucu olmuştur. Yıllardır sanal finans oyunları ile şişirilen piyasalar sonunda patlamış, bir çok ülkede finans piyasası çökmüş, durgunluk baş göstermiş, işsizlik

atmıştır. Yaşanan bu olumsuz gelişmelerden ülkemiz de etkilenmektedir.

Ekonomik krizin etkilerinin azaltılması, vatandaşlarımızın bu krizden en az zararla çıkması için; sosyal devlet ilkesi temelinde tüm ekonomik politikaların ve özelleştirme uygulamalarının gözden geçirildiği yeni bir programa ihtiyaç olduğu kanaatindeyiz. Türkiye Kamu-Sen olarak yalnızca ülkemizde değil; tüm dünyada insani ve sosyal değerlerin ön plana çıkarıldığı, en yüksek karı elde etme uğruna bütün etik değerleri yok sayan anlayışın terk edildiği sosyo-ekonomik programlarla krizden çıkılacağına inanmaktayız.

Son 6 yıldır ülkemiz ekonomisinin kesintisiz büyümesinin temelinde yatan küresel büyüme, tersine dönmüştür. Bu durumda hem likidite ihtiyacının dışarıdan sağlanması hem de ülkemizde üretilen ürünlerin uluslararası piyasalarda alıcı bulması, geçtiğimiz yıllardaki kadar kolay olmayacaktır. Dolayısı ile dış ticaret hacminde bir daralma yaşanacak bu da şirketlere ve istihdama olumsuz olarak yansımaktadır. Bu nedenle iç talebin canlı tutulması; daralan dış ticaretin telafisi, şirket faaliyetlerinin sekteye uğramaması ve istihdamın azalmaması için hayati önem taşımaktadır. İç talebin canlı tutulması için ise iki önemli argüman vardır: Vergilerin düşürülmesi, vergi dilimlerinin yeniden düzenlenmesi ve ücretlerin artırılması. Türkiye Kamu-Sen bu noktada alınması gereken önlemleri sıralarken öncelikli olarak; ülkemizde üretilen ürünlerin tüketilmesi ve tüm işlemlerde Türk Lirası kullanılması için kampanya başlatılması, çalışan ve emeklilere yapılacak ücret artışları ile piyasalara nefes aldırılması ve bu yolla iç talebin canlandırılması, çiftçiler ve KOBİ'ler için kolay kredi uygulamasının yaygınlaştırılması, benzin, elektrik, doğalgaz ve LPG'de yapılacak indirimle maliyetlerin düşürülmesi, faizlerin aşağıya çekilerek piyasalara güven aşılanması, istihdam artışının sağlanması için kamuda boş kadroların doldurularak, kamu görevlisi açığının kapatılması, kamu görevlilerine ILO standartlarında sendikal haklar tanınarak, toplumsal uzlaşma ve güven ortamının sağlanması konularını gündeme getirmiştir.

Hükümetimizce alınan tedbirlerin bir çoğu Türkiye Kamu-Sen'in önerilerini karşılamaktadır ve tarafımızca olumlu bulunmuştur. Benzin, mazot ve LPG fiyatlarında yapılan indirimler, cansuyu projesi ile küçük işletme sahiplerinin desteklenmesi, yerli üretimin özendirilmesi için yapılan çalışmalar, sanayiciler için sağlanması düşünülen vergi kolaylıkları ve istihdam teşvikleri Türkiye Kamu-Sen'in aylardır üzerinde ısrarla durduğu önlemlerdendir.

Ancak; piyasaları üretim ve tüketim kesimi olarak değerlendirdiğimizde, alınan tedbirlerin piyasaların yalnızca üretim tarafına yönelik olduğu görülecektir. Bu da sosyal tarafı yani tüketici kesimi ihmal eden önlemlerin eksik ve amaca hizmet etmekte yetersiz kaldığı sonucunu ortaya koymaktadır. Üreticilerin ürettiklerini satın alacak olan tüketici kesim yani memur, işçi ve emekliler desteklenmediği süreçte yapılan tüm çabalar etkisiz kalacaktır. Nitekim diğer ülkelerde krize karşı alınan tedbirlerin büyük çoğunluğu, piyasaların canlandırılmasına yöneliktir. Tüketicilerin geliri artırılmadan, alım gücü yükseltilmeden piyasaların canlandırılması mümkün değildir.

Bu açıdan bakıldığında krizin etkilerini hayatlarının içinde hissedilen memurların ve diğer ücretli, dar ve sabit gelirli kesimin doğrudan desteklenmesi zorunludur. Yapılan iyi niyetli çabaların amacına ulaşması, piyasaların canlandırılarak üretim ve tüketime birlikte artması, krizin vatandaşlarımız üzerinde yarattığı olumsuz etkinin bertaraf edilmesi için tüketiciler olan kamu görevlileri, işçiler ve emeklilerin maaşlarının artırılmasını talep etmekteyiz.

Bu yolda hükümetimizin atacağı adım, toplumumuzun kriz psikolojisinden de çıkması için son derece önemli olacak ve alınan önlemlerin toplumun genelini görmezden gelmesinin, yalnızca belli kesime yönelik olmasının ve eksik kalmasının önüne geçecektir.

Saygılarımla. ■

Bircan AKYILDIZ

Türkiye Kamu-Sen Genel Başkanı